

PRAVDA O MINNEAPOLIS (1888)

W. H. MEYER

PRAVDA
O
MINNEAPOLIS
(1888)
W. H. MEYER

**Dokumentované zprávy a komentáře očitých svědků
k nejvýznamnější Generální konferenci v dějinách Adventistů
sedmého dne.**

Úvod

Putování národa izraelského z Egypta do zaslíbené země trvalo mnohem déle, než Izraelité očekávali. U Kádes Barne, při branách Kanánu, z důvodu váhavosti bylo rozhodnuto, že Izrael musel ještě 40 let přebývat na poušti.

Dvanáct vyzvědačů, kromě dvou, podali negativní, znechucující zprávy o možnosti vejíti do Kanánu. Tímto odmítli Boží moc a Jeho vedení a představili tak lidu zveličené obtíže, stojící na cestě ke vstupu do Bohem zaslíbené země. Mluvili: jsou tam obři, mohutně opevněná města, která jsou nedobytná a silný národ. Na základě podání této zprávy se celý lid postavil ve své nevěře proti Bohu, Mojžíšovi a proti pozitivním a povzbuzujícím zprávám Jozueho a Kálefa a rozhodl, že do zaslíbené země se nedá vejít. Čtyřicetileté putování, které z toho vyplynulo, je všem dobře známé.

Avšak toto všechno bylo napsáno k našemu napomenutí, kteříž jsme na konci světa. /1 Kor. 10,11/. Adventní lid, který je na cestě do nebeského Kanánu, má nejenom hlavní, ale i překvapivě podrobnou a taktéž pozoruhodnou podobnost. Duch proroctví píše: „Dějiny starověkého Izraele jsou překvapivým zobrazením uplynulých zkušeností adventního společenství“ /GC 457/. Například Izrael mohl být mnohem dříve v zaslíbené zemi. Adventistům na přelomu minulého století bylo řečeno, že kdyby byli věrní, Kristus by mohl přijít mnohem dříve / Viz 6T. 450, DA 633/.

Ačkoliv Izrael z důvodů své nevěry oddálil vstup do Kanánu („kteříž pokoušeli mne již desetkrát“ 4 Moj.14,22), tak příčinu toho je třeba hledat v tom, jak se zachovali u Kádes Barne. Kdyby se tam prokázali vírou, vešli by do „Jeho odpočinutí“. Žel, jejich zachování se, bylo onou příslovečnou kapkou, která přelila kalich Boží trpělivosti a způsobila, že tam nevešli. Stejně tak je to s námi. „Kádes Barne“ se opakovalo v dějinách adventního lidu podobným způsobem, hroznými zážitky na Generální Konferenci v Minneapolis roku 1888". / Viz 5T 217, 728, 456, 75-76, 1T 609/

Děsivou věcí na této konferenci bylo to, že adventnímu lidu bylo představeno poselství, na jehož přijetí byl závislý jejich pobyt na zemi. Přijetí této božské pravdy mělo rozhodnout, bude-li Boží dílo na zemi zakrátko dokončeno, anebo bude oddáleno desítky let. Satan ví, „že má málo času“, proto, když vidí, že Pán Bůh chce uvést svůj lid do Kanánu, činí všechno, aby vzdorovitostí a nevěrou tento vstup opozdil! Vstup do Kanánu se opozdil o 40 let. V této době svedl mnohé. Obava vyjádřena sestrou Whiteovou se vyplnila. Po roce 1888 nastaly časy strašných válek, bídy a utrpení a cíle vejít do nebeského Kanánu nebylo dosaženo do dnešního dne.

Po mnoho let hlásáme Kristův brzký příchod. Když je nám před oči postaveno jasné svědectví, že již v roce 1888 jsme stáli u bran nebeského Kanánu, tak musíme hledat a prozkoumat důvody, proč jsme nevešli do Jeho odpočinutí! Co za „obry“ nám překazilo obdržení „pozdního deště“? Co za velmi velká „opevněná města“ nám byla překážkou ve vstupu do „zaslíbené země“? Kdo si s upřímností pokládá takovéto otázky, dostává jedinou pravou a jasnou odpověď: Příčinou toho byl hřích! Přesto, že v Písmu svatém je napsáno, že „nic nečisté Božího království nedosáhne“, přesto, že je tam taktéž napsáno: „probudte se k spravedlnosti a nehřešte“, a i přesto, že je tam uvedeno „budte dokonalí...“, tak je nám zatěžko uvěřit té skutečnosti, že život „prostý hříchu“ na zemi je dosažitelný! A to je vlastně to, čemu my v hloubi našeho srdce ve skutečnosti nevěříme, anebo věříme jen sotva. A přece je to jednou ze

základních podmínek pro získání nebe. Nevěříme Božímu Slovu ani moci Boží, která je jediné schopná znovuzrodit naše srdce a přitom se odvoláváme na naše nepříjemné zkušenosti, na základě kterých tvrdíme, že je nemožné, abychom zde na zemi zvítězili nad každým hříchem.

Stanovisko tohoto druhu, které není ničím jiným než nevěrou, se postavilo proti „Jozuemu a Kálefovi“ v Minneapolis. Právě oni ukazovali na spravedlnost Krista, skrze kterou jsme schopni všechno přemáhat. Pouze tato je ta jediná spravedlnost, která je také nazývána „spravedlností z víry“ a v kterou snad možná nevěříš, je tou, o které hovoří Písmo, že je mocí Boží. V Minneapolis E. J. Waggoner a A. T. Jones - ti to vyslanci od Boha, povstali a začali hlásat osvobození od hříchu a hřešení, které nám může udělit Pán Bůh skrze Ježíše Krista. Naše „Kádes Barne“ bylo odmítnutí tohoto poselství v Minneapolis tou stejnou nevěrou, jakou kdysi projevili Izraelští. Nejvíce nebezpečné pro nás je to, že většina z nás vůbec neví, že se něco takového stalo a tímto se nevědomky účastníme na odmítnutí tohoto poselství v tom samém duchu.

Tato studie nehovoří toliko o pravdě z Minneapolis, jako pravdě o Minneapolis, poněvadž ta poslední je stejně tak kontroverzní jako i první. Jak můžeme porozumět a oblíbit si pravdu z Minneapolis, když nejsme vůbec připraveni, abychom ji poznali? Tenkrát, v prvních letech po Minneapolis, dle slov proroka, se mělo rozléhat „hlasité volání“, které se „rychlostí blesku“ mělo rozšířit na celý svět. Pro každého adventistu to musí být palčivou otázkou, proč se tomu tak dodnes nestalo.

Dříve než lid Boží, lid doby konce, bude moci vejít do Jeho odpočínutí, musí správně ohodnotit vlastní dějiny. Musí v pokoře, sebekriticky přiznat své negativní stanovisko a s pravým přístupem vstoupit do současnosti. To, že následky této „vrcholně rozhodující ze všech Generálních Konferencí v našich celých dějinách /L. E. Froom/ budou v celém rozsahu poznány, předpověděla sestra Whiteová. Toto musí nastat dříve, než může přijít poslední velké oživení, jež má předcházet vejítí do nebeského Kanánu. Všechny církve si přejí oživení, ale pravé, od Boha pocházející oživení nastane teprve tehdy, až chyby minulosti budou přiznány, dobrovolně vyznány, a až se přiznáme k jejich následkům a nad nimi zvítězíme. Nechtě společenství adventistů neváhá přijmout následující výzvy pro společné oživení, spočívající v první řadě na pravém společném pokání a společném přiznání se ke spáchaným chybám. Osobní vyznání hříchu a pokání je nezbytné a správné pro jednotlivce, tím více však lid, jako takový, se musí otevřeně a upřímně přiznat k chybám společným - církevním. To se stane tehdy, když ona nadutost a pýcha církve Laodicejské lehne v prachu a tehdy bude moci náš Bůh konat s velkou mocí pro věc svého lidu, jako celého společenství. Jakmile poznáme pravdu z Minneapolis a to, co se stalo v následujících letech, tehdy budeme moci lépe poznat a docenit poselství, které k nám přišlo.

Abychom lépe pochopili naši dnešní situaci, musíme prokázat velkou odvahu v představování nepříjemných dějinných skutečností, bez rozředování a přikrášlování. Nedoceněním naší vlastní historie, jak z roku 1844, tak i událostí z let 1888 - 1893, jež mají pro nás nesmírný význam, můžeme snadno získat naprosto falešné přesvědčení o našem přítomném stavu.

Historický materiál, který je shromážděn v této brožuře, má dát čtenáři objektivní pohled na to, co se skutečně stalo před 105-ti léty ve společenství Adventistů sedmého dne. Kdyby se nás přitom zmocnila bolest srdce, nesmíme zapomenout, že Pravda nejen bolí, ale také i léčí!

Nejvýznamnější Konference

Několik let před Gen. Konferencí v Minneapolis byla církvi dána na vědomí různá poselství, ukazující na to, že „hlasité volání“ přijde neočekávaným a překvapujícím způsobem.

„Nebude-li probuzen smysl pro povinnost u těch, kteří mohou pomoci v ..., nepoznají dílo Boží, když se bude rozléhat hlasité volání třetího anděla. Místo toho, aby přišli a pomáhali Pánu, když světlo bude vpřed postupovati, aby osvítilo zemi, budou chtít Jeho dílo všude spoutat, aby vyhověli svým omezeným představám. Dovol, abych ti řekla, že Pán bude pracovat v tomto posledním díle způsoby velice vzdálenými zaběhnutým směrnícím a postupem, který bude protichůdný jakémukoli lidskému plánování. Budou mezi námi takoví, kteří budou se stále snažit ovládat dílo Boží, aby diktovali, dokonce i které jednotlivé kroky mají být učiněny v době, kdy dílo půjde vpřed pod vedením anděla, který se připojí k třetímu andělu v poselství, které má býti dáno světu. Bůh bude užívat způsobů a prostředků, skrze které bude vidět, že On přeběře otěže do svých vlastních rukou.“ TM 300 (1.10.1885)

„Když Duch svatý pracuje na člověku, neptá se nás, jakým způsobem to má dělat. Často to činí neočekávaným způsobem. Taktéž Kristus nepřišel takovým způsobem, jak to očekávali Židé. Nepřišel takovým způsobem, aby byli tímto zvelebeni... Židé nechtěli přijmout Krista proto, že nepřišel způsobem, který očekávali... To je nebezpečí, jež nyní hrozí církvi, že totiž fantazie smrtelných lidí bude vyznačovat Duchu svatému, jakým způsobem se má zjevit. Někteří to už udělali, přesto se však nechtějí k tomu přiznat. A poněvadž Duch svatý nepřišel proto, aby lidi vychvaloval a podporoval jejich bludné domněnky, ale aby obviňoval svět z jejich hříchů a ohlašoval soud a spravedlnost, proto se mnozí od Něho odvrátili. Oni se nechtějí zbavit roucha vlastní pokrytecké spravedlnosti. Nechtějí změnit vlastní spravedlnost, která je nepravostí, za Kristovu spravedlnost, která je čistou, nesfalšovanou pravdou. Duch svatý nelichotí žádnému člověku a nekoná podle nápadů kteréhokoliv člověka. Smrtelní, hříšní lidé, nemohou Duchu svatému nic rozkazovat. Když On přichází, aby použil nějaký Bohem zvolený lidský nástroj s cílem udělit pokárání, tehdy je na místě, aby lidé naslouchali a byli poslušni jeho hlasu.“ TM 64-

„Bratři, jestliže budete nadále takoví leniví, svěštější a sobečtí jako dosud, tak vás Pán Bůh určitě obejde a povolá ty, kteří méně dbají o sebe, o světskou čest, a kteří nezaváhají vyjít za tábor - jak to učinil jejich Mistr a tam budou snášet pohanění.“ 5T 461

Již v roce 1882 bylo řečeno: „Eliáš odvolal Elizea od pluhu a nahodil na něj svůj plášť posvěcení. Povolání k tomuto velkému dílu bylo předloženo lidem vzdělaným a těm, kteří mají postavení; kdyby se však pokládali za malé a nic neznamající, a kdyby v plnosti důvěřovali Pánu, tehdy by je potkala čest triumfálního nesení praporu až do posledního vítězství... Pán Bůh bude v našich dnech konat dílo, které mnozí neočekávají. On probudí v našem středu ty lidi, kteří budou spíše vyučeni pomazáním Ducha svatého, než skrze proslulé instituty teologické vědy.“ 5T 82

A právě v tomto roce, ve kterém byla napsána tato slova, Pán Bůh povolal skromné a pokorné lidi, kteří měli přinést poselství, které mělo vyrůst k vydání „hlasitého volání“. Pomazáním a vedením Ducha svatého byl připraven mladý člověk E. J. Waggoner k provedení zvláštního díla. Mnoho let později, krátce před svou smrtí, v roce 1916 vypověděl následující slova:

„Kristus je především Božím Slovem, vyjádřením Božího myšlení. Písmo svaté je jednoduše proto Slovem Božím, protože zjevuje Krista. Tohoto přesvědčení jsem byl již před 34 léty (v roku 1882), dříve než jsem se věnoval mému skutečnému biblickému studiu. Již tehdy mi byl představen Kristus, jako ten ukřižovaný. Jednou v sobotu odpoledne, když se už setmělo, seděl jsem ve stanu trochu v ústraní, na pobožnosti, která se konala v Healdsburgu. Byl jsem velmi zamyšlený. Vůbec jsem si neuvědomoval, co bylo tématem kázání, který biblický verš byl čten, neslyšel jsem žádného slova, protože se najednou kolem rozjasnila nesmírná zář, podobná polednímu slunci. Celý stan byl touto září přeplněný. V ní jsem uviděl Krista, který visí na kříži. V tomto okamžiku mne proniklo vědomí, že mne Pán Bůh miluje a že to byl Ježíš, který za mne umíral na kříži. Cítil jsem to tak, jako kdyby jenom Pán Bůh a já jsme byli jedinými bytostmi v celém Vesmíru. Poznal jsem to přímo na vlastní oči, že Pán Bůh v Kristu smířil se sebou celý svět; já jsem představoval celý svět, společně s jeho hříchy. Jsem si jistý toho, že prožití ap. Pavla na cestě do Damašku nebylo více opravdové než moje... Tehdy jsem se najednou rozhodl studovat Písmo svaté ve světle tohoto zjevení, abych mohl tímto pomoci jiným k poznání této stejné pravdy. Vždy jsem věřil, že v Bibli všechno ukazuje na živé a chvályhodné zjevení Toho ukřižovaného." Dopis E. J. Waggonera.

Víceméně ve stejné době Bůh připravil jiný lidský nástroj v osobě A. T. Jonese, důstojníka americké armády, který poznal pravdu hlubokou a živou zkušeností s Bohem. Tento člověk nebyl produktem vědeckých a teologických institutů, ale učil se dnem i nocí a tím získal obrovské biblické a historické znalosti. Nejdůležitější bylo to, že byl člověkem pokorným a vážným, s hlubokým přesvědčením o pravdě. Měl velmi velkou schopnost pojmání a přitom byl přejícný, srdečný, přímočarý a měl upřímnou víru dítěte. V letech po Generální Konferenci v Minneapolis jej Pán použil, aby představil aktuální pravdy, které hlásal pod vlivem Ducha svatého s velikou přesvědčující silou, a tyto byly potvrzeny zvláštním zjevením moci Boží.

To, že tito mladí lidé, víceméně ve stejné době, na různých místech se začali zabývat stejným poselstvím, došli ke stejnému pochopení a setkali se při hlásání stejné pravdy, je bez pochybnosti důkazem Božího vedení. Nadešel čas! Dlouho již očekávaný v adventním lidu „pozdní déšť— přichází se zvláštním a rozhodným poselstvím, které nikdy předtím nebylo takovým způsobem hlásáno a představeno. Pro hlásání tohoto poselství použil Pán Bůh tyto dva mladé lidi a toto se nedá popřít. V roce 1888 se Waggoner a Jones zúčastnili Generální Konference v Minneapolis. O jejich kázáních se sestra Whiteová vyslovila následovně: „Pán Bůh přináší lidskému myšlení drahocenné, od Něho pocházející perly pravdy, přesně přizpůsobené pro naši dobu." 1888 Sermons 40. („1888 Sermons", to jsou neautorizované publikace kázání sestry Whiteové, rozmnožené vydavatelstvím děl E. G. Whiteové, Washington D.C.)

Služebnice Páně okamžitě poznala význam tohoto zjevení Božího světla:

„Pán ve svém úžasném milosrdenství poslal svému lidu to nejdrahocennější poselství skrze kazatele E. J. Waggonera a A. T. Jonese. Toto poselství ohlašuje světu mnohem výrazněji vyvýšeného Spasitele jako oběť za hříchy celého světa. Ono předkládá ospravedlnění skrze víru v Prostředníka - Ručitele, ono vybízí lid k přijetí Kristovy spravedlnosti, která je projevoována poslušností zcela všech přikázání Božích. ...Je to třetí andělské poselství, jež má být hlásáno mocným hlasem a doprovázeno

vylitím Jeho Ducha ve velké míře... Po léta církev vzhlížela k lidem a mnoho od nich očekávala, avšak k Ježíši, který je naší jedinou nadějí věčného života nevzhlížela. Proto Pán Bůh dal svým služebníkům (Waggonerovi a Jonesovi) svědectví, jež předkládá pravdu takovou, jaká je v Ježíši, což je třetí andělské poselství v jasných zřetelných zásadách... To je to svědectví, které musí projít celou délkou a šířkou světa. Toto poselství předkládá Zákon i Evangelium, spojené dohromady v jeden dokonalý celek... Bůh dal svým poslům přesně to, co potřeboval lid." TM 91-95

„Na tomto shromáždění (Minneapolis) jsem poprvé slyšela Dr. Waggonerovy základy pro jeho stanoviska" 1888 Sermons 57

„Když bratr Waggoner předložil tyto myšlenky v Minneapolis, byla to první jasná nauka na toto téma, kterou jsem kdykoliv slyšela z úst člověka, s výjimkou rozhovorů na toto téma mezi mnou a mým mužem." MS 5, str. 13. rok 1889

„Poselství nám oznámené Jonesem a Waggonerem je poselstvím Božím církvi Laodicejské." Lt. 24, str. 13. rok 1892

Naději a naléhavou touhou pro každého adventistu by mělo být prožítí „hlasitého volání" v moci „pozdního deště", abychom se konečně mohli účastnit vejíti do nebeského Kanánu. Po mnoho pokolení čekáme na velké oživení světového rozsahu v době, kdy bude celá země osvícena od slávy Boží. Když se po tomto dlouhém čekání podíváme zpět na naše dějiny, tak je nám zde řečeno, že již v roce 1888 přišlo poselství, ono třetí andělské poselství, jež má býti hlášáno silným hlasem, a které má doprovázet vylití Ducha svatého ve velké míře, pak to musí s námi silně zatřást, ba dokonce poděsit. Toto poselství podané Waggonerem a Jonesem bylo skutečně zvláštním, protože bylo poselstvím „hlasitého volání".

Nesmírně důležitou věcí je správné pochopení obou fází „hlasitého volání". Dříve než může zaznít jako poslední svědectví pro celý svět, musí být nejdříve přijato Božím lidem, který ho má vydat a má být pro něj nejen teorií, ale i živou zkušeností. Teprve když adventisté osobně poznají a budou žít poselstvím „hlasitého volání", tehdy se může začít tato velká fáze v síle „pozdního deště". Nejdříve je třeba se tomu naučit osobně, aby bylo možné učit jiné. Jenom ten, kdo v této Kristově škole byl pokorným a horlivým žákem, se bude moci postavit před tisíci lidmi a hlásat padlému světu poslední varovné poselství.

Jak vyplývá z uvedených citátů, poselství „hlasitého volání" a vylití „pozdního deště" přišlo k adventnímu lidu již v roce 1888. To nám potvrzuje, že tehdy přišla a začala se první fáze „hlasitého volání", a takto nepochybně, jako měla své místo první, musí přijít i druhá fáze. Že přišla tato první fáze, vyplývá z následujících jasných výpovědí:

„Hlasité volání třetího anděla se již začalo zjevením Kristovy spravedlnosti -hříchy odpouštějícího Spasitele. To je počátek světla anděla, jehož sláva naplní celou zemi." RH. 22.11.1892

Vidíme zřetelně, že první etapa „hlasitého volání" se začala a druhá etapa světového rozsahu, musí nastat nyní. Ale žel, dosud se tato druhá etapa v adventním lidu neobjevila. To je nevyvratitelnou

skutečností a dle slov Ducha prorockého „hlasité volání“ musí přijít a zasáhnout celý svět, „jako planoucí oheň step“ (EGW).

To se nestalo tenkrát (v letech po roce 1888), a ani do dnešních dnů nevidíme takovéto příznaky. Světlo tohoto anděla ještě neosvítlo celou zemi. To je prostá historická skutečnost, bolestně nám bijící do očí. Kdyby lid Boží přijal toto poselství, už dávno by bylo všechno vyplněno. Poselství „hlasitého volání“ má připravit lid, aby vydal světu poslední varovné poselství. Kdyby bylo přijato, ihned by to vedlo k jeho oznámení světu a k ukončení Božího díla. Podle výše uvedených výpovědí dospíváme k šokujícímu zjištění, že už tehdy mohl být vylit „pozdní déšť“, žel však, že tomu bylo překaženo. Toto je strašnou tragickou událostí s dalekosáhlými důsledky, jejichž velikost nejsme schopni pojmut. „Jaké následky přinese tato tvrdošijná nevěra, uvidíme později.“ Dopis 32, 1890. Duch prorocký nás také zcela jasně poučuje, že události toho, co se stalo v Minneapolis, budou v celém svém rozsahu ještě jednou poznány. Vzhledem k opozici, jež vznikla vůči poselství, které přinesli Waggoner a Jones, bylo řečeno: „Přijde čas, kdy toto všechno, v celém svém rozsahu bude poznáno, společně se všemi obtížemi a bolestmi, které z toho vyplynuly.“ 1893 Gen.Conf. Bulletin str. 184.

Proč toto všechno v celém svém rozsahu musí být poznáno a to podle Božího plánu, popíšeme v jiné kapitole. Nyní Pán Bůh čeká na splnění tohoto. Následující výpovědi Ducha prorockého nám dovolují pohlédnout do našich dějin, na události v Minneapolis. Nejdříve snad uvedeme ty, které byly napsány přímo na této pamětní konferenci:

„Chci vám říci, že je to strašnou věcí, když Bůh vám posílá světlo, které působí na ducha a srdce a vy se zachováte vůči němu jako Židé. Když Boží pravda není přijímána, tehdy Duch Boží odchází. Je však nutno poznamenat, že Kristus byl přijat několika osobami a to, že byl poslán Bohem, potvrdil Duch svatý. Avšak v tomto okamžiku se tam vtláčil opačný duch. Na shromažděné účastníky setkání začali působit padlí andělé, kteří vyvolávali pochybnosti, rozšiřovali nevěru, aby od Boha seslané světlo bylo odmítnuto. V této situaci na tomto místě Kristus už nic nemohl udělat. Nyní můžete sami spatřit, jaký vliv má satan a jakých chyb se dopustil lid. Z tohoto důvodu tento lid neučinil žádný pokrok, a proto postupovali pod vlivem satana, a přitom si mysleli, že jsou nadále pod vlivem Ducha Božího. Avšak Pán Bůh neměl nic společného s jejich nevěrou a nepřátelstvím vůči Kristu. Přála bych si, abyste poznali a pozorovali, že pokud nebudete postupovat vpřed, budete se vracet zpátky.“ 1888 Sermons str. 26

„Farizeové nechtěli poznat Boha a Jím poslaného Ježíše Krista. Nedopouštíme se toho samého zla, kterého se dopustili farizeové a učení v Písmu?“ 1888 Sermons str. 37

„Ti, kteří nehloubí jámu v dole víry stále hlouběji a hlouběji, nikdy neuvidí krásno v těchto drahocenných pravdách, jež byly představeny na této konferenci. Když se už jednou vůle člověka ocitla v zapřísáhlé opozici vůči světlu, je těžké ho přijmout dokonce pod tíhou nanejvýš přesvědčujících důkazů, jaké byly podány na této konferenci. Hádat se, pochybovat, kritizovat a vysmívat se, to je způsob chování, jaký projevují mnozí. Oni nechtěli přijmout důkazy. Lidské srdce se postavilo do boje proti světlu, pravdě a poznání. Ježíš byl dokonce ve vašich místnostech, kde jste spali a tam slyšel, jak jste hovořili na toto téma. Kolik modliteb se vzneslo k Bohu z těchto místností?“ 1888 Sermóns str. 41.

„Bratři, Pán Bůh má drahocenné světlo pro svůj lid, já ho nenazývám novým světlem, ale žel, že pro mnohé z vás je neobvykle novým! Ach, ta vaše lehkovážnost, vaše hovory, to je všechno zapsáno v nebeských knihách... Kdybyste jen mohli pochopit, jaké mínění má Kristus o vašem zachování se během této konference." 1888 Sermons str. 41.

„Naše konference je takřka u konce a nikdo se nepřiznal ke spáchaným chybám, nikdo nezlomil své vlastní srdce, aby uvolnil cestu Duchu svatému. Jak už jsem vám sdělila, má to nějaký smysl společně se setkávat, když naši kazatelé zde přicházejí pouze proto, aby nepřipustili Ducha Božího k lidu? Zde jsme očekávali a měli jsme naději, že se obrátíme k Bohu. Nebo si snad myslíte, že máte všechno, co potřebujete...? Mluvila jsem s vámi, úpěnlivě jsem vás prosila, ale neučinilo to na vás žádný dojem... Nikdy jsem nebyla tak znepokojená jako nyní." 1888. Sermons str. 52.

„Svolala jsem mé bratry a pověděla jsem jim přesně, kde stojí. Avšak oni mi neuvěřili, že se nacházejí v obrovském nebezpečí... Když mi byly představeny dějiny židovského národa a když jsem uviděla, jak bloudili a hřešili z důvodu odmítnutí světla, tehdy jsem poznala, co se stane s námi jako lidem, jestliže odmítneme Bohem poslané světlo... Toto je naše poslední kazatelské shromáždění, leda, že byste se ještě sami chtěli setkat... Jestliže kazatelé nechtějí přijmout světlo, tehdy bych ho chtěla podat lidu. Lid možná toto světlo přijme. Pán Bůh mne nepřipravil k tomu, ani mi nepřikázal vykonat tak dlouhou cestu, abych k vám mohla promluvit, zatímco vy tu sedíte, vydáváte v pochybnost Jeho poselství a uvažujete nad tím, zda sestra Whiteová je ještě stejnou, za kterou jsme ji až dosud pokládali." 1888 Sermons str. 53-54

„Viděla jsem, že drahocenné duše z důvodu špatného zacházení s touto pravdou, byly vůči ní znechuceny. Tyto způsoby jednání nedoprovázel - Ježíš. A to bylo důvodem k tomu, že jsem vás celou dobu úpěnlivě prosila - přijměte Ježíše! Co bylo příčinou, že v době pobožnosti nebyl přítomen v našem středu Duch svatý? Protože jsme postavili kolem sebe bariéry. Mluvím proto tak rozhodně, protože chci, abyste poznali, kde se nacházíte. Toužím, abyste mladším osobám na základě vašeho vlastního pochopení pravdy, nedávali důvod k domněnkám, že toto poselství je hlásáno z nesprávné pozice, protože to hlásá někdo jiný... Všeobecně se mluví, že si bratr Waggoner přivlastnil vedení průběhu celého zasedání. Nepředkládal Vám skutečně slova Písma svatého..? Věřím, že moje svědectví vám není příjemné, ale v bázní Boží vám je podávám." 1888 Sermons str. 54.

„Dr. Waggoner mluvil jednoduchým a pochopitelným způsobem... V jeho slovech je drahocenné světlo... Jestliže naši bratři, kteří mají postavení, přijmou tak jasně a srozumitelně představenou nauku o spravedlnosti Krista ve spojení se Zákonem - a vím, že ji přijmout musí - tehdy nebudou vaše předsudky ovládnuty duchem prvenství a lid může být nakrmen pokrmem v pravý čas... Nevidím žádnou omluvu kvůli nesprávné atmosféře, jaká byla na této konferenci. Toto je moje první příležitost uslyšet něco na toto téma. Nikdy předtím jsem nehovořila na toto téma, ani s mým synem, ani s Dr. Waggonerem, ani též s bratrem Jonesem. Na této konferenci jsem vlastně poprvé uslyšela zásady stanoviska Dr. Waggonera.

„Můj Vůdce mi pověděl: Mnoho světla svítí na téma Zákona Božího a Evangelia spravedlnosti. Když bude pochopen pravý charakter tohoto poselství a v moci Ducha bude oznámeno, tehdy celá země

bude osvícena jeho slávou. Toto velké rozhodné varování musí být předloženo všem národům, jazykům i lidem. Závěrečné dílo poselství třetího anděla bude doprovázet taková moc, že paprsky Slunce spravedlnosti proniknou na každou stezku lidského života. Budou učiněna rozhodnutí zaujmout postoj na straně Boha, jako nejvyššího Vládce; Jeho Zákon bude uznán za měřítko spravedlnosti.“ 1888 Sermons str. 58.

„Prosím vás usilovně, neuzavírejte vaše srdce v obavě, že nějaký paprsek tohoto světla k vám může proniknout. Potřebujete větší světlo. Potřebujete lepší porozumění této pravdy, abyste ji mohli přinést lidu. Jestliže sami nepoznáte toto světlo, tehdy uzavřete před ním svá srdce, a jak jenom budete moci, učiníte všechno, aby tyto paprsky nepronikly k lidu. Nedovolte, aby vám velmi nakloněné společenství prostého lidu muselo jednou říci: „Sami jste nevešli a těm, kteří chtěli vejít, jste zabránili. Luk. 11,52“ 1888 Sermons str. 52.

„Je pro nás velmi vážnou věcí, zdali náš charakter zdokonalujeme nebo ne, zdali rosteme v poznání milosti Pána našeho Ježíše Krista, či nikoli.“ 1888 Sermons str. 60.

„Naší největší starostí musí být, abychom nebyli nalezeni mezi těmi, kteří vystupují proti Božímu Slovu.“ 1888 Sermons str. 61.

„Když Židé učinili první krok k odmítnutí Ježíše, vstoupili na velmi nebezpečnou cestu. Když později pod tíhou mnoha důkazů bylo potvrzeno, že Ježíš z Nazareta je Mesiáš, pýcha jim nedovolila, aby přiznali, že se mýlili. Stejně tak je to s dnešním lidem, který odmítá tuto pravdu... To nebyla jejich moudrost, která způsobila, že tito mladí bibličtí pracovníci se takto rozhodli na této konferenci, kde na denním pořádku bylo více opozice, než zkoumání Slova Božího.“ 1888 Sermons str. 62.

„Nikomu není dovoleno uzavírat přístup, kterým se má světlo dostat k lidu. Jakmile se o to pokoušíme, tehdy uhašujeme Ducha Božího, protože Duch Boží je právě k tomu neustále přítomen, aby skrze své Slovo udělil lidu nové a zesilující světlo.“ 1888 Sermons str. 63.

Široký záznam událostí, ke kterým došlo na Generální Konferenci roku 1888, nám podává přímý její účastník, kazatel Nash:

„Jako pisatel tohoto traktátu vám oznamuji, že jsem byl přítomen na Konferenci v Minneapolis v roce 1888, kde jsem viděl a slyšel mnoho věcí. Sestra Whiteová, Dr. E. J. Waggoner a také i kazatel A. T. Jones z Kalifornie, tam byli přítomni. Kazatelé Waggoner a Jones byli určeni, aby během konference každý den ráno vedli posvěcující pobožnosti.

Jednoduchým a milým způsobem učili, že Ježíš - Beránek Boží - vzal na sebe všechny naše hříchy a místo toho nám dal svůj život. Učili, že vzal na sebe naše viny a osvobodil nás od nich tím, že z nás snal náš špinavý oděv a namísto toho nám dal roucho své spravedlnosti. Jaká je to nádherná výměna!"

Když byl Kristus tímto způsobem vyvýšen a představen církvi jako jediná naděje všech lidí, tehdy skoro všichni starší kazatelé se postavili v sjednocené opozici proti nim. Bylo vyvinuto úsilí zadržet posly před dalším hlásáním a uvažováním o nauce ospravedlnění z víry. Když se do toho zapojila sestra Whiteová a pověděla jim, že díky právě Boží prozřetelnosti tito bratři Waggoner a Jones hlásají toto

téma, tehdy si opozice zvolila svého vůdce, který je měl zastupovat v diskusi. Byl jím kazatel (předseda sdružení) J. H. Morrison. Bylo určeno, že kazatelé Waggoner a Jones mají odpovědět na jeho projev a výtky.

Ve svém projevu se kazatel Morrison zabýval jasně a rozhodně dvěma smlouvami, o kterých ap. Pavel uvažuje ve svém podobenství o otrokyni a svobodné, ve kterém Izmael představuje lid Staré smlouvy a Izák lid Nové smlouvy. Sára, jakožto svobodná se domáhá: Vyžeň tu otrokyni i jejího syna, neboť nebude dědicem syn této otrokyně s mým synem Izákem! 1 Moj.21,10

Abrahám uposlechl Sáru a Agar byla vyhnána na poušť Bersabé. Kazatel Morrison vysvětlil, že my adventisté s.d. jsme vždy měli učení o ospravedlnění z víry, protože jsme dětmi svobodné. Vyjádřil se, že toto téma je nutno z této konference odstranit, protože měl obavu, že ono sníží a odstraní z naší pozornosti důležitost Zákona.

Na to sestra Whiteová odpověděla:

>Jako lid jsme stále hlásali Zákon, až jsme se stali vyschlými jako pohoří Gelboe, které nikdy nevidělo ani rosu, ani déšť. Musíme hlásat Krista v Zákonu a tehdy naše kázání budou plná životní síly a pokrmem, kterým se posilní tisícové zástupy toužících. Nesmíme se spoléhat na naše zásluhy, ale výlučně na zásluhy Ježíše Krista z Nazareta.<

Když byli připuštěni ke slovu kazatelé Waggoner a Jones, postavili se vedle sebe a s otevřenou Biblí začali odpovídat svým protivníkům:

Waggoner zahájil a přečetl	Jer. 23:5-8
Jones	Ef. 2:4-8
Waggoner	Gal. 2:16-21
Jones	Řím. 11:1-33
Waggoner	Řím. 10:14-17
Jones	Řím. 2:12-29
Waggoner	Gal. 3. kapitolu
Jones	Řím. 3. kapitolu
Waggoner	Gal. 5:1-6
Jones	Řím. 9:7-33
Waggoner	Gal. 2. kapitolu
Jones	Řím. 4:1-11
Waggoner	Řím. 5. kapitolu
Jones	Řím. 4:13-25
Waggoner	Řím. 6. kapitolu
Jones	Řím. 1:15-17
Waggoner	Řím. 8:14-39
Jones	1. Jan 5:1-4

Toto bylo jejich odpovědí! A bez jediného slova komentáře se posadili. Během jejich čtení panovalo napjaté ticho v tomto velkém shromáždění. To na mne, jako na autora tohoto referátu učinilo tak hluboký dojem, že dokonce ani čas, který již od této doby uplynul, jej nemůže vymazat. Rovněž v předmluvě knížky „Kristus naše spravedlnost“, od bratra A. G. Daniellse, v níž autor odpovídá na otázky mnoha pracovníků, bratří a taktéž i celých sdružení, a jež je sbírkou citátů Ducha proroctví o ospravedlnění z víry, je podtržena stejná myšlenka, že mnozí byli zasaženi přesně tím stejným dojmem vůči tomu, co se tenkrát událo.

Protože místnosti v Minneapolis byly malé pro tak velké množství delegátů, mnoho lidí muselo stát. Právě v době, kdy se začala tato pobožnost, jsem stál u kazatele Kilgora. Požádal o slovo. Když mu bylo uděleno, řekl: >Toužím poslat jistou radu zde shromážděným delegátům. Jak už někteří z vás vědí, kazatel George I. Butler z důvodu nemoci své ženy musel zůstat v Battle Creek, dokonce ani později se zde nemůže dostavit. Proto navrhuji, abychom diskusi na téma ospravedlnění z víry přerušili a odložili ji až do doby, kdy bude moci být v našem středu přítomen předseda Generální Konference<.

Tehdy sestra Whiteová, která seděla na pódiu, vstala a když jí bylo uděleno slovo, řekla: „Bratři! Toto je dílo Boží! Měl by snad Pán Bůh se svým dílem čekat na bratra Butlera?! Pán chce, aby Jeho dílo šlo kupředu, a nemůže čekat na kteréhokoliv člověka!“ Na to nebylo žádné odpovědi. Kazatelé Jones a Waggoner odjeli s Božím poselstvím. Slova a to, jak se sestra Whiteová zachovala, ukazuje jasně, že stála úplně na straně Waggonera a Jonese, aby toto poselství bylo předloženo a přijato na Generální Konferenci v Minneapolis.

Na této konferenci byl zahájen odpor vůči poselství o ospravedlnění z víry. Písař tohoto traktátu se modlí a má naději, že přece opozice ustane, a že pod vlivem Ducha svatého se obrátí a bude hlásat poselství tohoto „jiného“ anděla, od jehož slávy má být osvícena celá země. „Potom pak viděl jsem jiného anděla sestupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvícena byla od slávy jeho. I zkríkl silně hlasem velikým: Padl, padl Babylón ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného.“ Zj. 18,1-2

Zde se vyskytuje velmi důležitá otázka: Budeme účastni na tomto nádherném díle osvícení celé země? Jestliže se oblékneme v Ježíše Krista, Který je našim oděním tohoto světla, tak ano! Řím. 13,12.14: Zj. 19,8-9: „Noc pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti a oblečme se v odění světla. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista, a nepečujte o tělo podle žádostí jeho.“ „A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a skvoucí, a ten kment jsou ospravedlnování svatých. I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svatby Beránkovy povolání. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.“ Roucho Kristovy spravedlnosti je nabídnuto každému, kdo je chce přijmout.

„Vím, že pro lid Boží musí být vykonáno jisté dílo, protože jinak mnozí z nich nebudou připraveni pro přijetí světla tohoto anděla, který byl poslán z nebe a jehož slávou má být osvícena celá země.“ TM 468-469

Tento citát jasně ukazuje, že lid Boží bez jakéhokoli omezení musí odložit vše jako bezvýznamné na straně Krista a Jeho spravedlnosti. Toto je naše jediná jistota. Milý čtenáři, udělej to okamžitě!"

Toto jsou slova kazatele Nashe, napsána v jeho výše citovaném traktátu.

Velká opozice

Z výpovědi Ducha proroctví, které máme k dispozici, jasně vysvítá, že proti poslům a jimi hlásané pravdě povstal velmi tuhý odpor. Ze slov Ducha proroctví vyplývá naprosto zřetelně a tuto skutečnost nesmíme ztratit se zřetele, že to nebyla sestra Whiteová, která nám přinesla toto zvláštní Bohem dané poselství v roce 1888, ale že toto poselství obdrželi a nám je oznámili E. J. Waggoner a A. T. Jones.

„Oni nevědí, že to byl Bůh, kdo poslal tyto mladé muže, aby jim přinesli toto, zvláštní poselství." 1892 MS 24 „Ti, které Pán Bůh poslal, aby přinesli toto poselství, jsou pouze lidé, zde se však jedná o to, jaká je povaha poselství, jež oni přinesli." RH. 27.12. 1890

„Chtěla bych varovat ty, kteří po léta stojí v odporu k tomuto světlu a pěstují ducha opozice. Jak dlouho chcete ještě nenávidět a tupit posly Boží spravedlnosti? To jim Pán Bůh dal své poselství. Oni nesou Slovo Páně. Pro vás existuje záchrana, avšak pouze skrze Kristovy zásluhy. Milost Ducha svatého je vám stále nabízena. Světlo a moc shůry byly ve velké míře mezi vámi zjeveny. Toto bylo důkazem, na jehož základě všichni mohli rozeznat, koho Pán Bůh uznává za své služebníky. Avšak se objevili takoví, kteří pohrdají jak posly, tak i poselstvím, které přinesli. Oni se jim posmívají, nazývají je fanatiky, blouznivci a extrémisty." TM 96-97 (1895)

„Bůh vám dal příležitost k vyzbrojení a vybavení se mocí pro pomoc Pánu, a když toto všechno učinil, přikázal vám, abyste stáli pevně. Ale připravili jste se? Řekli jste: „Zde jsme Pane, pošli nás?" Seděli jste tiše a nedělali jste nic. Lehkovážně jste dovolili, aby Slovo Boží nepovšimnuto padlo na zem a nyní Pán povolal muže, kteří byli chlapci, když vy jste již stáli v první linii bitvy a dává jim poselství a dílo, jehož jste se vy nechtěli ujmout. Chcete se jim snad v této situaci postavit do cesty? Chcete je kritizovat? Chcete snad říci, že jsou vytrhováni ze svých služebností"? To přece právě vy jste zanedbali zastávat svůj úřad, který oni jsou nyní povoláni obsadit." TM 413 (1897)

Jak již častokrát v dějinách to bylo. Bůh, když si vybírá své nástroje, se neptá lidí. To je typickou vlastností postupování Ducha svatého. Právě v těchto případech očekává u lidí křesťanskou pokoru, aby uznali tento způsob počínání dokonce i tehdy, když neodpovídají našim očekáváním a představám. Jak příkladně se zachovala v této situaci sestra Whiteová! Přes svou vysokou pozici v díle a své dlouholeté zkušenosti, si pokládala za čest podporovat dílo Waggonera a Jonesa!

„Považuji to za přednost postavit se Vedle mých bratrů a vydat svědectví na podporu tohoto poselství určeného pro naši dobu." RH.. 18.3. 1890

Tímto velmi vážným důvodem, proč Pán Bůh použil netypická potrubí pro oznámení svého zvláštního poselství, bylo nepochybně to, aby byla zjevena pravá lidská povaha. Pravděpodobně by to nedošlo do takových rozhodných a zarytých sporů, kdyby namísto Waggonera a Jonese, začala hlásat toto poselství sestra Whiteová. To, že byla uznávána jako služebnice Páně, je nevyvratitelné. Kdo by se odvážil otevřeně se proti ní postavit? Je ovšem nutno také přiznat, že by tehdy nenastala tak rozhodná

změna způsobu myšlení. Pán, který tak rád vidí proměny srdcí, jistě by šel touto cestou, kdyby mohl skrze sestru Whiteovou více dosáhnout.

Z důvodu tohoto „kamene úrazu“, který Bůh předložil lidem vyvoláním neočekávaných „nástrojů“, zabránil utajovanému či bezděčnému obcházení pravd, které On oznámil. Nechtě se napnou myslí těch, kteří jsou v opozici! Právě tímto způsobem se aktuální pravda stane středem pozornosti. Rozhodnutí mají být otevřená a viditelná. Maskované aneb nevědomé odmítnutí pravdy nese v sobě vážné následky jako tenkrát, tak i nyní při jejím rozebírání a pochopení, hlavně pro nás, abychom věděli, jaký postoj máme zaujmout k tomuto poselství. Také je nutno přiznat, že když bylo zaujato nesprávné stanovisko vůči poselství Waggonera a Jonese a potom se zjistí, že sestra Whiteová stála na straně tohoto poselství, tehdy nastává bolestné zděšení. Když „starší a zasloužilí veteráni pravdy“ zjistili, že navzdory jejich „ohleduplnému a vyváženému rozsudku“, odsuzujícímu toto poselství, sestra Whiteová nadále podporuje tyto mladé a nezkušené bratry, tehdy jim to málem zlomilo srdce. Dokonce se vyskytla otázka, zda sestra Whiteová je nadále „tím, za co ji pokládáme“.

„Mnohokrát jsem představila před shromážděné jasné a jednoznačné svědectví, avšak žel, že nebylo přijímáno. Když jsem přicestovala do Battle Creek, zopakovala jsem ho před kazatelem Butlerem. Nenašel se však nikdo, kdo by měl odvahu postavit se na mou stranu, aby pomohl tomuto bratru a také jiným dojít k pochopení, že zaujali falešné stanovisko. Když kazatel Butler uslyšel prostřednictvím našich pracovníků různé zprávy o konferenci v Minneapolis, jeho zaujatost vůči poselství ještě více vzrostla. Bratr Butler mi předložil dopis, ve kterém je napsáno, že moje zachování se na této konferenci takřka zlomilo některým bratřím kazatelům srdce.“ E.G. Whiteová, 1889, U 3.

„Pán Bůh mě připravil pro to, ani mi kvůli tomu nepřikázal vykonat tak dlouhou cestu, abych k vám mohla promluvit, zatímco vy tu sedíte, vydáváte v pochybnost Jeho poselství a uvažujete nad tím, zda sestra Whiteová je ještě ta stejná, za kterou jsme ji až dosud pokládali.“ 1888 Sermons str. 53

Duch pronásledování

Měli bychom býti posledním lidem na světě, který by toleroval jen v nejmenším stupni ducha pronásledování vůči těm, kteří přinášejí Boží poselství světu. To je nejstrašnější nekřesťanský zjev, jaký se vyskytl mezi námi od doby konference v Minneapolis.“ 1893, GCB, 184

Někteří vystupovali s nenávisí proti osobám, kterým Pán Bůh svěřil zvláštní poselství, aby je přinesli světu. Toto satanské dílo zahájili v Minneapolis... Tyto osoby, které dovolily tomuto duchu, aby takto postupoval a nadále jej udržují, urážejí Boha. Jak velmi opatrně musíme hodnotit práci druhého člověka, abychom se nestali vinnými tím, že připišeme působení Ducha svatého mocnostem zla... Kdo odmítá světlo a jasné důkazy podané Bohem, odmítá Krista; pro takového už není jiného Spasitele. Hrozí nám nebezpečí posledních dnů... Satan přejímá kontrolu nad každým duchem, který se s rozhodností nepoddává Duchu svatému... Bratři se mohou přesně připodobnit k farizeům. Na svých shromážděních se osmělují posuzovat Boží dílo, přesto, že se zabývají záležitostmi, ke kterým je Pán Bůh neoprávněn. Musí se před Bohem pokořit a dát svoje ruce pryč od „Truhly Smlouvy“, aby se Boží hněv neroznítil proti nim. Jestliže kdykoliv Bůh mluvil skrze má ústa, tak prohlašuji, že oni svou kritikou vzali na sebe něco, co je velkou nepravostí. Připomínám, že Bůh, věčný Bůh, nikdy nepostavil tyto osoby na stanoviska, která

oni zaujali v Minneapolis a od té doby je i nadále zaujímají." Special Testimonies. Series A. mim. ed., 143, 145. 172, 175. Por. TM 63-81, 89-98

Příčiny

Projednávání příčin toho, co se přihodilo v roce 1888 a v následujících létech, je pro každého badatele důležitou kapitolou dějin našich otců víry. Kdo pochopí příčiny událostí, ke kterým došlo v minulosti, ten snadněji porozumí a správně ohodnotí naši dnešní situaci.

Bariéry

„V čem tkví příčina, že Duch Boží není přítomen na našich pobožnostech? Protože jsme postavili kolem sebe bariéry!" 1888 Sermons

Předsudky

„Nedostatek ochoty k opuštění předsudků a nedostatek ochoty k přijetí pravdy byly důvodem pro dalekosáhlou opozici, jaká se rozvinula proti Božímu poselství, hlásanému bratry Waggonerem a Jonesem v Minneapolis." E. G. Whiteová, 1896 GCB 96

Avšak je třeba přiznat, že předsudky vůči pravdě se většinou projeví pod pláštěm kritiky proti osobám, jež byly nositeli této pravdy.

„... zvolna začali ustupovat a projevovali svoji lítost a ospravedlňovali se, že jejich zachování bylo způsobeno těmi, kteří hlásali toto poselství. Vyjadřovali to tak, jako kdyby se zde jednalo o osobní záležitosti." A. T. Jones 1893 GCB. s. 145

„Ti, které Bůh poslal, jsou jenom lidé... Někteří se odvrátili od poselství Kristovy spravedlnosti, aby kritizovali lidi." RH. 27.12. 1890

„Jsem hluboce zarmoucena, když vidím, jak rychle je každé slovo nebo jednání kazatelů Waggonera a Jonese kritizováno. Jak lidé rychle zapomínají na všechno to dobré, co učinili. Nepozorují tu skutečnost, že si Bůh jimi prokazuje službu, jako svými nástroji. Lidé vyhledávají cokoli, jen aby je odsoudili. Zachování se vůči těmto bratřím, kteří se s takovou horlivostí zabývali tímto nádherným poselstvím, se projevuje nenávisí a hořkou bezcitností srdce." Dopis, 1.9. 1892

„Bůh svěřil svým poslům poselství pro naši dobu, toto poselství se však neshodovalo v každé podrobnosti s představami všech osob z vedení a proto někteří začali kritizovat stejně tak poselství, jako i posly." TM 465

„Nechť si žádný člověk nestěžuje na Boží služebníky, kteří k nim přišli s poselstvím poslaným z nebe. Nevyhledávejte na nich chyby říkajíce: >Jsou příliš otevření, mluví velmi ostře. Oni možná hovoří ostře, avšak není to zapotřebí? TM 410

„Někteří naši bratři jsou vedení závistí a zlostí a v každé chvíli jsou připraveni ukázat, jakým způsobem se liší od bratrů Waggonera a Jonese." Special Test. nr. 7, s. 54

„Ti, které Pán Bůh poslal se svým poselstvím, jsou pouze lidé... Bůh povolal své posly, aby přinesli poselství pro naši dobu... Kristus zaznamenal tyto veškeré hrdé, pyšné a odsuzující projevy vyhlášené proti svým služebníkům a hodnotí je stejně, jako kdyby byly vypovídány proti Němu." RH. 27.5. 1890

„Nezávisle na tom, jakým způsobem poslové jednají, odpůrci pravdy je stejně považují za nečestné. Sebemenší nedostatek ve stylu života a v rysu charakteru, kterým se obhájce pravdy projeví, vytahuje opozice jako podklad pro kritiku." Dopis 24, 1892

Někteří se odvrátili od poselství - Kristus naše spravedlnost, aby mohli kritizovat muže... Třetí andělské poselství nebude pochopeno a světlo, jež bude osvěcovat zemi svou slávou, bude vykřičeno jako falešné světlo těmi, kdo odmítají kráčet v jeho rostoucím jasů. Práce, která už dávno mohla být vykonána, je opuštěna těmi, kteří odmítli pravdu z důvodu své nevěry. Usilovně prosím ty, kteří stojí v opozici vůči světlu pravdy, aby sešli z této cesty a otevřeli ji lidu Božímu. Dovolte, aby toto z nebe seslané poselství mohlo neustále a co nejjasněji vyzářovat na všechny." RH. 27.5. 1890

„Oni (odpůrci) nedůstojným způsobem prohlížejí každou částičku odmítnutého poselství jakoby přes zvětšovací sklo, až se nakonec v jejich představách zjevuje svět, který je odlučuje od tohoto nádherného světla z nebe... Proč vyhledáváte na poslech Božích ničemné věci, a když něco najdete, vztahujete to na pravdu, kterou poslal Bůh?" RH. 18.4. 1893

Vlastní moudrost

„Během Generální Konference v Minneapolis jsem prožívala bolestné zkušenosti z důvodu postoje našich vedoucích bratří, kteří, jak dobře vím, nebyli v souladu s Duchem Božím... Přeji každému z nich mnoho štěstí, ale bojím se o jejich duše, když vidím, jak si posluhují svou moudrostí, svým úsudkem a přijímají něčí představy, které jsou v jádru zlé, a které je přivedou do těžkostí a k odloučení se od Boha." 1889 Dopis 23 U

Poselství označeno jak fanatismus

Fanatismus je strašným ohněm. Je nám dána výstraha, že je lepší jít dva kroky opačným směrem, než jeden krok ve směru fanatismu. Jeho pekelný žár, ona nesnášenlivá horlivost zbavená lásky a shovívavosti, může být jenom s největší námahou uhašena.

Žel, že nepřítel o tom ví, a proto Boží pravdu představil jako něco fanatického. Zde je to, co na toto téma mluví Duch prorocství:

„Soudím, že již nikdy nebudu povolána stát tak pevně pod vedením Ducha svatého, jako tomu bylo v Minneapolis. Byla jsem stále pod vlivem přítomnosti Ježíše. Všichni, kteří tam byli přítomni na těchto shromážděních, měli příležitost zaujmout stanovisko na straně pravdy. Kdyby přijali Ducha svatého, kterého Pán Bůh ve své lásce a milosti vylil na nás v tak hojně míře. Žel však, že v místnostech, jež byly obsazeny některými našimi muži, bylo slyšet výsměch, kritiku, utahování a posměšky. Projev Ducha svatého, byl označen za fanatismus. Z důvodu scén, jaké se odehrály na této konferenci, Bůh

nebes se styděl uznat přítomné za své bratry! Toto vše bylo pozorováno nebeskými strážci a zapsáno v pamětných knihách." Sunnyside. Cooranbong 1896

„Mezi námi došlo k odstoupení od Boha a pokání i první lásky, které jsou tak podstatné a nezbytné k obrácení se k Bohu a ke znovuzrození srdce, což dosud nebylo učiněno. Nevěrnost se vplížila do našich řad. Nedůvěřovat Kristu se stalo módním a je dáváno slovo duchu skepticismu. Mnoho jich v hloubi svého srdce volá: „Nechceme, aby Tento nad námi panoval. Baál, Baál, nechť nad námi panuje." Náboženství mnohých z nás se stane náboženstvím odpadlého Izraele, poněvadž si oblíbili svou vlastní cestu a opustili cestu Páně. Toto pravé náboženství, kterým je jedině náboženství Bible, které učí, že odpuštění se dostává výlučně skrze zásluhy ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele, a které také hájí ospravedlnění z víry v Syna Božího, tomuto náboženství je odporováno, je podceňováno, zesměšňováno a zavrženo. Je obviňováno, že vede k nadměrné horlivosti a fanatismu... Jaká budoucnost nás čeká, jestliže se nám nepodaří dojít k jednotě víry?" TM. 467-468

Zmaření

Další příčinou, která způsobila, že poselství o vylití pozdního deště se nerozešlo tehdy po celém světě a tím neosvítilo svou slávou celou zemi bylo to, že vedoucí bratři je nazvali falešným světlem a postavili se mezi toto poselství a lid.

„Právě naši bratři, kteří zaujímají vedoucí postavení, nejenom že neuznali a nepřijali toto světlo, ale postavili se mezi světlo a lid, což je hříchem, jenž nemá obdoby. Za to si budou odpovídat před Bohem." Dopis bratru H. Millerovi. 23.7. 1889

Toto světlo. jež bude osvěcovat zemi svou slávou, bude vykřičeno jako falešné světlo těmi, kdo odmítají kráčet v jeho rostoucím jasu... Usilovně prosíme ty, kteří jsou proti tomuto světlu pravdy, aby odstoupili a nebyli překážkou na cestě proniknutí tohoto světla k lidu Božímu. Dovolte, aby toto z nebe seslané světlo, zářilo lidu v celé jeho slávě. Bůh činí vás - ke kterým to přišlo - zodpovědným i za toto světlo. Avšak vy nechcete slyšet o této odpovědnosti. Tato pravda byla přinesena na dosah vaší ruky, ale vy jste pohrdli touto příležitostí a výsadou." RH. 27.5. 1890

„Někteří z našich vedoucích bratří často zaujímali postavení na straně nepřítele, a kdyby měl Bůh, když posílá poselství čekat, až mu starší bratři otevřou cestu, tehdy by se toto poselství nikdy nedostalo k lidu... Nechť se nikdo neodváží postavit se mezi lid a nebeské poselství. Boží poselství se musí dostat k lidu, a i kdyby žádný lidský hlas ho nezačal hlásat, tehdy by ho oznámilo kamení." RH. 26.6. 1892

„V Minneapolis dal Pán Bůh svému lidu perly drahocenných pravd v novém rámu. Toto nebeské světlo, bylo některými odmítnuto s tak obrovskou houževnatostí, jakou Židé projevíli při odmítnutí Krista. V přítomné době si Bůh přeje, aby Jeho dílo nabralo nového a čerstvého rozmachu. Satan, když to vidí, tak se tomu chce odhodlaně postavit do cesty... Nynější dílo je skutečně dílem překvapujícím a setkává se s překážkami proto, že našemu lidu bylo předloženo mnoho věcí ve falešném světle. To, co je

správným pokrmem pro církve, bylo označeno za nebezpečné a jako něco, co by církve neměla obdržet... Co mají říci nebesa, když vidí takové převrácené věci?" 1889. MS 13

... ale ty nevíš ...

Ti, kteří odmítli toto poselství, učinili to zarážejícím způsobem a to dokazováním, že církve toto poselství měla vždycky. Ku příkladu kazatel Morrison ve svém projevu v Minneapolis prohlásil, že my (Adventisté sedmého dne) jsme měli vždycky nauku o ospravedlnění z víry.

Kazatelé Uriah Smith a Littlejohn zdůrazňovali totéž, v „Review and Herald”. Již v tomto postoji bylo vidět příznaky k odmítnutí poselství. Když budeme stavět na tom, že je to pravda, jak je potom vůbec možné, že něco, čemu jsme vždy věřili a co jsme učili, vyvolalo takový strašný odpor?

Postoj toho, jenž přijímá pravdu je podobný člověku, který na poli našel poklad a aby ho mohl získat, s radostí prodává všechno. Když se člověk nerozdělí s tak velkou radostí z obdrženého poselství, tehdy nezávisle na tom, že je odmítne, bude ujišťovat, že je vždycky měl nebo má. Takový postoj tohoto druhu vůči poselství byl v roce 1888, avšak dnes je tento postoj ještě horší a i když nevědomý, je přece skutečným a daleko rozšířeným postojem adventního lidu, který se chválí svým Laodicejským stavem.

„Viděla jsem, že od doby konference v Minneapolis přijala církve stav Laodicejského sboru, jako nikdy předtím." RH. 26.7. 1890

„Máme poselství “Kristus naše spravedlnost” a měli jsme ho vždycky”. To je jeden z důkazů, který byl stále uváděn proti Waggonerovi a Jonesovi. Svědomitý pozorovatel může v tom objevit udivující podobnost s naší dobou. Nikdy nemůže být poselství přijato s celou jeho mocí a plným duchovním významem tam, kde vládne takovýto postoj. Pokud si zaslepeně myslíme, že máme něco, co ve skutečnosti nevlastníme, tehdy dokonce ani sám Bůh nemůže dáti poklad, který nám nabízí. Pro tuto situaci jsou výstižná tato slova: „Mám již vše a nic nepotřebuji, ty však ale nevíš, že ničeho nemáš.” Zde musí nastati úplná změna našeho myšlení.

Svoji slepotou ztratili zkušenost, která měla být pro ně dražší než stříbro a zlato. Obávám se, že někteří nikdy nezískají zpět to, co ztratili." MS 6. 13.3. 1903

„Usilovně prosím bratry shromážděné na Generální Konferenci, aby si pozorně všímali poselství k Laodiceji. Do jakého strašného stavu slepoty upadli. Toto téma (poselství z roku 1888) je vám neustále předkládáno, ale vaše nespokojenost s vaším duchovním stavem nebyla dostatečně hluboká, abyste se ujali reformy. „Mluvíš: Jsem bohatý, oplývám vším a ničeho nepotřebuji. Ale nevíš, že jsi právě bídný a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.” Vina vlastní chyby leží na církvi. Náboženský život mnohých je podvodem. Ježíš nám představil drahocenné perly pravdy, bohatství své milosti a spasení, zářící bílé roucho Jeho spravedlnosti, jež bez jediné nitky lidských výmyslů bylo utkáno na nebeských stavech. Ježíš klepe... klepe zbytečně?... Jsem hluboce zarmoucená, když vidím, s jakou ochotou je každé slovo nebo působení bratří Waggonera a Jonese kritizováno... Přestaňte s touto podezíravostí pozorovat vaše bratry... Je mnoho kazatelů, kteří nemají lásku k Bohu a ke svým bližním. Oni spí, zatímco satan rozsévá koukol." Dopis, 1.9. 1892

„Jestliže zůstanou v tomto stavu. Pán Bůh je s odporem zamítne..." RH. 4.4.1893

To vlastní „já"

Tím, co vždycky bylo příčinou odporu proti světlu, bez ohledu na to, či to byly bariéry postavené lidmi, nebo snad předsudky, anebo antipatie vůči poslům, nebo snad obava před domnělým fanatismem, či snad znehodnocení poselství lidmi, kteří se postavili mezi světlo a lid Boží, nebo též zaslepenost, že už toto poselství vlastní, tak vždycky tím hlavním důvodem, jaký se skrývá za tímto zamítnutím, bylo to vlastní „já"! „Oni mohli učinit nejkrásnější zkušenosti, ale „jejich" vlastní „Já" povědělo „ne". Toto vlastní „Já" nebylo přístupné ke zlomení, to vlastní „Já" usilovalo o vládnutí." Dopis bratru Olsenovi, 19.10. 1892

Příležitost pro lid

Přes těžkosti způsobené vedoucími bratry, nám sestra Whiteová dává naději pro obdržení pozdního deště. Hovoří totiž: „Jestliže kazatelé nechtějí přijmout toto světlo, toužila bych, aby lidu byla dána příležitost pro jeho přijetí, protože lid možná toto poselství přijme." V letech hned po konferenci v Minneapolis, Waggoner a Jones, z vlastní iniciativy (neboť „pokud Pán Bůh, když posílá poselství, by měl čekat na to, až mu starší bratři dají volnou cestu, tehdy by se toto poselství nikdy nedostalo k lidu...") jezdili od města k městu a hlásali toto poselství přímo sborům.

Dělo se tak, jako za doby Krista, že prostý lid byl skutečně nakloněn k přijetí tohoto nádherného poselství. Všichni, jejichž srdce nebyla omámena „předsudky", s radostí přijímali toto světlo.

„V každém shromáždění od doby této Generální Konference v Minneapolis, věřící horlivě přijímali toto drahocenné poselství o Kristově spravedlnosti. Děkujeme Bohu, že jsou ještě duše, které pochopily svoji bídu, že nemají zlato víry a lásky, bílé roucho Kristovy spravedlnosti a mast duchovního poznání. Jestliže máte tyto drahocenné dary, tehdy nezneuctíte chrám vašeho srdce. Bratři a sestry, vyzývám vás ve jménu Ježíše Krista z Nazareta: Pracujte tam, kde pracuje Bůh! Nyní je čas neoceněných příležitostí a výsad." RH. 23.7. 1889

Sestra Whiteová píše o shromáždění v South Lancaster: „Nikdy jsem neviděla tak rychle se rozvíjející dílo oživení, které by působilo na lid tak důkladně a přitom, aby bylo zbavené veškeré přehnané citovosti. Nebylo tam nijakých naléhání, či dokonce pozvání. Lidé nebyli vyzýváni, aby povstali, anebo, aby snad přišli dopředu k podiu, ale panovalo tam vznešené vědomí, že Kristus přišel volat k pokání nikoli spravedlivých, nýbrž hříšných. Ti, kteří měli upřímný postoj, byli připraveni vyznávat své hříchy a jak to bylo jenom možné, skrze pokání a znovuzrození srdce, přinesli Bohu ovoce. Mělo se za to, že dýcháme atmosféru nebes. Skutečně, mezi námi přebývali andělé. V pátek odpoledne, v 17 hodin začala pobožnost a skončila se teprve po 21 hodině... Mnozí prohlásili, že když vstupovala do jejich srdcí pravda, pocítili, že jsou přestupníky Zákona, zjistili, že důvěřovali ve vlastní spravedlnost, která v porovnání s Kristovou spravedlností, jež jedině má význam před Bohem, je pouze poskvřeným rouchem." RH. 5.3. 1889

Takovéto citáty jsou velmi povzbuzující. Ukazují mínění sestry Whiteové na téma působení bratrů Waggonera a Jonese. Po několika letech jejich působení řekla: „Oni udělali mnoho dobrého v těchto několika uplynulých letech.“ Zde je však nutno podotknout, že přes počáteční potěšující výpovědi o přijetí tohoto poselství lidem, nesmíme učinit unáhlené závěry, jak to učinili mnozí, protože pozdější výpovědi na toto téma jsou diametrálně odlišné.

Několik nově vydaných děl na toto téma, by chtělo s uspokojením dokázat, že poselství Waggonera a Jonese, přes počáteční krizi, bylo nakonec uznáno a bylo přijato. Takové chápání věci žádným způsobem nelze odůvodnit historickými fakty a svědectvími Ducha prorocství. K tomuto tématu období Minneapolis se s rozhodností vyslovila E. G. Whiteová a to tím způsobem, že ho porovnávala s negativními zkušenostmi starozákonního izraelského národa. Na základě jejich zážitků je jasné vidět, jaké těžké následky může mít nedocenění a nesprávné pojmání vlastních dějin. Dnes, v závěrečných okamžicích dějin světa, se nemůžeme uspokojit s polovičním poznáním pravdy o nejdůležitějším úseku našich uplynulých dějin. Minulost ovlivňuje naši budoucnost. Kdo ji falešně vysvětluje, nemůže mít žádnou naději na správné ohodnocení přítomné situace a přiměřeně k ní na správné počínání. Objevující se probuzení v místních sborech, způsobené působením Waggonera a Jonese z roku 1888, trvalo krátce. Příčina tohoto krátkého trvání nespočívala v poselství, ani též v lidu, nýbrž především ve vedení.

Za rok po těchto popisovaných zážitcích v South Lancaster, spojených s hlásáním tohoto poselství, se sestra Whiteová ještě jednou vrací k této historii a hovoří: „Viděla jsem, že všude tam, kde toto poselství bylo hlášáno, bylo doprovázeno Boží mocí. Bratry v South Lancaster nebylo možné přesvědčit, že skrze poselství, jež k nim bylo posláno, k nim neproniklo světlo... V tomto díle byla ruka Boží. Pracovali jsme taktéž v Chicagu, teprve po týdnu práce nastal ve shromáždění přelom. Velká vlna slávy a Božích požehnání na nás spočinula, když jsme ukázali shromážděným Beránka Božího, který shlazuje hříchy světa. Pán zjevil svou slávu a my jsme cítili hluboké působení Jeho Ducha.“

Avšak později, ve stejném článku byla, oficiálně a jednoznačně postavena tato otázka:

„Snažila jsem se představit toto poselství tak, jak jsem mu nejlépe rozuměla, ale jak dlouho ti, kteří stojí v čele díla, se chtějí držet zdaleka od tohoto poselství?!“ RH. 18.3.1890

Žel však, že je smutnou pravdou, že vedení se nejenom drželo zdaleka od tohoto poselství, ale jak už byla předtím podána svědectví, toto poselství mu stálo v cestě. Proto také sestra Whiteová sdělila: „Usilovně prosím ty, kteří stojí v opozici vůči světlu pravdy, ustupte z cesty Božímu lidu. Dovolte, aby toto nebeské světlo neustále svítilo na všechny svými nejjasnějšími paprsky.“ RH. 27.5.1890

„Pán povolal tyto posly a vyzbrojil je svým Duchem. Pověděl jim: „Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich! Nechť se ani jeden neodváží postavit se mezi lid a světlo poslané z nebe.“ RH. 26.6.1892

„Avšak mnozí, když slyšeli tuto pravdu, jež byla podána inspirací Ducha svatého, nejenom že zabraňovali přijetí tohoto poselství, ale oni dokonce toto světlo nenáviděli. Tito lidé ruínují duše. Postavili sebe mezi nebesy poslané světlo a lid. Pošlapali Slovo Boží a vzdorují Duchu svatému. Vyzývám lid Boží, aby otevřel své oči. Jestliže schválíte nebo budete následovat počínání těchto mužů, o kterých

víte, že nejsou v souladu s pravdou a spravedlností, tehdy oslabujete svou víru a oddělujete se od příjemného spojení s Bohem." TM 91

Toto nám ukazuje, že sestra Whiteová již v roce 1888 udělovala odůvodněné výstrahy v této oblasti: „Jestliže sami nebudete pozorovat toto světlo, tenkrát před ním uzavřete svoje srdce a jestli budete moci, budete mu překážet, aby paprsky tohoto světla se nedostaly k lidu. Nedovolte tomu, aby vám vysoce upřednostěný lid řekl: Sami jste nevešli a těm, kteří chtěli vejít, jste zbraňovali." 1888 Sermons str. 59

Bylo by mnohem příjemnější zůstat u toho tvrzení, že na základě působení těchto tří hlasatelů pravdy (Waggoner, Jones, E. G. Whiteová), bylo vyvoláno oživení v letech 1889, 1890, které tímto dalo začátek všeobecného a dalekosáhlého přijetí poselství, výsledkem čeho kazatelé i lid, všeobecně přijali výklad poselství v Minneapolis, (jak to vysvětluje „Literature Defence Committee General Conference). Avšak takový náhled po důkladném prozkoumání a porovnání všech výroků Ducha prorockého a jiných autorů, neobstojí v kritice.

Oživení, jaká nastala v South Lancaster i na jiných místech, byla skutečná, Bohem působená oživení. Avšak co se týče jejich významu ve všeobecném Božím plánu, byla pouze důkazem (že pochází skutečně od Boha) pro ty, kteří uznali toto poselství za fanatické a extrémní. Zde je důkaz toho, že Pán Bůh jejich postoj definoval jako nesprávný:

„I když byly činěny rozhodné snahy, aby bylo oslabeno působení poselství daného Bohem, tak přece jeho ovoce dokazují, že pochází ze Zdroje světla a pravdy." Dopis bratru Olsenovi, 1892

V tomto poselství nebylo nejmenší stopy fanaticismu:

„Nikdy jsem neviděla oživující dílo, rozšiřující se s takovou důkladností a přitom zbavené všech nesprávných pojetí."

Rovněž tvrzení těch, že poselství Waggonera a Jonese o ospravedlnění z víry bude oslabovat a podkopávat naše stanovisko týkající se starých nauk, se nepotvrdilo. Právě naopak. Ti, ke které toto poselství zasáhlo, ukázali, že pravé poselství o ospravedlnění z víry vyvyšuje Zákon.

„Toto vám předkládané poselství o ospravedlnění z víry přichází od Boha, ono má božské potvrzení, protože jeho ovoce slouží pro naše posvěcení." RH. 3.9.1889

„Lidu Božímu byla poslána poselství s Božským potvrzením, která ukázala slávu, majestát a spravedlnost Kristovu, velikost Jeho dobroty a pravdy. Plnost Božství se zjevila v Kristu v celé své kráse a sladkosti, aby nadchla všechny, jejichž srdce nebyla zavržená z důvodu předsudků. Víme, že Pán Bůh mezi námi pracoval. Viděli jsme duše, jež se obracely od hříchu ke spravedlnosti, viděli jsme, jak víra znovu oživala ve zkoušených srdcích." RH. 27.5.1890

To, že tyto zprávy, jež byly důkazem „Božího potvrzení" tohoto poselství, byly adresovány především těm, kteří již „po léta" stáli v opozici vůči světlu z roku 1888, vyplývá z následujících slov sestry Whiteové:

„Dnem i nocí mě sužují myšlenky o stavu sboru v Battle Creek... Oni nevědí, jakého jsou ducha. Mluví, přesvědčte nás zázrakem, že jste posláni Bohem. A přece, jak nádherně se zjevil Duch Boží po Generální Konferenci v Minneapolis! Lid pochopil, že podváděl Boha a že neoprávněně zadržoval pro sebe dary a desátky. Obrátilo se mnoho duší. Tisíce dolarů vplynuly do církevních pokladen. Bylo vyprávěno mnoho zkušeností těmi, kteří byli naplněni Boží láskou. A přesto z úst těch, kteří sami sebe pokládali za hlasatele pravdy, vyšel požadavek: Udělal jsi nějaký zázrak? Ukaž nám div a uvěříme ti. Můžeme dát ještě větší důkazy lidem, než ty, které již viděli? Není snad obrácení lidského srdce největším zázrakem, jaký mohl být vykonán?" Deník 4.2.1890

„V díle oživení, ke kterému došlo poslední zimu, jsme nezpozorovali ani stopu fanatismu. Avšak chci vám povědět, co jsem viděla. Viděla jsem osoby, které se zachovaly pyšně a nadutě a jejich srdce byla obklopená temností." 1891, GCB, str. 260

V tom světle nemá mít nikdo z nás žádné důvody k pochybování o tomto poselství. Bůh nám představil své potvrzení, jež dal tomuto poselství. Ono nevede ani do krajnosti, ani též nevyvrací staré pravdy. Taktéž ani malicherná kritika vůči oběma poslům, nemá míti místa. (Druh a způsob této kritiky svědčil o nedostatku kultury. Např. bylo tvrzeno, že si poslové počínají příliš rozhodně. Bylo usuzováno, že Jones je popudlivý. Waggonerovi se posmívali, protože byl velmi malého vzrůstu). Avšak jejich práce se prokázala ovocem pravého obrácení!

Bůh v podrobnostech ukázal, co může v celku učinit pro církev, jestliže toto poselství bude přijato. To je všechno, co se týče historického významu tohoto oživení v letech po roce 1888. Avšak, kdo by chtěl z těchto citátů vyčíst více, a nebral by pod úvahu dobro, jaké je v nich obsaženo, ten snadno může zdeformovat skutečnost v nich obsaženou. Z následujících citátů jasně vyplývá, že vedení církve neučinilo správné závěry z tohoto „Božského potvrzení" a „ovoci" tohoto poselství, jež mělo sloužit pro jejich obrácení:

„Duch Boží se zjevil uprostřed svého lidu, ale nemohl jim být udělen, protože neotevřeli svá srdce, aby Ho přijali. Nemáme se obávat nesouhlasu světa, nýbrž toho, že mezi námi působí prvky, které jsou proti poselství..." Dopis Gen.Konf. 1893

„Jestliže svědectví o spravedlnosti Krista hláсанé během posledních dvou let dovedete k umlčení, koho pak chcete jmenovat, aby lidu přinesl toto zvláštní světlo?" RH. 18.3.1890

„Oni začali toto ďábelské dílo v Minneapolis. Později, když viděli a pocítili projevení se Ducha svatého, který potvrzoval, že toto poselství je od Boha, znenáviděli ho ještě více, protože ono svědčilo proti nim. Nechtěli pokáním pokořit svá srdce a Bohu vzdát chválu, a tím hájit dobrou věc. Nadále konali v duchu naplněném závistí, žárlivostí a zlého podezřívání stejně tak, jak to činili Židé. Svá srdce otevřeli nepříteli Boha a lidí. A přesto tito muži zaujímali vysoká postavení a přiměřeně k tomu, jak jen jim to bylo možné, usměrňovali dílo podle vlastních představ." TM 80 (1.5.1895)

„Vím, že Pán Bůh má pro nás požehnání. Toto požehnání měl už v Minneapolis a má ho stejně tak na této konferenci. (1889) Avšak toto požehnání nebylo přijato. Někteří toto světlo přijali s velkou radostí. Ale ti zbývající ho zamítli úplně a jejich postoj dodal jiným odvalu pro pěstování a rozšiřování

nevěry... Kdyby to jen bylo možné, utekla bych odtud, abych neztratila poslední jiskru energie."
16.3.1890 Kázání v Battle Creek.

Tímto neustálým odporem vedení, které se postavilo mezi lidem a světlem, vznikl obrovský zmatek:

„Takřka po dva roky jsme neustále pudili lid k přijetí světla a pravdy týkající se Kristovy spravedlnosti. Avšak oni nevěděli, zdali mají přijmout tuto cennou pravdu nebo ne. Oni jsou spoutáni vlastními myšlenkami a Spasiteli nedovolili vstoupit do srdce." RH. 11.3.1890

„Naši mladí bratři jsou zahleděni do starších bratrů, a když vidí, že oni nepřijímají toto poselství, a zacházejí s ním, jako kdyby nemělo žádný význam, tehdy z důvodu slabé známosti Písma svatého, se nechávají ovlivnit a světlo odmítají. Tyto osoby, které nechtějí přijmout pravdu, se postaví mezi lid a světlo." RH. 18.3.1890

Ustavičná, přímo únavná napomenutí sestry Whiteové, aby se v oné době neopakovaly chyby židovského národa, mají svůj význam. Lid by ochotně přijal poselství, kdyby se vedení bez předsudků postavilo na správné straně, nebo alespoň přinejmenším, kdyby bez překážek a odporu dovolilo světlu, aby zářilo na lid.

„Bratři souhlasili se světlem poslaným od Boha, ale našli se takoví, kteří jsou spojení s našimi institucemi, zvláště pak s Review and Herald a Generální Konferencí, kteří tam vnesli prvky nevěry, a ty způsobily, že seslané svělo nebylo přijato." 1901, GCB, str. 23

Mezi těmito citáty, které hovoří o oživení ve sborech, a těmi, které mluví o tom, že poselství bylo odmítnuto, není nejmenšího rozporu. Byla to stejná situace, jaká existovala za doby Ježíše. Prostý lid ochotně poslouchal Ježíše a přijímal požehnání. „Kdyby se kněží a rabíni proti tomu nestavěli, učení Krista by vykonalo takovou reformaci, jakou dosud ještě svět nezažil." DA 205

To, co především musí býti lidu řečeno je to, co sestra Whiteová tak rozhodně zdůrazňovala na konferenci v Minneapolis: „Napomínám vás, stavějte svou důvěru na Bohu. Nezbožňujte žádného člověka. Nečítejte se závislými na lidech." Kázání 24.10.1888

Stále trvající bud' zjevná nebo skrytá opozice vedení z jedné strany a nerozhodné, lhostejné počínání z druhé strany, uvedly zmatek mezi lid Boží, který byl ochoten k přijetí poselství. Duch svatý byl utlumen, hnutí zabrzděno a pravda ztratila moc vlivu.

„Nikdo nesmí uzavírat přístup, kterým má světlo svítiti lidu. V okamžiku, kdy se to děje, Duch svatý je uhašen." 1888 Kázání 63

„Vliv, jaký vyvolala opozice proti světlu a pravdě v Minneapolis, zneškodnil světlo darované lidu Božímu... protože jisté osoby, které zaujímaly odpovědná stanoviska, byly prosáknuty duchem, jaký zavládl v Minneapolis, a který zatemnil lidu dar rozpoznávání." Dopis Generální Konferenci 1893

Jak významnými se v tomto celém světě stala napomenutí, jež byla adresována adventnímu lidu v září roku 1889:

„Nepřítel Boha i lidí je rozhodnut se postavit proti tomu, aby tato pravda (o ospravedlnění z víry) nebyla jasně představena, protože on ví, že když ji lid přijme úplně, jeho moc bude zlomena. Ale když může ovládnout srdce těch, kteří se pokládají za Boží děti, aby jejich zkušenosti víry se naplnily pochybnostmi, tehdy je nevěra a temnota snadno přemůže skrze pokušení." RH. 3.9.1889

„Naše nynější situace je napjatá a plná nebezpečí. Stojíme před velkou hrozbou odmítnutí světla, jež nám bylo dáno z nebe. Proto musíme obracet velkou pozornost na náš modlitební život, abychom neobdrželi zlé srdce nevěry." RH. 3.9.1889

Přiznání se

V poslední době bylo hodně psáno, že odpůrci poselství „Kristus naše spravedlnost“, asi po třech neb čtyřech letech, uznali svůj omyl, litovali ho a otevřeli cestu pro všeobecné přijetí poselství. Je pravdou, že v počátcích narazilo ještě na těžkosti, ale později se stále více probíjelo, aby v závěru roku 1901 došlo k úplnému vítězství a od tohoto času je v plnosti hlášáno.

Kdyby tomu tak ve skutečnosti bylo, tak v dnešní době by adventní církve byla ve stavu hodném pochvaly - v každém případě o mnoho lepším, než před rokem 1888. Satanova moc by byla zlomena. Avšak každý upřímný adventista ví až moc dobře, že tomu tak není. Ti, kteří si myslí, že poselství bylo přijato, se odvolávají na jistý citát, který hovoří, že hlavní odpůrci pochopili své nesprávné počínání a že ho, litovali. Zde jej nyní uvádíme, kdy v lednu roku 1891 sestra Whiteová podává zprávu o jistém setkání s Uriah Smithem:

„V pondělí (5.1.1891) přišel ke mně kazatel Smith a rozvázal se vážný a svědomitý rozhovor. Zjistila jsem, že byl pod vlivem zcela jiného ducha, než před několika měsíci. Nebyl už takový pyšný a nepřipustný. Začal chápat smysl slov, která jsem mu předložila na téma způsobu jednání a zaujímaného stanoviska. Prohlásil, že by chtěl dojít k souladu se svědectvím Ducha Božího. Napsala jsem mu třinácti stránkový dopis, ve kterém jsem použila velmi rozhodná slova. V úterý (6.1.1891) přišel znovu a prosil mne, abych přišla na setkání, na kterém budou taktéž jiné osoby, a před kterými by chtěl něco říci. Souhlasila jsem a ve středu (7.1.1891), v kanceláři došlo k setkání. Kazatel Smith přečetl dopis, který jsem mu poslala a prohlásil, že přijímá všechno, co je v něm napsáno, jako od Pána. Dále se pak v myšlenkách vrátil ke konferenci v Minneapolis a vyznal, že duchem, kterého tam projevil, naložil na mně obrovskou zátěž. Bratr Rupert podal stejné vyznání a tímto způsobem jsme prožili velmi užitečné a pěkné okamžiky.

Bratr Smith padl na Skálu a rozbil se o ni a Pán Ježíš s ním chce znovu spolupracovat. Než opustil místnost, uchopil mou dlaň a hovořil: Jestliže mi Pán odpustí všechny tyto starosti a problémy, které jsem ti nadělal, tak prohlašuji, že to bylo naposledy. Chci být tvou oporou. Toto Boží svědectví si přeji v mém životě ponechat. Zřídka kdy kazatel Smith vyléval slzy. Avšak tentokrát plakal a jeho hlas utonul v slzách. Tímto způsobem můžeš vidět, že mám důvod k radosti a ke chválení Pána." 1891, Dopis 32

Z tohoto dopisu lze snadno poznat, že anděl Páně neustále působil, aby pomohl poselství se plně rozvinout. V té stejné době taktéž i jiní podali podobná svědectví. Bylo zahájeno dílo pokání a obrácení. Příležitost pro obdržení pozdního deště, přes to všechno co se stalo, ještě nenastala.

Sestra Whiteová měla naději a pevně věřila, že se všechno dobře vyvine. Odvolávala se na vyznání kazatele Smitha a řekla: „Pán Ježíš bude s ním spolupracovat...“ Tak tedy, co mělo nyní nastat? Uriah Smith byl hlavním redaktorem a vydavatelem „Review and Herald“ a v tomto postavení působil velkým vlivem proti Waggonerovi a Jonesovi. Nyní na stránkách tohoto časopisu měl vyznat a napravit všechno, co způsobil ke škodě poselství a poslů a čím by vyrovnal rozdíly svého nesprávného, vlivu, jakým působil v minulých letech:

„Za nejmenší křivdy, které jste způsobili jeden druhému. Pán Bůh od vás požaduje, abyste vyznali svoji chybu nejenom vůči těm, kterým jste ukřivdili, ale také i vůči těm, kteří z důvodu vašeho vlivu viděli bratry ve falešném světle a překáželi jim ve vykonávání díla, které jim svěřil Bůh.“ RH. 16. 12.1890

Žel, že i přes tuto radu v „Review and Herald“ dále vycházely články, jež otevřeně vystupovaly proti poselství Waggonera a Jonese, z čehož jednoznačně vyplývá, že i nadále nebylo rozuměno stejně tak Božím poslům jako i uznáváno dílo, které chtěl Bůh skrze ně vykonat.

Nikdo z nás nechce vyvracet upřímnost těchto vyznání aneb také pochybovat o tom, zdali tito bratři budou spaseni. Tyto věci hodnotí Bůh sám. Nechejme zemřelé na pokoji a mějme naději, že budou spaseni. A vedle toho z pochopitelných důvodů, musíme zaujmout postoj k těmto vyznáním a potvrdit, že vyznání těchto bratří absolutně nestačila pro vylití pozdního deště. V tom stejném dopise, následující, pozoruhodná slova Ducha prorockého, která uvažují z pozice naší doby, nám poukazují na svůj hluboký význam: „Kazatel Smith pověděl, že věří, že toto svědectví se ho týká a je adresované jemu, ale on se uspokojil s tím a nešel dál. Avšak oba dva (Prescott a Smith) se hlásí k těm, kteří činí pokání a hledají Boha...“ 1891, Dopis 32

Žel, nepostoupilo se dále. Nikdy nevyšlo v „Review and Herald“ nebo v nějakém jiném úředním časopise oficiální přiznání se k vině. Stávalo se, jak jsme to již výše uvedli, že byla uskutečňována vyznání a to před sestrou Whiteovou, vůči její osobě, nikdy však vůči poselství nebo snad vůči Waggonerovi a Jonesovi. Proto takové vyznání nestačila pro obdržení pozdního deště.

„Vaše pokání není dostatečně hluboké... Pokání, které je vyvoláno pomíjejícími pocity, je politováníhodnou lítostí, která jako taková musí být taktéž odpykána, protože vede na scestí.“ Elmshaven Leaflets, Methods Nr. 11

Krátce po výše popsaných vyznáních, duch z Minneapolis znovu ožil a to je neklamným důkazem toho, že toto pokání bylo pouze povrchní lítostí. V roce 1893 sestra Whiteová opětovně píše na toto téma:

„Potom uviděl (jistý bratr z Austrálie, jménem Foster) v Review článek kazatele Smitha. Díky tomu upadl do rozpaků a to ho velmi trápilo. Čtením článků Jonese a Waggonera obdržel mnoho světla a

posilnění a zde najednou, starý pracovník, který napsal hodně našich standardních knih, jeden z těch, o kterých si myslel, že je vedený Duchem Božím, jev konfliktu s bratrem Jonesem. Co to má znamenat? Zastává snad bratr Jones nesprávné stanovisko? Kdo má zde pravdu? Byl tím velmi zmaten. Na koho je tedy možné se spolehnout, jestliže zná mí pracovníci v díle Božím ve stejném časopisu zaujímají dvě protichůdná stanoviska? Komu můžeme věřit, že zaujímá to správné stanovisko..?

Kdyby se kazatel Smith před vydáním článku bratra Jonese do tisku s ním setkal, aby projednal a uvedl v soulad sporné problémy a aby mu řekl, že v případě, že nedojde k porozumění a k objevení se jeho článku v tisku, bude muset vedle jeho článku umístit svůj názor, tehdy by záležitost dostala zcela jiné obrátky. Avšak v tomto případě bylo postupování stejné, jaké bylo v Minneapolis. Ti, kteří byli v opozici vůči bratřím Jonesovi a Waggonerovi, se neprokázali ochotou setkat se s nimi, aby v křesťanském duchu, s modlitbou a Biblií v ruce projednali sporné otázky. A toto je jediná cesta, kterou schvaluje Bůh. To bylo taktéž pokáráním Božím ve vztahu k těm, kteří to neučinili v Minneapolis.

Žel, že tato slepá válka pokračovala nadále... Víme, že bratr Jones nám podával poselství pro naši dobu - vhodný pokrm pro hladové stádo Boží... Konference v Minneapolis byla zlatou příležitostí pro všechny, kteří pokořili svá srdce před Bohem a přivítali Krista jako svého velkého Učitele. Avšak stanovisko, jaké zaujaly některé osoby na této konferenci, jich dovedlo do záhuby. Od té doby nikdy neměli a nebudou mít dobré rozeznání, protože pěstují zatvrzelého ducha, který je charakterizován kritikou a obviňováním. Avšak vedle všeho od doby této konference, Pán Bůh laskavě seslal postačující množství světla a důkazy, aby všichni mohli porozumět, co je pravda.

Ti, kteří byli tehdy zaslepeni, mohli přijít ke světlu. Kdyby přitom nešlo o pýchu jejich vzbouřeného srdce, mohli by mít pravdu, která, je v Ježíši. Na soudě budou otázení: „Kdo vám přikázal, abyste vztáhli ruku proti poselství i poslům, které jsem vyslal k mému lidu se světlem, milostí a mocí? Proč se pozdvihla vaše srdce proti Bohu? Proč jste zablokovali cestu světlu vašim tvrdohlavým duchem? A proč později, když se nahromadily důkazy, jste nepokořili svá srdce před Bohem a nelitovali jste odmítnuté poselství Boží milosti?" 9.1. 1893, Dopis 77

Především nesmíme zapomenout - jak je to ostatně zdůrazňováno v posledních větách tohoto citátu - že dříve než nastala vyznání, tak je předcházela mohutná zjevení Božské moci ve prospěch hlásaného poselství a nakonec nebylo možné s ním nesouhlasit.

V roce 1890 přiměřeně k tomu sestra Whiteová sdělila:

„... vám byly předloženy důkazy Jeho působení a nyní jste byli zavázáni jim věřit." TM 466

Později se setra Whiteová vyjádřila následovně: „Někteří se cítili uraženi tím vyjitím (Ducha svatého). Mluvili: >Toto je vzrušení založené na pocitech, toto není Duch svatý, to nepadá z nebe pozdní déšť<. Z toho vyplývá, že tam byla srdce plná nevěry, která nepila ze zdroje Ducha svatého... Jak často na ně působil Duch svatý. Ti, kteří se v Minneapolis postavili na odpor Duchu Božímu, čekali ještě na jednu příležitost, aby mohli zaujmout stejné stanovisko, protože jejich duch se nezměnil. Později, když se nahromadily důkazy, někteří se nechali přesvědčit. Avšak ti, kteří se nepoddali působení Ducha svatého, aby obměkčil jejich srdce, každé zjevení Jeho činnosti si vysvětlovali libovolně a hodně tím ztratili. Podle

jejich srdce, byly tyto projevy Ducha svatého projevy fanatismu a svodu. Zachovali se hrdě, jako skála, která je omývána vlnami milosti, avšak jejich zatvrzelá a zlá srdce stále odrážela tuto milost a protivila se Duchu svatému." Spec.Test. serie A, No. 6, str. 20

Můžeme věřit, že vyznání a pokání těchto bratří bylo pravé. Avšak jejich ovoce nebylo trvalé a proti tomuto svědčilo hodně důkazového materiálu o tom, že pravda nebyla přijata.

Boží jednání, v protikladu k satanskému, nespočívá na opakování skutečně vyznaných a odpykaných hříchů nebo chyb, ani, též na jejich připomínání a vytýkání. V takovéto situaci musíme mnohem vážněji zacházet s výroky Ducha proroctví, když po uplynulých letech od doby, kdy byla tato vyznání učiněna významnými odpůrci pravdy, sestra Whiteová musí i nadále vyčítat znovu se vyskytující chyby z Minneapolis. Nám jako prostému lidu by bylo mnohem příjemnější vědomě přehlédnout tyto věci, avšak nemůžeme tak učinit, protože se vystavíme nebezpečí, že upadneme do náručí historického klamu. Jestliže Duch proroctví po uplynutí mnoha let od konference v Minneapolis a zvláště po vyznáních v roce 1891, se i nadále vyjádřuje negativně o chybách a jejich následcích, jsme tedy nuceni naši verzi o „posledním přijetí poselství“ znovu opravit. Zde jsou některé výpovědi Ducha proroctví týkající se Minneapolis, které byly oznámeny po roce 1891:

„Někteří naši bratři, naplnění duchem závisti a zlé podezíravosti, jsou stále připraveni ukázat, jakým způsobem se odlišují od bratří Waggonera a Jonese. Stejný duch, jaký se projevil v minulosti (1888), se vyskytuje i nyní (1892) při každé příležitosti. Toto nepochází z Ducha Božího. Přijdou poselství, která budou znít velmi překvapivě v uších těch, kteří odmítli Boží poselství. Duch Boží oblékne svá zjevení do roucha slavnostní svatosti a ta budou odporná těm, kteří uslyší tyto výzvy nekonečné lásky, avšak nepřijali pozvání pro získání odpuštění. Potupené a podceněné Božství promluví a obnaží skryté hříchy. Jak kněží, tak i vůdcové během očišťování svatyně hledali ochranu, protože byli naplněni odbojem a strachem, stejně tak tomu bude v díle posledních dnů." Spec.Test., serie A, Nr. 7, str. 54-55

„Avšak nespokojenost spolu s vaším duchovním stavem, bolestně a hluboce rozhodla o tom, že není možné vykonat reformaci... Jsem hluboce zarmoucena, když vidím, jak rychle je každé slovo nebo činnost kazatelů Waggonera a Jonese kritizováno." Dopis 1.9.1892

„Paprsky světla, které svítily v Minneapolis, měly svou silou přesvědčit svědomí těch, kteří se postavili do opozice vůči tomuto poselství. Kdyby tenkrát všichni odevzdali svou vůli Duchu Božímu, obdrželi by hojné požehnání, satana by byli zklamali a sami by se stali věrnými muži, kteří si počínají shodně se svým přesvědčením." Dopis bratru Olsenovi 19.10. 1892

„Avšak světlem, jež svou slávou mělo naplnit celou zemi, bylo některými pohrdnuto a to těmi, kteří se domnívali, že věří pravdě." TM. 89

„Nikdy nezapomenu na zkušenosti, které jsme zažili v Minneapolis, nezapomenu na ty věci, které mi byly zjeveny vzhledem ducha, jaký tam ovládl lidi, slova, jež tam byla vypovězena a také způsob jednání, který byl založen na poslušnosti moci zla... Oni byli na poradách vedeni jiným duchem, a proto nevěděli, že to byl Bůh, kdo poslal tyto mladé muže - kazatele Waggonera a Jonese, aby jim přinesli zvláštní poselství, oni se však k nim zachovali posměšně a s pohrdáním, a přitom si neuvědomovali, že

nebeské bytosti zaznamenaly jejich slova v nebeských knihách... Vím, že v této době byl Duch Boží zneuctěn, a když vidím, že je připravována podobné počínání, cítím nesmírnou bolest." Dopis 24, 19.9.1892

Je pravdou, že oni vyznali své hříchy, avšak ne do hloubky. Sekera nebyla nikdy přiložena ke kořenům.

„Předsudky a odsuzování, jaké převládaly v Minneapolis, až doposud nezanikly. Símě, které tam bylo zaseto do některých srdcí je připraveno, aby znovu vyrostlo a přineslo ovoce. Je pravdou, že vršky byly odřezány, avšak kořeny nebyly nikdy vypleněny a nadále přinášejí své nesvaté ovoce, které ruinuje zdravý úsudek a tak překrucuje dar vnímání a oslepuje chápání těch, kteří se s vámi spojili proti poselství a poslům. Pouze důkladným vyznáním můžete zničit kořeny neústupnosti a teprve tenkrát budete moci vidět toto světlo jako světlo Boží! Bez tohoto důkladného díla nikdy vaše duše neočistíte." 1893 GCB 184

Není pravdou, že pouze některé jednotlivé osoby odmítly toto poselství. Proč na této Generální Konferenci (1893), Duch prorocký nadále zneklidňuje celé shromáždění těmito nepřijemnými otázkami a proč pomocí „Review and Herald“ oznamuje následující svědectví celému lidu?:

„Ach, jak málo lidí zná den svého navštívení!... Jsme přesvědčeni, že uprostřed Božího lidu, kterému Pán prokázal tolik nevýmluvných důkazů, panuje slepota a zatvrzelost srdce... Dnes je málo těch, kteří slouží Bohu z celého srdce. Většina těch, kteří patří k našemu společenství, je duchovně mrtvá ve svých vinách a hříších... Nejkrásnější melodie, jaké přicházejí od Boha skrze lidská ústa, to je ospravedlnění z víry a Kristova spravedlnost, nevyvolávají v nich žádný projev vděčnosti a lásky... Probudte se, probudte se, dříve než bude pozdě!" RH. 4.4.1893

„Když jim Pán Bůh daroval života, oni se nadále vyznačují stejným počínáním, jaké projevíli před i po konferenci v Minneapolis', tehdy budou měřeni skutky těch, které Ježíš odsoudil během svého pobytu na zemi." E.G.Whiteová 1895

„Příčinou velké opozice projevené v Minneapolis proti Božímu poselství, které přinesli bratři E. J. Waggoner a A.T. Jones, byla neochota k odstranění předsudků a přijetí pravdy. Vyvoláním této opozice, se satanovi podařilo ve velké míře zadržet tuto zvláštní moc Ducha svatého, aby se nedostala k lidu, kterou mu chtěl Bůh tak rád udělit. Nepřítel skutečně překazil, aby nebyli vyzbrojeni touto účinnou mocí -potřebnou pro oznámení pravdy světu - kterou kdysi obdrželi apoštolé v padesátý den. Tomuto světlu, jehož pomocí měla být osvěcena celá země, bylo oponováno a následkem počínání našich vlastních bratří toto světlo ve velké míře neproniklo k světu." E. G. Whiteová 6.6.1896, 1 SM 234-235

Zde jsou další svědectví z roku 1896, která stále ukazují na Minneapolis a mluví, že tato záležitost nadále není uspořádána:

„Kdyby lidé opustili tohoto ducha opozice proti Duchu svatému - ducha, který již delší dobu nakvašuje jejich náboženský život - tehdy by se Duch Boží mohl dotknouti jejich srdcí a přesvědčit je o hříchu. Následovalo by nádherné dílo! Avšak Duch Boží byl zneuctěn a světlo zamítnuto. Je to vůbec

možné, aby v tak dalece postoupeném odporu, jejich oči ještě mohly být pomazány mastí, která napravuje zrak?" TM 393, napsáno v Australii v roce 1896

„Tím, že se nadále drží při životě tento odbojný duch z Minneapolis, je Bůh zneuctěn. Celé nebe je rozhořčené, když vidí ducha, který se po léta projevuje v našem vydavatelství v Battle Creek." Cooranbong 5.5. 1896

„Chtěla bych varovat ty, kteří po mnoho let odpírají světlu a pěstují ducha opozice. Jak dlouho chcete nenávidět a pohrdat posly spravedlnosti Boží?... Předpovídám vám: Jestliže se nepokoříte a nevyznáte své hříchy, kterých je mnoho, tehdy poznáte - a bude již pozdě - že jste bojovali proti Bohu. Tehdy skrze Ducha svatého poznáte - žel, že už ne pro to, aby vám to pomohlo k nápravě a obrácení - že jste pracovali proti osobám, které byly znamením na světě a Božími svědky... Odmítejte stále toto nebeské světlo a budete zahubeni." Cooranbong 4.6.1896

„Milí bratři na zodpovědných místech v díle! Pán je s vámi ve sporu. Důvod vám nemusím zejména vysvětlovat, protože vím, že vám byl mnohokrát představen... Přesně ten stejný duch se projevil v Battle Creek. Ti, kteří otevřeli dveře srdce pokušení v Minneapolis a vzali si toho ducha odporu domů, když ne nyní, tak zakrátko poznají, že se protivili Duchu svatému a působili proti Jeho milosti. Budou toho litovat? Nebo zatvrdí svoje srdce a postaví odpor rozhodným důkazům?" Dopis 6, 16.1.1896

„Ani pero, ani slovo nemohou vyjádřit můj zármutek. Bez pochybnosti, kazatel... si počínal tak, jako Aron vůči těm lidem, kteří se postavili v opozici k dílu Božímu na konferenci v Minneapolis. Oni nelitovali své odbojné počínání vůči světlu a důkazům." Dopis 100, 27.8.1896

„Po konané konferenci v Minneapolis, mi byly představeny scény, jež se staly na shromážděních konferenčních rad, které jsou hanbou pro křesťany_ Tato shromáždění měla být rozpuštěna, protože byla pro nebesa zneuctěním. Pán nebyl přijat zasedáním za čestného hosta, a jak tedy mohli v takovéto situaci očekávat, že světlo Boží na nich spočine?...“ Pán Bůh vymaže provinění těch, kteří se v té době vykávali upřímným pokáním, ale pokaždé, když se vyskytnut tento duch (pronásledování), jeho následky byly okamžitě viditelné. Za to budou Bohem voláni k zodpovědnosti a před Božím soudem si to budou muset uvědomit. Ten stejný duch, kterým byli vedeni pronásledovatelé Krista, naplňoval jejich srdce." Dopis 81, 31.5.1896

Všechny tyto uvedené výroky byly napsány několik let po vyznání, které učinili vedoucí, jež byli v opozici proti poselství. Ony nehovoří o tom, že Bůh nechce uznat vyznání těchto bratří, ale svědčí o tom, že jejich pokání nebylo dostatečně hluboké, jejich odčinění vykonaného zla nebylo postačující a také přijetí a docenění poselství nebylo opravdové. Na správném vyrovnání toho, co se stalo, záleželo, zdali přijde hodina, o níž bylo již tenkrát řečeno: „Jednou tyto věci budou poznány v celém svém rozsahu." Námí opakovaná tragická chyba v Minneapolis potáhne za sebou nenahraditelné následky. Kdyby bylo pravdou, že naši otcové nakonec uznali své nesprávné počínání a my jako lid bychom přijali toto poselství, tehdy bychom mohli přijmout tvrzení, že nám oznámili poselství Waggonera a Jonese. Jestliže se však tak nestalo, co nás pak čeká, když se staneme oběťmi vlastního omylu? Co naši otcové nepřijali, to nemohou odevzdat svým dětem, a dokonce ani děti to nemohou obdržet od Boha, jestliže nebudou ochotné uznat chybu svých otců a z toho si vzít náležitě ponaučení pro sebe. Proto dějiny

Minneapolis musí být poznány v celém svém rozsahu. Pán Bůh vede svůj lid stále po stejných stupních. Dnes stojíme před stejnou zkušeností jako v Minneapolis. Přímocharé myšlení, neúplatné učinění závěrů a absolutní nestrannost jsou příkazem doby. V naší ochotě uznat a nezkrášlovat historické skutečnosti, se má odrážet náš postoj k Boží pravdě.

Lidu byly dány nespočetné příklady, které ukazují, jak bezcenné jsou všechny snahy k duchovnímu pokroku a obnově víry, pokud se k nim nedochází po důkladném prozkoumání příčin nynějšího stavu nebo též na bázi kompromisního uznání chyb a mylného počínání, bez ohledu na to, jak daleko sahají zpět. Od doby druhého vatikánského koncilu, církev katolická prožívá výzvu k obnově a to v takové míře, jakou ještě nezažila. Bez ohledu na upřímnost jejich úsilí, tato výzva nikdy nepřinese Božské ovoce a to proto, že jim chybí vyznání a přiznání se k vinám spáchaným v minulosti. Církev katolická nebyla, a ani není náchylná vyznat chyby svých otců, ani se přiznat k úloze, jakou odehrála v minulosti, ani též přiznat se k patřičným pohnutkám svého počínání ve středověku. Konec konců podobné je to i s církvemi protestantskými. Tyto církve také touží po probuzení a oživení. Avšak pravé oživení nikdy nenastane, jestliže příčiny nynějšího stavu nebudou prozkoumány a vyznány. Těmito příčinami bylo to, že v polovině 19. století jejich otcové odmítli Bohem jim poslané poselství.

Takové stanovisko církevní zatvrzelosti by se nemělo líbit žádné církevní společnosti. Bez opravdového pokání a odpovídající lítosti nemůže nikdy nastat Božská obnova - o čem je autor této pozice hluboce přesvědčen - a to je důvodem, proč nám dnes, to je třetímu nebo čtvrtému pokolení po uskutečněných faktech v Minneapolis, Duch Boží ještě jednou staví tuto záležitost před náš zrak se vším, co se stalo.

„Nechť nás Pán Bůh zachová před tím, aby dějiny Izraele, který odstoupil od Boha a nechtěl kráčet ve světle a bránil se vyznat svoje hříchy, nevěru a své odmítání poselství, se staly prožitím a zkušeností tohoto lidu, který si udržuje vědomí, že věří přítomným pravdám.“ RH. 21.10.1890

Jak to vidí A. T. Jones

Na základě dříve uvedeného důkazového materiálu by se zdálo, že uvádět další svědky v této záležitosti, není potřebné. Avšak pokud někdo z nás měl něco do činění se vznikajícími otázkami v této záležitosti, ví, že je nezbytné přesně představit tento důležitý úsek našich dějin a ukázat všechny náhledy na toto téma, jež jsou shodné s pravdou.

Duch prorocký nezanechává žádnou pochybnost o tom, že toto poselství bylo odmítnuto. Skrze ní Bůh promlouvá k svému lidu a lid je zavázán opravovat každý názor, který odporuje této pravdě. Pán Bůh nejlépe ví, zdali Jeho poselství bylo přijato, nebo ne.

Bůh nejenže promlouvá skrze své proroky, nýbrž také i skrze Jím vybrané posly. Jestliže někdo, kromě sestry Whiteové může vědět, jak bylo přijato toto poselství, tak jsou to pravděpodobně ti, které Pán Bůh zatížil tímto poselstvím. Oni také rozuměli, čím bylo toto poselství a co by se stalo, kdyby bylo přijato. Na Generální Konferenci v roce 1893, A. T. Jones představil jednoznačně, že přijetí tohoto poselství vyvolá vylití pozdního deště. Dnes, více než 100 let po Konferenci v Minneapolis dále čekáme na vylití pozdního deště! Naslouchejme, co mluví na toto téma A. T. Jones - zvěstovatel tohoto poselství:

„Vzpomínáte si na to, když jsem vám včera večer znovu četl z druhé kapitoly Joele, jak jeden z bratří, jmenovitě bratr Corliss, obrátil vaši pozornost na text rukopisu uvedeného pod základním zněním. Tehdy jsem řekl, že o něm budeme uvažovat jindy. Právě nyní otevřeme tyto všechny texty a přečteme je spolu s „vedlejší textem“:

„I vy synové Sionští, plésejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem, nebo vám dá déšť příhodný, a sešle vám déšť hojný, podzimní i jarní včas, Joel 2,23. A nyní, co mluví vedlejší text? ... protože vám dal Učitele spravedlnosti... Co nám hovoří tato verze textu? Že nám Pán Bůh pošle Učitele spravedlnosti. Jakého učitele? Učitele spravedlnosti. Čím se stane vzhledem k tomu pozdní déšť, když bude poslán Bohem? Čím byl ranní déšť? Učitelem spravedlnosti! A čím bude pozdní déšť? Stejně tak, Učitelem spravedlnosti! Jaké spravedlnosti? Příslušné, odpovídající spravedlnosti. Není to v této situaci přesně důkazem toho, co nám bylo už mnohokrát čteno ze svědectví? „Hlasité volání třetího anděla“, je pozdní déšť, jež právě začalo v poselství „Kristus naše spravedlnost“. Není to snad stejné, co nám už dávno předpověděl Joel? Neměli jsme snad před tím zaslepené oči, že jsme to neviděli? Bratři, nepotřebujeme snad v této situaci mast pro napravení zraku? Bratři, existuje snad na světě něco, co potřebujeme více? Musíme se radovat z toho, že Pán Bůh dává prorokům svého vlastního Ducha, aby nám ukázal to, co nevidíme! Jaká nevymluvná radost z tohoto důvodu se nás musí zmocnit! Tak tedy pozdní déšť - hlasité volání - je podle Písma svatého a Svědectví - vyučováním spravedlnosti a to odpovídající, přiměřené spravedlnosti.“ 1893 GCB str. 183

Když už tak jasně a rozhodně vysvětlil, čím bylo toto poselství, tak jedním dechem předkládá a dokazuje, že nebylo přijato:

„Tak tedy bratři, kdy bylo zahájeno toto slavnostní hlásání poselství Kristovy spravedlnosti mezi námi, jako lidem Božím? (Jeden nebo dva hlasy z kruhu posluchačů: Před třemi nebo čtyřmi léty.) Před kolika léty? (Někdo z kruhu posluchačů: Před čtyřmi.) To souhlasí, před čtyřmi. Kde to bylo? (Někdo z kruhu naslouchajících: V Minneapolis.) Co odmítli bratři v Minneapolis? (Několik hlasů z kruhu posluchačů: Hlasité volání.) Čím je toto poselství o spravedlnosti? Skrze Svědectví Ducha prorockého nám bylo řečeno, že toto poselství je hlasitým voláním - pozdním deštěm. Tedy, co odmítli bratři v Minneapolis zaujetím tak strašného stanoviska? Oni odmítli pozdní déšť, hlasité volání trojandělského poselství. Bratři, nebylo to snad nesmírné zlo? Samozřejmě, tito bratři si neuvědomovali, co učinili, ale Duch Boží tam byl přítomen a sdělil jim, co činí, nebo snad ne? Avšak když odmítli hlasité volání - toto vyučování spravedlnosti - Duch Boží byl a stál uprostřed nich skrze proroka a mluvil nám, co máme činit - co tehdy učinili? Ach, tenkrát jednoduše proroka společně s jinými odsunuli stranou. To byl jejich další tah. Bratři, nastal čas, abychom se zamysleli nad těmito záležitostmi. Je čas, abychom se střízlivě a vážně zamysleli.“ 1893 GCB str. 183

Následující výpovědi nám dovolují se přesvědčit, jakého přijetí se dostalo tomuto poselství:

„Oni jednoduše formulují vlastní výpovědi, které později nazývají Božím učením a ty tomu věříš a ze své strany činíš to nejlepší, abys to pokládal za ospravedlnění z víry. Zdali je učení nebo vyznání tohoto druhu uskutečněné na papíře, nebo je tato myšlenka nějaké významné osobnosti potvrzena hlasováním na Generální Konferenci, v principu to nehraje žádnou roli, krédo bylo stanovené a

vyjádřené souhlasem, aby bylo uznáno jako zásada určitého druhu. Mezi námi jsou některé osoby, které si dobře pamatují dobu před čtyřmi léty a na místo zvané Minneapolis, kde byly učiněny tři bezprostřední snahy, aby hlasováním na Generální Konferenci bylo svázáno něco takového (co jsme výše popisovali) s trojandělským poselstvím. To, čemu nějaká osoba věří, je třeba uznat za zásadu víry a bez ohledu na to, či máš představu, jaké mají být zásady víry, nebo nemáš, taková věc má být uznána hlasováním jako „zásada víry“. Samozřejmě dále se uznává, že je třeba zachovávat přikázání Boží a ještě činit mnoho jiných věcí, a potom to bude všechno uznáno za ospravedlnění z víry.

Nebylo nám snad tenkrát řečeno andělem Páně: >Nedělejte tento krok, protože nevíte, co se za ním skrývá. Teď nemám čas, abych vám řekla, co se za tím skrývá, ale anděl mi řekl, nedělejte to<. Za tím se skrývá papežství. To bylo všechno, co nám Pán chtěl oznámit, abychom pochopili. V tom bylo papežství. Toto všechno se dělo ve stejném duchu, v jaké se to děje ve všech jiných církvích, které se oddělily od papežství. Jistý čas kráčely kupředu ve víře, ale potom začaly zavádět jakési lidské myšlenky nebo dogmata a potvrzovat je odhlasováním a přitom tvrdili, že je to učení církve nebo zásada víry, aby později mohli důsledně tvrdit, že toho je třeba se držet a činně zachovávat." A. T. Jones, 1893 GCB. str. 265

„Ale mnozí, kteří slyšeli poselství Kristovy spravedlnosti, přijímají toto poselství svým lidským způsobem, to znamená, jako svoji spravedlnost. Ale žel, že tehdy nemají vůbec Kristovu spravedlnost... Kdo věří, že Kristovu spravedlnost může přijmout na základě svých vlastních představ, ten ji úplně odmítá." A. T. Jones, 1893 GCB, str. 243

„Zde se znovu objevuje myšlenka projednávaná předcházejícího večera, která nám hovoří, že poselství, jež nám bylo hlášáno před čtyřmi léty, bylo i nadále přijímáno bez výhrad některými osobami. Oni se radovali z poselství, že Pán Bůh má pro ně spravedlnost, která obstojí na soudě a že má v jeho očích význam. Tato spravedlnost je mnohem lepší než jakákoliv lidská spravedlnost vytvořená léty tvrdé námahy. Někteří se přímo utrápili ve svém úsilí získat alespoň určitý stupeň spravedlnosti, na základě které chtějí vydržet dobu soužení, aby mohli v klidu vyjít naproti přicházejícímu Spasiteli, avšak žel, nemohou ji dosáhnout. Ti jiní však byli potěšeni, že Bůh má připraveno roucho spravedlnosti pro ty, kteří věří a ji přijímají. Tato spravedlnost postačuje k přečkání ran, obstání před soudem a vystačuje na věčné časy. Někteří ji přijímali s radostí a Bohu za ni děkovali. Jiní opět nechtěli s ní mít nic společného a zcela ji odmítli. Ještě další zaujali střední stanovisko, ani ji neodmítli, ale také ji otevřeně nepřijali. Domnívali se, že je lepší držet se střední cesty a jestliže se většina bude zajímat poselstvím, tak tedy půjdou spolu s nimi. Myslí si, že tímto způsobem lze obdržet Kristovu spravedlnost a skrze ni spravedlnost Boží. Opět jiní nechtějí přijmout toto poselství ani z poloviny a domnívají se, že vlastní spravedlnost Boží. Od té doby se stále objevují takoví, kteří buď přijímají toto poselství bez výhrad, anebo takoví, kteří ji otevřeně a v plnosti odmítají a mezi nimi jsou ještě stoupcí kompromisních stanovisek. Ti, kteří zaujali pozici kompromisu, dnes večer, přesně tak, jako před čtyřmi léty, nemohou rozeznat, čím je poselství o Kristově spravedlnosti. Od doby konference v Minneapolis jsem osobně slyšel, jak někteří bratři řekli „amen“ na kázání a na různé výpovědi, jež pokládali za Kristovu spravedlnost, tyto však byly ve skutečnosti veskrze pohanské. Slyšel jsem rovněž, jak někteří z těch, co dříve náleželi k oficiálním odpůrcům a později se vztyčenou rukou hlasovali proti poselství, mluvili „amen“ na výpovědi, jež byly zjevně a rozhodně papežské a naprosto stejně citované, jako v papežské církvi. Na jedné z mých

pozdějších lekcí, nasměřuji vaši pozornost k výpovědím a učení církve katolické na téma ospravedlnění z víry. Na této lekci vám ukáži, čím je učení církve katolické o ospravedlnění z víry. Někdo z vás může říci, jak je to možné, nevěděl jsem, že církev katolická věří v učení o ospravedlnění z víry. Ano, určitě věří. O tom se můžeme dočíst v jejich knihách. Někdo z vás může říci: Myslel jsem, že ona má ospravedlnění ze skutků. Toto taktéž vlastní. V zásadě nemá nic jiného, než jenom to. Avšak ona to všechno uznává jako ospravedlnění z víry. (Mám zde na mysli členy církve katolické). Oni nejsou jediní, kteří takto věří." 1893 GCB, 243-244

A. T. Jones může hodně říci na téma přetvářky těch, kteří se přiznávají k přijetí poselství.

„Nemohu nikoho uvést jménem - s výjimkou sestry E. G. Whiteové - kdo by na této konferenci v Minneapolis roku 1888 otevřeně přijal pravdu o ospravedlnění z víry. Avšak později, mnozí prohlásili, že toto poselství jim pomohlo. Někdo z Battle Creek po přednáškách bratra Waggonera řekl: „Na to všechno, co se týče těchto záležitostí, můžeme říci pouze „Amen". Ale hluboko pod tím se skrývá ještě něco jiného, co má teprve nastat, a to nás přivede k tomu, že padneme do pasti, jestliže na to řekneme „amen". ... Něco takového - co mělo být pod tím hluboko ukryté - vůbec neexistovalo. Tímto způsobem sami sebe upevňovali v tom, co jejich srdce uznalo jako pravdu. Tím, že se stavěli proti tomu, co existovalo v jejich představách, utvrdili se v odporu vůči tomu, na co skutečně měli říci „amen", kdyby došli k lepšímu porozumění." A. T. Jones, Dopis E. C. Holmesovi, 12.5. 1921

„Vím, že někteří přijmou toto poselství a jiní je zcela zamítnou. Vy taktéž o tom víte. Jiní budou usilovat zaujmout poloviční stanovisko a jít touto cestou. Avšak bratři, tímto způsobem je nelze přijmout, toto není cesta vedoucí k jeho dosažení. Kromě toho, že je bezprostředně nepřijali, chtěli plynout s proudem. Chtěli jít tam, kde šla většina... Bratři, spravedlnost Kristova musí být více drahá našemu srdci, než tomu bylo doposud. Kristova spravedlnost musí pro každého z nás znamenat více, než prosté uvážení, ke které skupině se mám připojit, aneb či je lepší zaujmout neutrální nebo kompromisní stanovisko. Tímto způsobem nikdy nepoznáme spravedlnost Boží.

Jiní opět podporovali toto poselství a vyjadřovali se o něm pozitivně tak dlouho, dokud se všechno kolem nich vyvíjelo dobře. Avšak jakmile se objevil duch pronásledování a roznítit se s velkou neústupností proti poselství a začal je potírat, tehdy namísto, aby se důstojně postavili na Boží straně a s rozhodností prohlásili: „Toto poselství je Boží pravda a my z hloubi našich duší jí věříme“, začali ustupovat a odprošovat ty, kteří toto poselství hlásali, jako kdyby se zde jednalo o lidské záležitosti... Bratři, Boží pravda nepotřebuje žádné odprošování. Člověk, který hlásá tuto Boží pravdu, taktéž nepotřebuje odprošování... Veškerá Boží pravda se domáhá, abychom jí ty a já věřili, přijali ji do našich srdcí a bez ohledu na různé útoky, které jsou proti ní namířeny, se se vší rozhodností postavili cele na její straně. Vězte, že stojíte na straně poselství, které Pán Bůh poslal s poselstvím a ne proto, že to jsou osoby hodné důvěry." 1893 GCB 185

Takovéto zdánlivé přijetí poselství, Jones definuje následovně: „Když nastala doba táborových shromáždění, navštěvovali jsme v trojici (Jones, Waggoner a E. G. Whiteová) všechna tato setkání a hlásali jsme tam poselství o ospravedlnění z víry... Stávalo se, že jsme byli na tom stejném shromáždění všichni tři. Toto vyvolávalo odpovídající vliv a způsobovalo, že nejenom lid, se obracel, ale také i zdánlivá

většina z vedení. Avšak obrácení těch posledních byla jen zdánlivá. Po celou dobu bylo cítit tajemný a skrytý odpor ve výborech Generální Konference, až nakonec duch opozice z Minneapolis pronikl do sborů, aby konečně ovládl lid a vedení." 1893 GCB 145

Rok 1888 byl ve skutečnosti velkou zkouškou pro adventní lid. Samozřejmě, ještě větší zkouškou byl pro posly a ty, kteří u nich věrně stáli. Oni s plnou jistotou věděli, že tento lid je lidem Božím, že vlastní zaslíbení vylití pozdního deště. Budou snad moci snést toto zklamání? Jaký vzdech bolesti zní ve slovech bratra Jonese, který je poslán nám: „Žádné duši se nemůže ani snít o tom, jaké nádherné požehnání nám Pán Bůh připravil v Minneapolis - požehnání, kterým jsme se mohli radovat už před čtyřmi léty, kdybychom byli připraveni pro přijetí tohoto poselství, jež nám bylo posláno Bohem. Mohli jsme býti už o čtyři roky dále; dnes večer jsme mohli být v centru zázraků spojených s hlasitým voláním! Nepověděl nám snad v té době Duch proroctví, že toto požehnání se vznáší nad našimi hlavami?" 1893 GCB 183

Žel, že dívky Boží tamtěch dob neprožily toto zázračné požehnání. Spí ve svých hrobech a čekají na novou generaci, která by v pokoře ráčila uznat pravdu o Minneapolis a přiznala by se k „provinění svých otců" a napravila by chyby a křivdy, jež z toho vyplývají a které sahají až do naší doby.

Na přijetí tohoto poselství bylo nejenom závislé vylití pozdního deště, ale taktéž i výsada živého proměnění. „To je právě to, co pro tebe a pro mne znamená toto poselství - proměnění." Jones, 1893 GCB 185

Je vůbec možné změřit ztráty - a především zpoždění opětného příchodu Ježíše Krista - které jsme nesli jako výsledek odmítnutí tohoto poselství? O mnoho let později, dlouho úřadující předseda Generální Konference - A. G. Daniells, když se díval zpět na dobu Minneapolis, napsal v knize „Kristus naše spravedlnost" str. 27 (něm. vyd.): „Kdo může vyčíslit ztrátu, kterou nesla církev, když tak mnozí nepřijali toto poselství?"

V roce 1893 nastal obrat od povznesené nálady k přízemní

V poslední době někteří pisatelé (mimo jiné i známý adventní vykladač Taylor G. Bunch v knize „Exodus a adventní hnutí...") vyjádřili přesvědčení, že zkušenosti izraelského lidu u Kádes Barne jsou paralelní s dobou v Minneapolis. Tak, jak tehdy Izrael stál před branami pozemského Kanánu a musel sám rozhodovat o svém vstupu, stejně tak duchovní Izrael stanul na prahu nebeského Kanánu a tím byl postaven před rozhodnutím, zdali zopakuje chybu u Kádes Barne, nebo snad vítězně, ve víře a vírou do něj vstoupí. Překážkou v dosažení tohoto cíle - čili duchovními obry - byly hříchy. Dva věrní poslové - Waggoner a Jones - přinesli radostné poselství, že milostí Boží je možné je úplně porazit. Avšak lid tomu neuvěřil; padl a nevešel do Jeho odpočinutí ode všech hříchů, čímž zopakoval „stejný příklad nevěry". (viz Židům 4 kapitola). Toto porovnání je překvapující a nepopíratelné.

Přiměřeně k tomu chceme obrátit naši pozornost k neočekávanému obratu od vznešené nálady k přízemní, jaký nastal v tomto úseku našich dějin. Když starozákonní Izrael zjistil, jaké následky ho očekávají z důvodu jeho strašného zachování se, vyšli na horu a vyznali: „zhřešili jsme proti Pánu" a

potom na základě falešné duchovnosti, bez truhly smlouvy a neuposlechnutí toho, co mluvil prorok, se rozhodli vstoupit do Kanánu. Naši paralelou toho byl rok 1893.

Hlavním tématem Generální Konference v roce 1893 - vědomým či nevědomým - bylo poselství z Minneapolis. Na základě již uvedených citátů vidíme, jak A. T. Jones ukázal posluchačům, že toto poselství bylo odmítnuto. 'Všem se zdálo, že od této konference je třeba očekávat něco skutečného. V době jejího průběhu, předseda O. A. Olsen řekl ve svém projevu: „Toto místo z důvodu Boží přítomnosti se stává stále více slavnostním. Myslím, že nikdo z nás se nezúčastnil takového setkání jako nyní... Včera večer jsme cítili jeho slavnostní charakter. Ale z důvodu velmi slavnostního svědectví, které nám bylo oznámeno, u vědomí toho, že na to hledí Bůh, je ono strašným místem."

Podobně se vyjádřil rovněž A. T. Jones: „Sestra Whiteová nám řekla, že od doby konference v Minneapolis se nacházíme v období vylití pozdního deště... V uplynulých čtyřech letech se Pán Bůh snažil nás povzbudit k přijetí pozdního deště, jak dlouho má ještě čekat, abychom ho přijali? ...Je skutečností, že se musí něco stát... To způsobuje nepříjemnost situace na této Konferenci (1893) a to je to, co uděluje této konferenci kritický charakter. Nebezpečí tkví v tom, že se někteří staví proti této pravdě skoro již čtyři roky a nyní nechtějí přijít k Pánu, aby ji přijali, a když ji nepřijmou, Pán projde kolem nich a ponechá je vlastnímu osudu. Na této Konferenci padne Boží rozhodnutí - ve skutečnosti rozhodnutí, které bude na nás velmi záviset." A. T. Jones, 1893, GCB 377

„Bratři, na této Konferenci se nacházíme ve velmi kritické situaci. Toto je strašná situace. O tom jsem již mluvil dříve, ale dnes večer si to uvědomuji ještě více. Sám si nemohu moc pomoci. Nacházíme se ve velmi nepříjemném postavení. Žádná duše z našeho středu nemá ponětí, na jakém hrozném osudu závisí v těchto dnech..." A. T. Jones, 1893 GCB 364

Tyto stejné myšlenky se objevují u jednoho z hlavních mluvčích této Konference, jmenovitě u kazatele W. W. Prescottta:

„Neustále se mi vynořuje myšlenka, že Pán Bůh nakonec ztratí trpělivost a nebude již déle čekat na tebe, ani na mne... Nechtěl bych nikomu nic diktovat, ale něco bude zapotřebí učinit, něco zcela jiného se musí stát na této Konferenci a to je pro nás nezbytné..." 1893 GCB 386

„Po ničem jiném tak netouží moje duše, jako po tom, aby křest Ducha svatého sestoupil na dnešní pobožnost... Každý, kdo si to přeje prožít, musí být ochoten všechno odevzdat Bohu - dokonce i život. („Amen" - od naslouchajících) Zapamatujte si, že je snadnější říci „Amen", než splnit to, co řekl Pán... Co je naší povinnosti v přítomné době? Vyjít a oznámit světu poselství HLASITÉHO VOLÁNÍ... Pán již dávno čeká na to, aby nám mohl udělit Ducha svatého. Zrovna nyní netrpělivě čeká, aby nám Ho mohl udělit... Nyní se začalo dílo, jež bude větší než to, které se začalo během padesátého dne a mezi námi jsou takoví, kteří to uvidí. Zde a nyní musíme být připraveni na toto dílo. Nesmíme ztrácet čas, dokonce ani jeden okamžik nesmíme promarnit." 1893 GCB 38.39

„Nemá smysl tak dále postupovat, jako nyní. Každému, který není obdařen mocí s hůry a nyní vychází, aby odevzdával toto nebeské světlo a plnil dílo, které přikázal Bůh - radím velmi vážně, aby raději zůstal doma. Uvědomuji si, že tato slova jsou velmi ostrá, ale bratři, něco na nás musí přijít,

musíme být něčím pohnuti... Vystává otázka - co musíme činit - ty a já, nyní zde na této Konferenci?... Ještě jednou opakuji, co máme učinit? Říkám, že je čas, abychom se zajímali těmito záležitostmi. Nesmíme promarnit ani jeden den." 1893 GCB 67

Aktuální a správná biblická odpověď na tyto stále se opakující otázky Prescottta musí znít: „Protož činite pokání a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvážení od tváří Páně." Sk. Ap. 3,19-20

Výzvy Prescottta: „Nyní musíme něco učinit", uvedly zmatek a odvedly od díla, jež mělo býti nyní skutečně vykonáno. Můžeme snad Boha donutit k seslání Ducha svatého? Prescott, vyvolal myšlenku, že člověk má jednoduše věřit, že vlastní Ducha svatého a tehdy ho skutečně bude mít. V těchto věcech, které Pán skutečně zaslíbil, Jej mohou dítky Boží a dokonce musí brát za slovo a to tím více, když význam daného zaslíbení je správně pochopen a podmínky s ním spojené jsou splněny. (Např. „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti. 1 Jan 1,9 Avšak v tomto případě právě z tohoto důvodu Bůh nemohl svému lidu udělit zaslíbení vylití Ducha svatého, protože podmínky s tím spojené nebyly zřejmým způsobem splněny. Co muselo být v prvé řadě vykonáno? Jak vyplývá z výpovědi předešlých kapitol, A. T. Jonesovi na této konferenci byla dána poprvé od roku 1888 možnost, aby představil všem delegátům hřích z Minneapolis a odmítnutí pozdního deště. (Na této konferenci se mohl A. T. Jones s důrazem odvolat na výpověď Ducha prorockého, která krátce předtím ukázala a mluvila o tom, že poselství z roku 1888 bylo začátkem hlasitého volání. RH. 22.11.1892. Kromě toho obdržel dopis s podobnou výpovědí: „Nedávno jsem obdržel dopis z Austrálie od bratra Starra. Přečtu vám dvě aneb tři věty, jež zapadají k našemu tématu: „Sestra Whiteová řekla, že od doby Konference v Minneapolis žijeme v době pozdního deště").

Pokání, lítost, vyznání a odvracení se od hříchu, se zřetelem na zásadní příčiny vzniku odmítnutí poselství, bylo to, co nyní bylo třeba učinit. Především toto bylo zapotřebí učinit a nic více a tehdy by už nic nestálo v cestě Božím požehnáním. Nepřítel o tom věděl, jeho úsilí bylo namířeno tím směrem, aby veškerými způsoby překazil vylití pozdního deště. Naproti tomu Pán Bůh činil vše, aby pomocí povolane osoby, několik dnů před zahájením této Konference varoval svůj lid před spácháním omylu v této záležitosti. Zde uvádíme to, co bylo napsáno několik dnů před Konferencí:

„Satan svým vlivem a svou svůdnou mocí nás chce odvést od díla trojandělského poselství, jež má býti oznámeno s velikou mocí. Když nepřítel vidí, jak Bůh činí vše, aby lid připravil pro obdržení požehnání a varoval před nepřátelskými léčkami, tehdy svým ďábelským důvtipem uvede z jedné strany fanatismus a z druhé strany studený formalismus, aby tímto způsobem opozdil žeň duší. Dávejte dobrý pozor na tento první strategický tah, který satan zavede mezi nás... Musíme se chránit před nebezpečím, jež na nás bude útočit zleva i zprava. Někteří použijí učení o ospravedlnění z víry k nesprávným závěrům." RH. 24.1. 1893

Ve spojení s tím je důležitou věcí pochopení, že situace v roce 1893 byla úplně jiná než v roce 1888. Tehdy (1888) existoval otevřený odpor vůči Waggonerovi a Jonesovi, nyní však (1893) zaujetím nekompromisního stanoviska všeobecně uznávané Boží prorokyně při obraně této pravdy byl tento odpor většinou zlomen. Nastávala doba, ve které dříve znevážení Boží poslové se stávali stále více

populární a uznávaní. Toto byla okolnost, kterou povrchní pozorovatel mohl uznat jako pozitivní, avšak jak se ukazuje, její pozdější rozvoj nesloužil této záležitosti. (Podívej se na následující kapitolu).

Tak tedy, když nyní nepřítel nemůže nic dosáhnout otevřeným odporem vůči poselství, je nutno se chránit před jeho dalším krokem, který podnikne buď z levé neb z pravé strany. To, že může použít takového ducha, který bude přitakávat poselství a dokonce se s ním ztotožní, jenom aby odvedl lid od pravého cíle, to je zmařit pravé pokání, lítost a otevřené přiznání se k hříchu, což znamená odmítnutí poselství, bylo jeho mistrovským tahem, který není mnohými, dokonce až po dnešní den rozeznán. Přesně deset dnů před ukončením Generální Konference v roce 1893 br. Prescott, bez prokázání nutnosti uskutečnit vyznání hříchů Minneapolis začíná dokazovat, že nyní mocí víry, musí nastat vylití Ducha svatého v celé Jeho plnosti. Zde jsou slova, která řekl v kázání na konferenci:

„Mluví vám otevřeně, že se cítím hluboce znepokojen naší prací... V žádném případě nebudu spokojen, jestliže se nynější konference nezakončí větším vylitím Ducha svatého, než tomu bylo doposud. Jsem zvláště znepokojen touto situací, protože čas plyne a dny se rychle míjejí... Něco se musí stát a stane se určitě... Proč bychom neměli kráčet stejnou cestou jako učedníci? Bude nám k tomu ještě stačit deset dnů pobytu na této konferenci? Tak tedy bratři, není snad čas, abychom se věnovali této záležitosti?... Nemáme snad k tomu deset dnů? Neměli bychom nyní hledat Pána, tak jako nikdy předtím?“ Prescott 1893 GCB. 384.386.389

„Toužím vám říci, že v tomto sálu jsou osoby, které to zakusí. Oni budou Božími anděly vysvobození z vězení, aby vyšli a oznámili toto poselství. Budou uzdravovat nemocné a dokonce křísit mrtvé. Takovéto věci se budou dít v tomto poselství... Musíme tomu uvěřit jako malé děti.“ Prescott, 1893 GCB 386

„Boží dílo směřuje ke svému závěru... V Božím lidu se budou projevat různé dary. Pán Bůh nemá v úmyslu - tak se mi zdá, - aby tyto zvláštní dary byly omezeny pouze na některé sbory... dary uzdravování, konání zázraků, proroctví nebo výkladu jazyků - všechny tyto věci se znovu objeví v církvi.“ Prescott, 1893 GCB 461

Toto je popis pozdního deště, který měl přijít ke konci „deseti dnů“. (Návrh mluvčího ve vztahu k těmto deseti dnům, které předcházely vylití ranného deště). Doba a dějiny dokazují, že toto vylití nikdy nenastalo. Avšak nezdravé nadšení Prescottta bylo nakažlivé. Dokonce sám Jones byl ke konci těchto dnů uchvácen tímto duchem, používaje podobné výpovědi! Toto nevykonané dílo pokání, zamýšlení se nad vlastním osudem, jako též odmítnutí příčin utrpené porážky v Minneapolis, bylo ponecháno k vykonání pozdějším pokolením.

Významným článkem v této skutečnosti je to, že právě Prescott byl tím, kdo na této konferenci představil zcela nebiblické učení o pokání a vyznávání hříchů. Přitom tato nauka byla v přímém rozporu s myšlenkami, které vyjádřil A. T. Jones na téže konferenci. Pozoruhodné je to, že v této době nikdo spolu s A. T. Jonesem neopozoroval tento rozpor. Zde jsou dvě protichůdné výpovědi:

Prescott: „Přesvědčení, že vůbec nevíme, co máme vyznat, nehraje v této záležitosti žádnou roli. Když Pán Bůh k nám mluví, že jsme hříšní, musíme to uznat bez ohledu na to, zdali si to uvědomujeme nebo ne." 1893 GCB 65

Jones: „K čemu by nám to bylo, kdyby Pán Bůh odňal naše hříchy bez našeho vědomí? Tehdy bychom byli pouze stroji. Toto není Boží záměr s námi, proto Bůh touží, abychom, ty i já věděli, kdy naše hříchy budou od nás odňaty, a toto místo vyplní spravedlnost... Nezapomínej, že jsme vždy inteligentními nástroji... Bůh nás používá ke své práci na základě našeho dobrovolného rozhodnutí." 1893 GCB 405

Avšak chápání Prescottta - jehož pocity byly potlačeny hříchy Minneapolis -bylo z lidského pohledu o mnoho jednodušší:

„Představuji si to víceméně tímto způsobem. Jestliže jednoduše odhodíme všechny otázky o bratru „A", o bratru „B" a také o tom, zda jsme přijali toto poselství, nebo zavrhlí a odstoupíme od naší vášně pronásledovat a namísto toho se zde jednoduše posadíme jako děti... Zdá se mi, že tehdy nás naplní radost... když budeme stát před lidmi, kteří o tomto poselství nic neslyšeli v celém svém životě... Představuji si, jak říkají: Zdali ono není dobré? Chci je přijmout. Bratři, co nám stojí v cestě, abychom je přijali tímto způsobem? Nic." Prescott, 1893 GCB 388-389

Samozřejmě, nejednalo se o to, abychom vypátrali proč se tak zachovali bratr „A" nebo bratr „B" na, či po konferenci v Minneapolis. To je osobní záležitostí každého člověka. Jednalo se o zachování se lidu jako takového a o určené osoby, jež svým postojem ovlivnily tento lid. Za těchto okolností bylo pro adventní lid a jeho vedení zcela nemožné přijmout toto poselství podle návrhu Prescottta. Je obrovský rozdíl, když někdo nikdy neslyšel o tomto poselství a přijímá je a tím, který je odmítl a nyní je chce přijmout. Pro tyto poslední je pokání a přiznání se k vině nezbytné! Hříchy musí být nazvány pravým jménem. Tam, kde jsou zastírány nebo zmírněny, dokonce nevědomě, se znovu projeví ta stará chyba a v tomto případě církevní hrdost dále zůstane při životě.

Ihned s ukončením Generální Konference v roce 1893, se skončilo údobí Minneapolis a spolu s ním možnost rychlého ukončení díla v Boží moci pro současnou generaci. Bratři žijící v této době to sami přiznali a potvrdili. Falešné představy, že „skrze víru", avšak bez pravého pokání a lítosti srdce za předcházející spáchané nepravosti, je možné vynutit vylítí pozdního deště, se rychle ukázaly jako lidské „zbožné" přání, které se nikdy nesplnilo. Taktéž očekávání na plné vylítí Ducha svatého bylo bezvýsledné. Nikdy později nebylo takové výhodné příležitosti, jako tenkrát v letech 1888 až 1893. Toto zvláštní poselství vešlo v zapomenutí. Mnoho let později se A. G. Daniells k tomuto otevřeně přiznal. Napsal: „Jak je to však nepříjemné, že toto znamenité poselství bylo odsunuto spolu s ročníky „Review and Herald" a tak dlouho bylo pohřbeno v zapomenutí! Není snad načase, aby toto poselství bylo znovu jasně a v plnosti moci ukázáno církvi tak, jako Ezdráš vynesl na světlo zapomenuté knihy zákona Mojžíšova a četl Izraeli v nich obsažené pokyny?" Kristus naše spravedlnost str. 22 (něm. vyd.)

„Ó jak je to nepříjemné!" Toto zvláštní poselství nebylo přijato. Příležitost rychlého ukončení díla byla promarněna a vstup do nebeského Kanánu byl opožděn o mnoho desítek let. Toto dlouhé „putování po poušti", na které se od té doby nacházíme, bylo Duchem prorocství předpověděno:

„Jestli satan ovládne rozum a vášně těch, kteří mluví, že věří pravdě a tímto způsobem jimi řídí, aby se spojili se silami zla, tehdy se nesmírně raduje. Jestliže se mu už jednou podaří dovést je k tomu, aby stanuli na falešné straně, tehdy byl jeho plán splněn a oni byli posláni na dlouhou cestu do neznáma.“ Dopis O. A. Olsenovi 1.9.1892

Může se objevit tato odvěká otázka, zdali poslední události neleží zcela v Božích rukou a člověk nemůže nijak ovlivnit průběh událostí a nemůže na nich nic změnit? Jak by se vůbec mohla naplnit prorockví, kdyby konec přišel v minulém století? Z Písma svatého a svědectví vyplývá jasně, že příchod Kristův můžeme opozdit nebo uspišit. (2. Petr. 3,12 - srov. Žilka) To, nad čím by se měl každý věřící adventista zamyslet je skutečnost, že v letech bezprostředně po roce 1888 ve Spojených Státech byla lidská mysl pohnuta vydáním nedělního zákona a že takový zákon byl kongresem Spojených Států uznáván jako oprávněný. Hlavním mluvčím na tomto kongresu, který se postavil proti vydání takovýchto zákonů, byl A. T. Jones, což je potvrzeno v dokumentech Kongresu Spojených Států. Posvěcen a uschnout poselstvím „Kristus naše spravedlnost“, on byl tím jediným, který poznal a pochopil v celé její šíři prorocké „události nejdůležitějšího významu“.

„Víme, že bratr Jones nám oznamoval poselství pro naši dobu - pokrm v čas příhodný, pro vyhladovělé Boží stáde... Bratr Jones hlásal toto poselství od sboru ke sboru, od města k městu. Toto dílo doprovázelo světlo osvobození od hříchu a vylití Ducha svatého. Události nejvíce udivujícího významu vyplněním prorockví ukázaly, že tato velká krize se rychle blíží.“ Melbourne 9.1. 1893.

Společně s ukončením údobí Minneapolis odumřely taktéž snahy pro zavedení nedělního zákona. Toto prorockví se vyplní tehdy, když Boží lid bude na něj připraven.

Kéž bychom si z naší minulosti dokázali vzít vhodné poučení, Dnes slyšíme mnoho výzev k oživení a ony budou zbytečné a nevyvolají žádný užitek, jestliže nebudou podpořeny pravou lítostí, vyznáním hříchů a probádáním nám známých skutečností našich dějin. Tyto všechny výzvy a snahy k zavedení oživení - nebudou-li brány vážně a nebudou činěny s takovou duchovností - přinesou pouze zklamání. Ony jsou pouze opakováním staré chyby dítek Izraele u Kádes Barne, když chtěly zavládnout v zaslíbeném Kanánu bez pravého pokání a upřímného vyznání hříchu!

Co se stalo s Waggonerem a Jonesem?

Opozice vůči poselství z roku 1888 povstala zdánlivě ani ne tak proti samotnému poselství, jako proti poslům. Ale jak vyplývá z uvedených výpovědí Ducha prorockého, byla to jasná výmluva. Ve vztahu k Waggonerovi a Jonesovi bylo dáno zvláštní napomenutí:

„Jestliže odmítáte Kristem vyvolené posly, tehdy odmítáte samotného Krista.“ TM 97

Avšak zalíbení v nepříteli a zlostné kritiky Božích poslů byly veliké. Charakteristický rys tohoto ducha Minneapolis lze najít taktéž v současné literatuře. Zde jsou některé příklady:

„Osoby, které se v Minneapolis vtačily s učením o ospravedlnění z víry, ne vždycky vysvětlovaly svoje názory diskretním a taktním způsobem. Tímto politováníhodným způsobem se rozvinul duch predsudků...“ N. F. Pease, By Faith Alone 131-132

„Osobně u mnohých, kteří se vyslovili pro poselství, se stále vyskytuje náchylnost připisovat „ducha sporu“ z Minneapolis Božím poslům. O A. T. Jonesovi se hovoří, že „měl politováníhodný způsob chování, což způsobilo, že posluchači byli unášeni rozporuplnými pocity a byli donuceni přijmout obranný postoj. Toto vedlo lid k upevňování neshod.“ Movement of Destiny 259

„(Během konference v Minneapolis)... se někteří rozhodně přikláněli pro přijetí radikálního stanoviska. jako kdyby znamením moci byla krajnost. Zdá se mi, že E. G. Whiteová... měla takový pocit, jako kdyby se tyto vynikající osobnosti nechaly vést svými krajními názory.“ L. H. Christian, Fruitage of Spiritual Gifts 232

Jiní komentátoři by opět chtěli ukázat, jako kdyby obě dvě strany stejně neměly pravdu a pouze E. G. Whiteová stála pevně jako skála a v celém tomto sporu se nepostavila na žádnou stranu.

„Když se podíváme zpět na tyto všechny odlišnosti, zpozorujeme, že toto rozhořčení bylo vyvoláno více individuálními charakteristickými rysy, než rozdílností ve víře. Skupina Butlera Smitha a Morrisona věřila teorii o ospravedlnění z víry... Skupina Waggonera a Jonese věřila v záležitost dobrých skutků, avšak... oni se opírali výlučně na víře, jako na skutečnosti spasení. Může být a našla by se rozumná myšlenka, jež by byla schopná přivést všechny tyto názory k jednotě, nikdo však nebyl ochoten v klidu vyslechnout druhou stranu.“ A. W. Spalding, Captains of the Host 599

Podobné falešné informace jsou rozšiřovány ve školní učebnici dějin církve, která slouží pro vzdělávání mládeže:

„Rozdílnosti a spory v roce 1888 se dotýkaly převážně osobních a citových záležitostí... V proslovech týkajících se neshod obou názorů, byla podtržena především rozdílnost přízvuku... Jones byl ve svých projevech neuhlazený, ale přesvědčující. Velmi spoléhal na sílu své výslovnosti... E. G. Whiteová v této záležitosti nezaujala žádné stanovisko... Poslední den této konference, žádná z obou stran nepředstavila křesťanské a bratrské stanovisko... Ve větší míře byl tento spor způsoben určitými osobami, a který vyplynul nejenom kvůli rozdílům v učení víry, jako též i z důvodu egoismu, pýchy a zatvrzelosti srdce... Zde je důvod, proč E. G. Whiteová nemohla podpořit žádnou stranu.“ The Story of our Church 244-247

Výpovědi tohoto druhu vedou nejenom k zamaskování toho, co se stalo v Minneapolis, ale jsou přímou lží a dokazují, jak daleko je hluboko zakořeněn odpor vůči poselství, když už pomineme to, že je velkou nepravostí vůči Waggonerovi a Jonesovi, za co jednou budeme muset vydat počet před Božím soudem. Či snad bychom chtěli dokazovat, že Pán Bůh si zvolil za své nástroje neposvěcené osoby, s extrémními názory a fanatiky? Aneb, že samotné toto poselství bylo charakterizováno těmito extrémními rysy? Ne! Byli to právě odpůrci Waggonera a Jonese, kteří byli „ovládnuti jiným duchem“. Pro nedocení těchto skutečností není omluvy, ani tenkrát a tím více dnes. Podobných výpovědí E. G. Whiteové jako je tato, je velmi mnoho, abychom to mohli správně pochopit: „Zde jsou důkazy, na jejichž základě se může každý přesvědčit, koho Pán Bůh zvolil (Waggonera a Jonese) za své služebníky.“ TM 97

Je zde však nutno nyní uvést něco, co odpůrcům poselství a také poslům, jako kdyby dalo do rukou zbraň, a přizná jim, že mají pravdu. Totiž, stejně jak Waggoner, tak i Jones v pozdějších chvílích

svého života, nestáli pevně ve víře. Waggoner učinil vážnou chybu, osobní povahy, výsledkem čehož bylo, že v roce 1902 složil své kazatelské pověření. Waggoner a Jones po určitou dobu byli nakloněni k MUDr. Kellogovi. Jones o několik let později, z důvodu „zvláštních příčin“, byl Generální Konferencí zbaven kazatelského pověření“ a později byl vyloučen z církve a v roce 1916 se připojil ke skupině „Adventistů sedmého dne - lidí barevných“, skupině, která nebyla uznávána Generální Konferencí. Kdyby byly jakékoliv jejich problémy, tak nepřísluší lidskému posuzování dokazovat, že jsou zatraceni, protože oba dva stáli do konce svého života věrně při trojandělském poselství. Avšak kromě toho, jejich případ byl dostatečně vážný, aby byly dány nepříteli do rukou argumenty, že „přece nebyli v pořádku“. Poselství nevyhnutelně ztrácelo důvěru. Tuto obavu, že se takto stane s Božími posly a poselstvím vyjádřila několik let předtím E. G. Whiteová:

„Někteří naši bratři... plní závisti a zlé podezíravosti, jsou stále připraveni ukázat, jak dalece se liší od Waggonera a Jonese. Ten stejný duch, jaký se projevoval v minulosti, se projeví nyní při každé příležitosti, avšak není zapříčiněn Božím Duchem. Je velmi možné, že kazatelé Jones a Waggoner pod vlivem pokušení nepřítelů padnou. To však ani v nejmenším nebude znamenat, že neměli poselství od Boha, anebo, že jejich práce, kterou konali, byla mylná. Kdyby se jim to stalo, kolik asi bude těch, kteří zaujmou právě toto mylné stanovisko a to proto, že nejsou vedeni Božím Duchem... Oni jsou obklopeni stejnou slepotou, jako židé. Víím, že kdyby kdokoliv z nich padl, mnozí zaujmou přesně toto stanovisko, proto se modlím, aby tito muži, na které Pán vložil tak velice slavnostní dílo, byli uschopněni v každé chvíli svého života dát trubce správný tón a Boží důstojnost, a aby jejich stezka čím dále, tím více a jasněji svítila, až do konce všech dnů.“ 1892. Dopis 24

E. G. Whiteová měla vážné důvody k napsání těchto slov ne proto, že bychom toužili s uspokojením slyšet, že Waggoner a Jones kvůli krajním názorům mohou sejít ze správné koleje, ale jednoduše proto, že bylo zapotřebí se obávat, že toto nepřátelství namířené proti poslům, bude po delší době k nevydržení.

„Oni (odpůrci) jdou krok za krokem falešným směrem, až se jim nakonec zdá, že není jiné cesty než věřit, že jejich zahořklé pocity vůči bratřím jsou správné. Vydrží snad Boží poslové tento obrovský tlak? Pokud ano, tak to bude proto, že je Pán pozývá, aby stáli v Jeho moci, a tak bránili pravdu, kterou jim On daroval... Kdyby Boží poslové, kteří brání rozhodně pravdy, po nějaké době následkem pokušení padli a zneuctili svoje dílo, bylo by to snad důkazem toho, že toto poselství nebylo pravé? Ne! Satan se raduje, když Boží poslové padají do hříchu. a triumfuje, když lidé odmítají poselství i Boží posly... Moje srdce je hluboce zarmoučeno, když vidím, s jakou radostí jsou kritizována slova nebo jednání kazatelů Jonese a Waggonera.“ Dopis br. Olsenovi 1.9.1892

Musíme pamatovat na to, že Waggoner a Jones byli po dlouhá léta takřka osamoceni v oznamování tohoto zvláštního poselství. „Kdybyste mohli zhasnout svědectví o Kristově spravedlnosti hlásané v posledních dvou letech, kdo by tehdy přinesl lidu toto zvláštní světlo?“ RH. 13.8.1890

Oba mladí muži po dlouhý čas snášeli nápor nepřátelství, nenávisti, posměchu, ironie, a nedůvěry namířeny proti nim, „přesně s takovýmto duchem se setkal Ježíš“ (E. G. Whiteová). V této

době se nemohli zcela oddat studiu tohoto poselství. Ustavičný boj s opozicí spotřeboval všechny jejich síly.

„Opozice v našich řadách naložila na posly velmi vyčerpávající duchovní práci. Museli odporovat protikladům, které by neměly existovat... Čas věnovaný přemýšlení a práci pro odporování vlivům bratří, kteří stali v opozici vůči poselství, odložil blízké Boží soudy, jež měly přijít na svět... Ochlazení a nedostatek důvěry vyvolaly neshodu, kterou jsme ztratili hodně síly... Ve velké míře jsme byli přinuceni, abychom celou energii obětovali k podání odporu nepříteli, který způsobil zmatek v našich řadách. Lenivost jedněch a opozice druhých zničily naše síly." Dopis Generální Konferenci 1893

Za takovýchto podmínek poselství nemohlo činit pokrok dokonce ani u samotných poslů, jaký by určitě nastal, kdyby nemuseli klást odpor opozici, a kdyby především byli podpořeni zkušenými bratry. Tenkrát by nejenom poselství vzrostlo do míry vylití pozdního deště, ale stalo by se příspěvkem k odnesení úspěchu samotnými posly. Nebyli by více pohrdáni a pronásledováni, ale váženými Božími posly a tehdy by se mohli lépe postavit proti všem dábelským záměrům. Poselství by bylo přijato s větším oceněním, kdyby bylo hlásáno uznávanými posly. Žel, že se tak nestalo. Toto vše určitě nepřálo k upevnění jejich charakterů. E. G. Whiteová napsala, že vina zachvění se poslů „leží hlavní mírou na straně opozice“.

Zůstává nám ještě zodpovědět jednu otázku: Proč Pán dopouští, aby nepřítel zavládl tímto způsobem nad posly i poselstvím? Objasňuje nám to známý biblický text: „A protože pošle jim (oponentům) Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži, a aby odsouzeni byli všichni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost." 2. Tes. 2.11-12.

Bylo předpověděno, že všechny tyto záležitosti budou v celém svém rozsahu ještě jednou poznány. Co Pán Bůh tímto sleduje? Zde jsou některé principy, ze kterých bychom si měli vzít dnes pro sebe ponaučení:

1. Pán vybírá své nástroje naprosto proti všem lidským očekáváním a představám.
2. Přesto, že poslové pravdy přinášejí neklamné poselství, jsou jen slabými lidmi, u kterých mineme zpozorovat chyby a nedostatky.
3. Služebník Boží bojující v první řadě má prospěch z výsad, je však vystavován největšímu nebezpečí. Strom stojící na štítu hory, je vystavován uragánům, které nepociťují stromy v údolí. Chtějme to v pokoře vzít do úvahy u Waggonera a Jonese.
4. Když Boží poslové upadnou do hříchu, vzniká náchylnost k odmítnutí poselství. (E. G. Whiteová: „Vím, že přesně takové stanovisko zaujme mnoho osob“). Následkem tohoto, literatura Jonese a Waggonera není vydávána ani též čtena a jejich poselství se nedává zvláštní význam. Jádro jejich poselství jako např. epištola k Římanům 7. kapitola, dokonalost a Kristova přirozenost byly zkresleny nebo odmítnuty.
5. V Božím Evangelii se nejedná o osobní záležitosti, nýbrž o věčné pravdy.

Kéž bychom si dokázali vzít ponaučení z chyb minulosti!

1901, není vnitřního obrácení

Jedna z posledních nám známých výpovědí E. G. Whiteové ve vztahu k poselství Waggonera a Jonese pochází bezprostředně z doby jejího návratu z Austrálie, z roku 1901. Před jejím odjezdem ze Spojených Států před deseti léty, byly všechny mysli pohnuty tímto zvláštním poselstvím. Někteří čelní odpůrci z vedení, což je pravdou, přiznali, že vystupovali proti poselství, avšak neuznali to do hloubky. Když se díváme nazpět na tuto situaci, sestra Whiteová řekla ve svém proslovu, kterým bylo otevřeno zasedání Generální Konference následovně:

„Jsem zvláště zaujata průběhem a rozhodnutími, jaké byly učiněny na této konferenci ve vztahu k záležitostem, které se staly před několika léty a konkrétně před deseti léty, když jsme byli shromážděni na podobném setkání a kde na nás sestoupil Duch a moc Boží, prohlašujíc, že Bůh je ochoten působit pro věc tohoto lidu, kdyby se Mu podrobil pořádek konference. Bratři chtěli přijmout světlo, které jim dal Bůh, byly tam však osoby spojené s našimi institucemi, a zvláště z Review and Herald a rovněž i z Konference, které tam vnesly prvky nevěry až do té míry, že světlo dané Bohem nebylo uvedeno ve skutek. Je sice pravdou, že byly činěny určité snahy, nebyla však vykonána žádná k tomu nutná změna, skrze kterou by mohl nastat stav, jenž by dával svolení ke zjevení se Boží moci uprostřed Božího lidu.“
1901. GCB 23

V následujících proslovech sestra Whiteová se ,znovu vrací přímo k této „nepříjemné- konferenci v Minneapolis“ (1901. GCB, 267-268) Avšak nejen ona, ale rovněž i A. G. Daniells a A. T. Jones se vyslovili k tomuto tématu následovně:

„Neumlknu, dokud tato spravedlnost – spravedlnost, o níž jsme tak hodně mluvili před deseti či dvanácti léty - nevzejde jako planoucí pochoděň. Nemohu zde mnoho pomoci a bojím se, že i když mluvíme o spravedlnosti, nemůžeme ji uchopit a přijmout tak, jak bychom to mohli a měli učinit.“ A. G. Daniells, 1901, GCB 272

„Před třinácti léty v Minneapolis. Bůh poslal svému lidu poselství... Co se stalo od té doby s tímto lidem a s tímto dílem? Jak dalece byla přijata tato Pravda, to znamená ne pouze uznána, nýbrž skutečně přijata. Hovořím vám, že ne mnozí ji přijali, poněvadž v posledních třinácti letech ji mnozí odmítli a postavili se proti ní, a až do dnešního dne odmítají a čelí tomuto světlu.“ A. T. Jones. GCB, 18.4.1901

Ačkoliv jsme si tak hodně slibovali od této Konference v roce 1901, ačkoliv na ní došlo k velmi slibným změnám organizační povahy a ačkoliv Pán Bůh skrze Ducha svatého a přítomnost andělů působil na delegáty a činil vše, aby bez výhrad přijali poselství o ospravedlnění z víry, aby jim mohl udělit slíbená požehnání (viz: 1901, GCB, 463, RH. 26.11.1901), tak přece k žádné vnitřní obnově nedošlo.

„Kdyby na poslední Generální Konferenci v Battle Creek bylo uskutečněno důkladné dílo tak, jak si to přál Bůh, kdyby srdce bratří, kteří jsou na odpovědných místech změkla, kdyby v pokoře srdce následovalo dílo vyznání a posvěcení, tehdy by se projeвили jako ti, kteří přijali od Boha udělené rady a

výstrahy pro odstranění svých chyb a tenkrát by nastalo tak mocné oživení, jakého nebylo od doby Letnic. Dopis 5.8. 1902

Stejně tak tomu bylo v roce 1893. Tehdy i nyní bylo žádáno oživení a hodně se o tom mluvilo, ale o přiznání se ke hříchu a jeho vyznání nebylo takřka vůbec mluveno!

„Jaké znamenité dílo obnovy mohlo být učiněno pro tuto velkou společnost, která se shromáždila v Battle Creek na Generální Konferenci v roce 1901, kdyby se vedení našeho díla vzdalo na vyznání. Avšak toto dílo, kterému chtělo pomoci celé nebe, nebylo vykonáno, protože vedoucí tohoto díla uzavřeli a zatarasili cestu Duchu svatému. Oni nešli cestou úplného se poddání Duchu svatému. Srdce, jež mohla býti očištěna od veškerých chyb se upevnila v nepravosti. K potoku nebeské moci plynoucímu z nebe, který měl odstranit veškeré zlo, byl uzavřen přístup. Tito mužové nevyznali svoje hříchy." Dopis 5.8.1902

Samozřejmě toto dobré dílo reorganizace v roce 1901 daleko odbíhalo od duchovní obnovy, kterou tak velmi vymáhal Pán:

..Výsledek poslední Generální Konference se stal největší a nejhroznější starostí mého života. Nedošlo tam k žádné změně.- Dopis z Elmshaven, 14.1.1903

„Jistého odpoledne jsem psala na téma díla, které mohlo být vykonáno na poslední Generální Konferenci, kdyby si mužové na zodpovědných místech počínali podle vůle a cesty Boží. Ti, kteří obdrželi velké světlo, nepostupovali podle něho. Shromáždění se skončilo a nebyl učiněn žádný rozhodný pokrok. Tito mužové se nepokořili před Bohem tak, jak by to měli učinit a Duch svatý jim nebyl udělen... Tehdy jsem slyšela slova namířena ke mně: To se mohlo stát. Pán to chtěl všechno učinit pro svůj lid. Celé nebe čekalo na vylití milosti. Zamýšlela jsem se nad tím, kde jsme mohli být, kdyby na poslední konferenci bylo vykonáno důkladné dílo, a když jsem si uvědomila, že to, čehož jsem byla svědkem, nebylo skutečností, tak tehdy jsem pocítila bolestné zklamání." 8 T 104, 105-106

V době desetileté nepřítomnosti ve Spojených Státech, vnitřní stav Božího lidu vzhledem k přijetí poselství o ospravedlnění z víry se nezměnil. Před jejím odjezdem v roce 1891 byla na konci vyčerpání z důvodu zachování se bratří vůči poselství (viz str. 21), a za rok po návratu, píše znovu skoro tatáž slova:

„Váš postoj a vaše linie postupování mně přivádí k bezradnosti, nyní se budu věnovat mému zvláštnímu úkolu a víc se nebudu zúčastňovat vašich shromáždění výboru, či rady nebo vašich táborových shromáždění. Jsem na hranici vyčerpání. Toužím si zachovat rozum, který mi dal Bůh. Můj hlas bylo slyšet na různých konferencích a táborových setkáních. Nyní jsem přinucena pracovat jinak. Nemohu se věnovat této atmosféře sporů a tam podávat prohlášení, jež nejsou hodná těch, kterým byla určena, a ani si to nedovedete představit, kolik mně to stojí. Když se účastním různých setkání, jsem nucena se přit s muži, kteří jsou na zodpovědných místech a o kterých vím, že nepůsobí žádným vlivem, který by se líbil Bohu. A když oznámím svědectví vzhledem k jejich počínání, tehdy ho překrucují ve svůj prospěch. Tyto osoby nevidí čistě. Když jim povím to, co o nich vím, tehdy svým zkresleným chápáním se i tak neřídí těmito poučeními. Takovýmto počínáním by byla na mne naložena obrovská břemena. Proto jim dám pokoj. Nechtě poslouchají toto všechno z Bible, tam jsou velmi zřetelně představeny zásady, dle

kterých mají postupovat... Cítím s nimi, ale na cestu spravedlnosti je ne vždycky mohu nasměřovat... Světlo, které mám pro naše kazatele zní: Hleďte Boha! Přestaňte s touto ďábelskou zlomyslností a podpichovačnými poznámkami a naplňte vaše srdce i duše Boží láskou. Já jsem se věnovala mé spisovatelské práci. Toto je světlo, jež mi Pán dal a toho se nevzdám: 1902. Dopis 186

V modlitebním deníku z roku 1901 se sestra Whiteová obrací proti iluzi pod vlivem „reorganizace, jež byla ústředním bodem zasedání Konference roku 1901, jež by prý mohla napravit chybu opuštění poselství z roku 1888.

„Toto je poselství pro naši dobu. To je poselství, jež přišlo k našemu lidu před třinácti léty (v roce 1888) a bylo tak odmítnuto, jako kdyby nebylo žádným poselstvím. Avšak toto je poselství i přesto, že někteří v této době uzavřeli před ním svoje oči a už více je nebudou vidět v náležitém světle. Vzniká otázka, jakým způsobem může být i dílo a lid vyveden z tohoto zmatku a hádek? Pouze Pán Bůh zde musí působit. Musí najít někoho, kdo je ochoten přijmout toto poselství, obdařit ho silou vyjít a hlásat toto poselství s velkou srozumitelností, aby mohl ukázat cestu, kterou lze vyjít z tohoto zmatku a temnoty. Nepředstavujte si, že se to stane pomocí obyčejné změny plánů, změny vedení nebo novým způsobem uchopení jistých záležitostí. Proměna, která je zde nevyhnutelná, je proměna srdcí! „ Modlitební deník 1901

Toto strašné vědomí, které sestra Whiteová představila hned po Generální Konferenci v roce 1893 (viz str. 36), zopakovala po Generální Konferenci v roce 1901 a ještě více zdůraznila v roce 1903:

„Pravděpodobně z důvodu naší neposlušnosti budeme muset přesně tak, jako Izraelité ještě mnoho let přebývat na světě. Kristus přece nechce, aby Jeho lid přidával hřích ke hříchu, zatěžujíc Boha za následky svého falešného počínání.“ Dopis 7.12.1901

„Ponaučení z putování Izraele po poušti se týkají nás. Pán připravil svému lidu cestu. Byli velmi blízko zaslíbené země. Ještě trochu a vešli by do ní. Avšak sami sobě opozdili tento vstup... Kdyby důvěřovali Bohu Izraele, tehdy by do ní vešli bez překážek. Pán Bůh by jim vyšel naproti... Bratři a sestry, na základě světla, které jsem obdržela od Boha vím, že kdyby Boží lid učinil s Pánem živou zkušenost, mohl by být už dnes v nebeském Kanánu!“ 1903, GCB 9

Další svědkové

V této brožurě ukázané již téměř více než stoleté „putování po poušti“ duchovního Izraele, bylo taktéž po smrti prorokyně stejně tak viděno. S postupem času se stále ozývaly hlasy, které se neobávaly vyslovit pravdu o Minneapolis. Žel, že tyto hlasy se nedostávaly k Božímu lidu tak, aby mohly vyvolat ve svědomí přiměřený ohlas.

A. G. Daniells - o 40 let později

„V roce 1888 bylo společenství Adventistů sedmého dne posláno velmi jasné, probuzující poselství. Bylo označeno jako poselství o „ospravedlnění skrze víru“. Stejně tak samotné poselství, jako i způsob, jakým bylo oznámeno, vyvolaly hluboké a trvalé dojmy u kazatelů a vyznavačů a uplynutí doby nesmazalo tento dojem z paměti. Do dnešního dne mnozí z těch, kteří slyšeli poselství, když bylo

oznámeno, jsou jim hluboko zaujati a starají se o ně. Po dlouhá léta zůstávali v přesvědčení a živilí velkou nadějí, že se někdy tomuto poselství udělí v našem středu zvláštní vážnost a že ono vykoná v církvi dílo očištění a obnovy, poněvadž - jak věřili — je posláno Pánem za tímto účelem." Kristus naše spravedlnost, str. 15, (něm. vyd.)

„Při zaslepení a otupení našich srdcí, jsme vybočili z této cesty velmi daleko a o mnoho let jsme se opozdili v osvojení si této nádherné pravdy. Ale po celou dobu náš velký Vůdce volal svůj lid, aby přijal tuto velkou zásadu Evangelia..." Kristus naše spravedlnost str. 4, (něm. vyd.)

„Dříve nebo později budou pochopeny, přijaty a zaujmou správné místo. Proto je třeba očekávat, že poselství - spravedlnosti skrze víru -, které se objevilo v církvi v roce 1888, zabere převládající místo v závěrečném období tohoto velkého hnutí, ke kterému patříme!" Kristus naše spravedlnost, str. 18, (něm. vyd.)

„Mohlo by se zdát, že toto jasné a slavnostní poselství musí udělat hlubší dojem na všechny kazatele. Zdá se mi, že jsou povinni býti stále více připraveni k poslouchání a přijetí vytouženého, nadšeného poselství oživení, obnovy a uzdravení, tak jasně a horlivě oznámeného skrze vyslance, které Pán povolal do tohoto díla... Kdo může říci, co by se stalo s církvi, kdyby poselství „Spravedlnosti skrze víru" bylo v plnosti a celým srdcem přijato všemi v tamté době? Kdo může vyčíslit ztrátu, kterou církev utrpěla kvůli těm, co nepřijali poselství? Jedině věčnost odhalí v plnosti pravdy, týkající se této záležitosti." Kristus naše spravedlnost, str. 27, (něm. vyd.)

„Jaké mohutné znovuzrození pravé zbožnosti, jaká náprava duchovního života, jaké očištění od hříchu, jaký křest Ducha a jaký příklad Božské moci na konci našeho života a na světě by mohl přijít na Boží lid, kdyby všichni naši kazatelé odjeli z konference s tímtež poselstvím jako věrná a poslušná služebnice Páně!" Kristus naše spravedlnost, str. 32, (něm. vyd.)

„Jak je to smutné a politování hodné, že poselství Kristovy spravedlnosti už v době svého příchodu narazilo na odpor u části nejváženějších a horlivých lidí v Božím díle! Toto poselství nikdy nebylo přijato, ani hlásáno, ani mu nebylo dovoleno se rozvíjet tak, jak se patřilo, aby mohlo udělit církvi nezměřitelná požehnání, jaká byla v něm obsažena. Jak značný a nebezpečný byl vliv těchto mužů je vidět z napomenutí, která jim byla určena. Tato slova pokárání a výstrahy musí býti dnes vážně a svědomitě zkoumána." Kristus naše spravedlnost, str. 32, (něm. vyd.)

„Ach, kéž bychom všichni poslouchali tak, jak bylo třeba poslouchat tuto výstrahu a výzvu, která přišla zdánlivě divným, avšak výrazným způsobem v době Konference v roce 1888! Jaké nejistotě se bylo možno vyhnout, kolika chybám a porážkám zabránit! A jaké světlo, požehnání, triumf a pokrok mohly přijít! Ale díky nechtě jsou Tomu, který nás miluje věčnou láskou, že i nyní není pozdě, abychom mohli odpovědět celým srdcem na výstrahu a výzvu a obdržet veliké předpověděné požehnání." Kristus naše spravedlnost. str. 47, (něm. vyd.)

Taylor Bunch

Tento známý adventistický vykladač, kazatel a autor publikace „The Exodus and the Advent Movement in Type and Antitype“ vydané v roce 1937, otevřeně přiznává ve své publikaci skutečnost odmítnutí poselství ospravedlnění skrze víru a z tohoto vyplývající opoždění událostí v Božím díle. V této publikaci na str. 107 to shrnuje následovně:

„Tak, jako starozákonní Izrael se po >mnoho dní< zdržel u Kádes, než byl znovu uveden na poušť, tak adventní lid po několik let zůstal na prahu nebeského Kanánu, až poselství, jež ho tam zavedlo, bylo tímto lidem odmítnuto přestalo být oznamováno. Nelze potvrdit, kdy poselství umlklo a kdy Adventní hnutí bylo odvedeno na poušť. Poselství spravedlnosti skrze víru bylo hlásáno s mocí po více než deset let a po celou tuto dobu bylo stavěno před oči vedoucích. Toto poselství přineslo počátek vylití pozdního deště. >Čas zkoušky visel nad námi, protože hlasité volání třetího anděla se již začalo zjevením Kristovy spravedlnosti - odpouštějícího Vykupitele. Je to počátek světla onoho anděla, jehož slávou bude naplněna celá země<. (E. G. W. RH. 22.11.1892) Proč přestal pozdní déšť padat a dodnes nepadá? Proto, že poselství, které mu dalo podnět, přestalo býti hlásáno. Mnozí je odmítli, což způsobilo, že zakrátko vyhaslo ve zkušenosti Adventního lidu. Spolu s tímto odmítnutím umlklo hlasité volání. Může začít znovu teprve tehdy, když poselství, které mu dalo podnět ožije, a bude přijato.“

Ernest Dick

Nehleděl na své vysoké postavení tajemníka Generální Konference a představil své přesvědčení o Konferenci roku 1888 ve svém proslovu k delegátům shromážděným na sjezdu kazatelů, který předcházela zasedání Generální Konference. Ve svém proslovu v pátek večer 7. července 1950, řekl následující:

„Moje touha, abych odpověděl na pozvání k proslovu v tuto hodinu vyrostla z hlubokého zájmu - přesvědčení živeného po mnoho let - za prvé, že v minulosti poselství spravedlnosti skrze víru nebylo pochopeno a nebylo vyučováno v našich sborech a v naší evangelizační službě, v souladu s Božím záměrem.

Za druhé, jsem přesvědčen, že jestliže tato veliká pravda bude pochopena a vyučována v celé své plnosti a také představena jednoduše a zřetelně, vnese do našich sborů nový život a dodá novou moc službě, a přivede k požehnanému vylití Ducha svatého, o kterém bratr Froom mluvil tak horlivě, k vylití Ducha ve značně větší míře, než se kdykoliv doposud stalo. Započne ono vytoužené hlasité volání poselství třetího anděla a ukončení díla.“ Aflame for God 81

„Velkou otázkou Generální Konference v roce 1888 bylo poselství a zkušenost, kterou se Bůh snažil darovat svému lidu. Kdyby bývalo přijato a kdyby bylo hlásáno, tak by dalo počátek hlasitého volání třetího anděla a také vylití Jeho Ducha v nové a velké míře, určené pro ukončení díla. Toto je jádrem našeho poselství.“ Aflame for God 82

Wieland a Short

V roce 1950 dva misionáři ASD - Wieland a Short - postoupili úředníkům Generální Konference 200 stránkové vypracování o významu Minneapolis v dějinách ASD pod názvem „1888 Re-examined“. Bez pochybnosti je to první a podrobná dokumentace o Minneapolis. S neúplatnou přesností, odvolávající se na množství důkazového materiálu, bylo prokázáno, že poselství z roku 1888 nebylo přijato. Žádný opravdový a upřímný Adventista sedmého dne nemůže bez bolesti číst tuto dokumentaci. Je však odměněn poznáním této záležitosti. V ní najde odpověď na stále se vynořující otázku z hloubi srdce: Proč a jak dlouho ještě bude Ženich oddalovat svůj příchod? Až když hříchy Minneapolis budou přiznány a vyznány pokáním, tehdy se mohou začít poslední události. Pravým významem a pobídkou této publikace byla výzva k církvi ASD, aby se otevřeně přiznala k hříchům v Minneapolis a přijala poselství, které tam bylo hlášáno. Bez tohoto upřímného pokoření srdcí a pokání, nemůže přijít tak dlouho očekávaný pozdní déšť'.

Avšak pro přijetí takové výzvy nebyli nakloněni úředníci Generální Konference. Odpovídající Wielandovi a Shortovi, se Generální Konference postavila proti těmto požadavkům a oběma misionářům přikázala absolutní mlčenlivost v této záležitosti. Avšak na to už bylo pozdě. Toto vypracování oběhlo již množství těch, kterým otázka, proč dochází k odkládání vylití pozdního deště, byla životně důležitým problémem. Jak zcela nepříznivý byl postoj Generální Konference k předložené dokumentaci, ukazuje skutečnost, že 7 let později vydala protičlánek, ve kterém proti výrokům Ducha prorockého a svědectvím dějin bylo usilováno dokázat, že: většina pracovníků ASD i laiků poselství z Minneapolis přijala a tím právem obdržela požehnání".

Zde se již formuje pozdější vývoj této záležitosti. Kdo neústupně setrvá na tomto nepravdivém tvrzení, bude se nevyhnutelně vystavovat omylům. Nepravda nebývá osamocena.

Hříchy otců

Wieland a Short několikrát upozorňovali na to, že dnešní církev ASD bude mít spoluvinu na hříších Minneapolis, jestliže je neuzná a nepřizná v pokání. Toto stanovisko bylo Generální Konferencí rozhodně odmítnuto následujícími tvrzeními:

„Nevěříme, že by bylo Božím požadavkem, aby nynější vedení mělo uznávat existující hnutí a přiznávat se k chybám minulé generace a minulého vedení, bez ohledu na to, zda to byly chyby soukromého nebo veřejného charakteru. Uprostřed Izraele častokrát docházelo k odpadnutí od Boha, někdy to byly velmi vážné případy. Avšak nepodmínil udělení požehnání pro nově nastupující generaci požadavkem, aby vyznala chyby a přestoupení předcházejících generací. Pán Bůh jednoduše vyzval svoje děti, aby činily pokání za své hříchy, a když přicházely k Němu se zkroušeným srdcem, přijímal je laskavě a uděloval jim nejhojnější požehnání...“

Nepotřebujeme se vracet k roku 1888, to patří již po desítky let do minulosti. Většina, jež nyní pracuje v Božím díle vůbec neprožívala tyto události. Musíme obrátit naši pozornost k věcem přítomným."

Tento postoj vedoucích naší adventní církve nás přivádí k šokujícímu údivu, protože je zcela nebiblický! A přece je biblickou skutečností, že Pán Bůh neoblomně požaduje vyznání a přiznání se k hříchům otců!

„Ale jestliže budou vyznávati nepravost svou, a nepravost otců svých vedle přestoupení svého, kterýmž přestoupili proti mně, a odporně se mnou zacházeli. I já také že jsem s nimi odporně zacházel a uvedl je do země nepřátel jejich. Jestliže, pravím, tehďáž poníží se srdce jejich neobřezané, a schválí pokutu nepravosti své. Tehdy rozpomenu se na smlouvu svou s Jákobem, a na smlouvu svou s Izákem, i na smlouvu svou s Abrahamem rozpomenu se, také i na tu zemi pamětliv budu." 3 Mojž. 26,40-42

Tímto způsobem stojí proti sobě dva druhy chápání - zcela biblické a také zcela nebiblické! Slovo Boží požaduje, abychom se přiznávali ke hříchům otců a vyznávali je, avšak osoby z vedení Generální Konference toto popírají. Uvědomujeme si to, že někteří z nás, kteří čtou tato slova, mají slepou víru ve vedení a budou se snažit ospravedlnit tyto bratry i s jejich stanoviskem. Avšak to v žádném případě nezmění stav věci, protože Pán Bůh nehledí na osobu. Skutečnost zůstane skutečností a pravda zůstane pravdou.

K tomuto Božímu doporučení, aby se rovněž vyznávaly hříchy otců, jako i vlastní, se přizpůsobovali ve všech dobách takoví pokorní Boží mužové, jako byli Ezechiáš, Ezdraáš, Nehemiáš. Daniel (např. Neh. 9,2; Dan. 9,6-8,1.6); tito všichni toužili po oživení uprostřed lidu stejně tak, jako my, a vždy začínali vyznáváním vlastních hříchů, ale také i vyznáváním hříchů otců. Pán Bůh přikázal, aby to bylo takto konáno. Nikdy nám nebude udělena moc pozdního deště, jestliže nesplníme podmínky pevně určené samotným Bohem. A přece neposlušná osoba se může bránit otázkou: „Jak by mohl Pán Bůh od nás požadovat vyznávání hříchů otců?" Ačkoliv Bůh není zavázán se nám omlouvat, neboť nepožaduje nic, co není potřebné, tak přece rád odpovídá těm, kteří Jej chtějí poslouchat.

Opravdové vyznání hříchů a s tím spojené pokání přivádí k zanechání hříchu a z toho vyplývající nápravu chyb. Zásadní důvod kvůli kterému Bůh musí od nás požadovat přiznání se k hříchům našich otců leží ve skutečnosti, že hříchy otců se staly i našimi hříchy. Tento svůj negativní postoj vůči Božímu poselství naši otcové nemohli zadržet pouze pro sebe: „Žádný zajisté z nás není sám sobě živ..." „Řím. 14,7. Jejich duch a jejich postoj může být dokonce nevědomý a přece skutečný, přechází na děti a vnuky. To, co se odmítnutím tohoto světla vyvinulo v jejich životě, bude oznámeno potomkům. A právě v tomto smyslu se jejich hříchy staly i našimi hříchy. Pro odstranění tohoto hříchu - tak, jak se to děje v případě každého hříchu - musí být odstraněna příčina, nezávisle na tom, jak dávno už vznikla... Přiznání se a vyznání hříchů našich otců nás nutí k poznání našich vlastních dějin. Proto nám Pán Bůh doporučuje, abychom je poznávali.

„V dnešních dnech je stejně důležité, aby lid Boží pamatoval, jak a kdy byl zkoušen, kde zklamala jeho víra, kde svou nevěrou a sebedůvěrou vystavil v nebezpečí Boží dílo...Když Boží lid provede takovýto přehled minulosti, tehdy pochopí, že Pán stále opakuje své jednání. Musíme pochopit udělené výstrahy a vyvarovat se opakování dávných chyb." 7 T 210

Otázka Minneapolis se dotýká každého Adventisty tak velice, jako kdyby tam byl sám účasten. Jsme ochotni pro nestranné prozkoumání tohoto úseku našich dějin a přiznat se k nepravosti, jíž se tam

dopustili? Pouze tehdy může být odňat duch odmítnutí tohoto poselství, zděděný po otcích, a namísto toho obdržíme nového Ducha, který nás uschopní k přijetí poselství, jež nás odlišuje od nauk o ospravedlnění z víry, které hlásají padlé církve.

K tomu je nutno podotknout, že když toto stejné poselství přišlo do naší církve v roce 1950 podruhé, bylo s ním naloženo stejným způsobem, jako v roce 1888. Pouze ten, kdo je ochoten učinit správné závěry z chyb minulosti, může dnes učinit správné rozhodnutí. Následující slova prorokyně ukazují jasně, jak bude naloženo s tímto poselstvím, když se objeví podruhé:

„Ve sborech musí dojít k nádhernému projevu Boží moci, avšak ona nepohne těmi, kteří se nepokořili před Pánem a neotevřeli dveře srdcí vyznáním hříchů a pokáním. Ve zjevení se této moci, jež má jasem Boží slávy osvětlit celou zemi, budou viděti jenom něco, co ve svém zaslepení budou pokládati za nebezpečné, co vzbudí jejich obavy a proti čemuž se spojí, aby se jí postavili na odpor. Protože Pán nepůsobí v souladu s jejich představami a očekáváním, budou se stavět proti tomuto dílu. Oni řeknou – >jak to?< - že my, kteří jsme už tak dlouho v díle, bychom neměli rozeznat Ducha Božího?“ RH. 23.12.1890

„Třetí andělské poselství nebude pochopeno a světlo, jež bude osvěcovat zemi svou slávou, bude vykřičeno jako falešné těmi, kdo odmítají kráčet v jeho rostoucím jasu.“ RH. 27.5.1890

Bez pochybnosti nastal čas, aby tato slova došla svého naplnění. Právě nyní někteří stojí na hranici zopakování této chyby, nebo ji už nevědomky učinili. Z následujících velmi důležitých slov, která řekl A. T. Jones, vyplývá jednoznačně, že když toto poselství přijde podruhé, tak to bude ještě víc překvapující, než tomu bylo v roce 1888. Kdo se rád poučí z příkladů minulosti, ten to pozná:

„To je pouze jeden příklad. Přijdou věci, které pro ně budou ještě víc udivující než to, co se dělo v Minneapolis - mnohem více překvapující než to, co jsme dosud viděli. Bratři, od nás je požadováno, abychom přijali a hlásali tuto pravdu... jestliže každé vlákenko tohoto ducha odporu nebude odstraněno z mého a tvého srdce, tehdy bude přesně tak naloženo s tímto poselstvím i posly, skrze které bude posláno, jak - a to o nás řekl Bůh - jsme my naložili s tímto prvním poselstvím.“ 1893, GCB, 185

Hřích odmítnutí poselství z roku 1888, jehož se dopustili naši otcové, pro nás v sobě skrývá následky, které sotva můžeme poznat.

Drahý čtenáři, není to snad například pozoruhodné, že my jako věřící adventisté, víceméně žijeme v přesvědčení, že většina církví a společností ortodoxně protestantského směru hlásají učení o ospravedlnění skrze víru, ačkoliv pro odmítnutí „věčného Evangelia“ podle Zjevení 14,6-8, jsou již od roku 1844 Babylonem? Nestojí snad ten, který vlastní ospravedlnění z víry rozhodně na Evangelium? „Kdo věří Evangelium, bude spasen... Je pouze jedno učení, jež máme hlásat a to je Evangelium Ježíše Krista... Člověk, který má Boží spravedlnost, má všechno...“ (E. J. Waggoner. Biblické studium epištoly k Římanům 3 - 4). Někdo, kdo nerozumí každému bodu pravdy, může mít taktéž nevědomé chyby, a přece jak dlouho bude vlastnit evangelium, bude spasen. Jestliže tyto církve skutečně hlásají ospravedlnění z víry, jsou také hlasateli evangelia - spásného poselství. Ale jak mohou být tedy Babylonem?

Ten, kdo studuje a zkoumá poselství z roku 1888, snadno zpozoruje, že toto učení o ospravedlnění z víry je jiné, než to, jež je všeobecně hlásáno, a že učení dnešního protestantismu ve skutečnosti může být pouze klamem. Pokud nejsme schopni rozeznat tento klam, je to proto, že na nás působí následky hříchů našich otců, způsobené odmítnutím tohoto poselství.

Následující výpovědi nám živě představují, jak vážně musíme brát toto nebezpečí:

„Ve velkých a základních zásadách víry jsme zajedno s členy seskupení křesťanské víry, jednou dané svatým." Questions on Doctrine str. 32. (Celý název této publikace zní: SDA Answer Questions on Doctrine an Explanation of Major Aspects of Seveday Adwentist Belief. Prepared by a Representative Group of SDA Leaders, Bible Teachers and Editors, vydané v Review and Herald v letech 1956-1957). Charakteristické je také tvrzení, jež je podáno v této knize na str. 188 a 189, že toto novodobé oživení Ameriky („the National Association of Evangelicals) je oživením „řízeným Bohem" a ohlašujícím víru jednou danou svatým. Této stejné myšlenky jsou věnovány dvě strany (319-321) v knize „Movement of destiny" (L. R. Frooma, vydané Generální Konferenci), kde je potvrzeno, že jiné „organizace a osoby kromě adventního hnutí", taktéž hlásají poselství z roku 1888.

V roce 1890 adventnímu lidu bylo dáno proroctví o poslední dohodě, jaká bude uzavřena mezi padlými církvemi, a v ní je řečeno:

„Základní zásady budou porušeny a nad nimi budou učiněna určitá rozhodnutí." 1890 MS. Ia. Ten čas již nastal. Nyní budou porušeny základní zásady: Čím je evangelium? Kdo je Babylonem? Má snad Babylon ve svých základních zásadách pravdu? Je skutečně rozdíl mezi světlem a tmou až tak velký? Proč je poselství - Kristus a Jeho spravedlnost pravdivým trojandělským poselstvím odpovídajícího vyjádření? Má snad Babylon toto pravdivé a odpovídající vyjádření trojandělského poselství?

Na tomto základě spočívá dnes naše životní zkouška. Naše rozhodnutí týkající se těchto základních zásad dopadnou pouze tenkrát pozitivně, budeme-li schopni rozeznat falešného Krista od pravého, falešné učení o ospravedlnění skrze víru, od pravého a to se může stát jen tehdy, když sami na sobě poznáme a prožijeme pravé, od hříchu a hřešení osvobozující poselství. Nebudeme je však schopni nikdy poznat a tím ani prožít, jestliže v naši laodicejské slepotě budeme tvrdohlavě tvrdit, že jsme ho vždycky měli. Jako lid budeme trvat na tomto tvrzení tak dlouho, jak dlouho nebudeme ochotni poznat a přiznat se k pravému významu Minneapolis v našich dějinách a i naše současné odmítnutí poselství o ospravedlnění z víry. A tak dlouho, jak dlouho si nepřiznáme tuto skutečnost, vždycky budeme tvrdit, že jako lid trojandělského poselství se neodlišujeme od jiných náboženských společností ve velkých a základních zásadách, ale pouze ve vedlejších. Tehdy taktéž „nebudeme schopni rozeznat šlechetnou rudu od strusky" a „přijmeme tohoto velikého vůdce odpadnutí a uvítáme ho jako poselství Kristus naše spravedlnost." Leaflet Series, No. 3.. Apostasies.

Zde je tento okruh uzavřen. Takové jsou následky hříchu Minneapolis, jež nás tíží. Toto je ta falešná kolej, na kterou se dostáváme, když tento hřích nevyznáme a neodhodíme. Toto je též následek toho „dlouhého putování po poušti", na kterém nás chce satan vidět.

Avšak v moci Boží milosti můžeme patřit k těm, kteří obrácením a pokáním mohou být od tohoto svodu uchráněni a dnes v době druhého příchodu Ježíše Krista mohou poznat toto drahocenné poselství.

Velké omyly

„Nejvýznamnější Generální Konferencí v dějinách naší církve, byla konference v roce 1888.“ (L. E. Froom). Vystává tedy otázka, proč obyčejní členové této společnosti po tak mnohá léta o tomto tématu nic nevěděli? Proto, že nám bylo velmi nepříjemné o něm hovořit. Předseda Generální Konference O. A. Olsen, který žil ve stejné době jako Waggoner a Jones, to vyjádřil následujícím způsobem:

„Někteří to mohou pocítit jako dotěrnost, když dnes budou mluvit o dějinách Minneapolis. Víím, že někteří se mohou cítit sklíčení a podrážděni, když se vzpomíná na tuto konferenci a tam vzniklou situaci. Avšak musíme vzít do úvahy, že základy pro takovouto smutnou situaci vyvolaly osoby mající neústupného ducha. Ale jakmile jenom pokoříme naše srdce před Bohem, celá obtíž odpadne. Právě samotná myšlenka, že se někdo cítí uražený, ihned dokazuje, že nadále vlastní ve svém srdci ducha odporu a vzpoury.“ O. A. Olsen, 1893, GCB 188

V knize „Movement of Destiny“, vydané v Review and Herald, známý adventistický spisovatel se snaží jednou provždy vypořádat se s tímto bolestným úsekem našich dějin. V díle, které čítá 700 stran, chce představit, že poselství z roku 1888 bylo přijato a dnes nenapadáno, neboť je všeobecně hlášáno. Tvrdí, že v letech před rokem 1888 bylo víceméně opomíjeno, ale později po roce 1888 nastal velký obrat. Je pravdou, že malá hrstka osob, jež byla na odpovědných místech po určitou dobu, byla proti tomuto poselství, avšak krize, jež z toho vyplynula, byla rychle zažehnána, když tyto osoby vyznaly svůj omyl. Samotné poselství, přes počáteční těžkosti, dělalo pokroky a rozvíjelo se a dnes je pevnou a neodvolatelnou částí našich zásad víry. Vzhledem k tomu, již nikdo se nemusí cítit znepokojen záležitostí Minneapolis. Ve spojení s vývojem, jaký nastal v církvi v posledních letech (a zvláště v roce 1957), zde vidí autor pozoruhodný rozmach. Přesvědčujícím způsobem předkládá čtenáři, že nyní máme „více Krista“, než v kterékoliv jiné době našich dějin. Tímto způsobem vylití pozdního deště již nedá na sebe déle čekat.

Tato koncepce je nejenom v rozporu s výroky Ducha proroctví a jinými výpověďmi uvedenými v této brožuře, ale je také i v protikladu s dnešním skutečným stavem naší laodicejské církve. V ní není představena tato ponižovaná pravda o Minneapolis.

Důvodem, proč „Movement of Destiny“ píše více o Minneapolis, než jiné doposud vydané publikace, je vzbuzení jiného náhledu na toto zvláštní téma. Froom vidí v poselství zcela něco jiného, než to, čím toto poselství ve skutečnosti je. **Vidí v tomto poselství to, co dnes na celém světě je skutečně a všeobecně přijímáno a hlášáno a zejména učení, že Kristus byl v plnosti Bohem a měl bezhříšné tělo, takové jako měl Adam před pádem do hříchu.** Na pomoc mu přišla ta okolnost, že v době před rokem 1888 dva nebo tři bratři, kteří byli na zodpovědných místech, ke kterým patřil i Uriah Smith, a o kterém víme, že byl jedním z hlavních odpůrců poselství z Minneapolis, zastávali mylné ariánské názory, že Kristus nebyl v plnosti Bohem. Froom dokazuje, že aby tuto chybu napravil, poslal Bůh v roce 1888

poselství, jež chápáno ve správném významu, není ničím jiným, než velkou pravdou o plném Božství Ježíše Krista a s tím těsně spojené koncepcí o bezhříšném těle Krista.

Tak tedy proti takto vyjádřenému poselství se postavili někteří bratři. Avšak později bylo stále více toto přijímáno a dnes je všechno v nejlepšímu pořádku. Nyní adventní společnost stojí neodvolatelně v pravdě Evangelia, protože věří, že Kristus na zemi byl v plnosti Bohem.

Co k tomu můžeme dodat? Nikdo z nás neměl nikdy pochybnosti o božské totožnosti Ježíše Krista. Nikdy jsme nebyli církví s ariánskými názory, což ostatně přiznává na jiných stránkách své knihy, pouze jedinci stáli v tomto bodě na falešném základě. V takovém případě se vynořuje otázka, proč poselství z roku 1888 muselo přijít celé církvi s tak obrovským zdůrazněním a proč nebylo většinou přijato? A touto nejpodstatnější otázkou je, zda Kristus měl stejné hříšné tělo, jaké má každý člověk? Podle názoru Frooma, Kristus nemohl být v plnosti Bohem a současně vlastnit hříšné lidské tělo.

Proto také v „Movement of Destiny“ je spojena pravda o plném Božství Ježíše Krista s bludem o Kristově bezhříšném těle a toto Froom staví jako jádro poselství z Minneapolis.

Dogma, že Ježíš přišel v bezhříšném těle, není jen lecjakou naukou, ale je bludnou naukou katolicismu a dnešního protestantismu. Je charakteristickým rysem antikrista! (1 Jan 4,1.3; Řím. 8,3). Že by snad Waggoner a Jones učili něco takového? **Přesným opakem tohoto učení je pravda, kterou oba dva otevřeně hlásali, že Kristus neměl bezhříšné tělo, ale naše hříšné tělo!**

V této situaci je před očima čtenáře knihy „Movement of Destiny“ představen následující obraz. **Tato publikace kontrolována „60ti nejschopnějšími teology“ a rovněž i předsedou Generální Konference, je velmi doporučována k přijetí, jako jádro poselství z roku 1888, které Froom nazývá „věčnými pravdami“. Jako tyto z řady toho - co se stále opakuje na mnohých stránkách - plné Božství Ježíše Krista v bezhříšném těle, úplné smíření na kříži a trojediný Bůh.** A dle dokazování Frooma, je tím poselstvím, které tehdy vyvolalo odpor některých bratří, avšak později bylo v plnosti přijato.

Proto, že pomocí „Movement of Destiny“ se podařilo tyto „věčné pravdy“ představit jako správný smysl poselství z roku 1888, zdá se takřka všem, jako kdyby dnes toto poselství bylo všude hlášáno a přijímáno. Avšak zde musí být řečeno se vši laskavostí varovná slova: Tato dokazování a myšlenky **jsou vážným bludem, jež byly připraveny těm, kteří nemilují pravdu „z“ i „o“ Minneapolis!**

Názor obsažený v „Movement of Destiny“ - když už pomineme v něm obsažený nesmírný blud o přirozenosti Krista - se vůbec neshoduje s tím, co pod tímto poselstvím rozumí Duch prorocství:

„Někteří se mně zeptali písemně, zdali poselství o ospravedlnění skrze víru je poselstvím trojandělským. Odpovídám : Toto je trojandělské poselství v pravém smyslu.“ RH. 1.4.1890

Poselství z roku 1888 je pravdivým trojandělským poselstvím, když je vzato ve správném smyslu a významu a nemůže být ničím jiným. Každý, kdo alespoň jednou přečetl kapitolu „Poslední poselství Boží“ ve „Velkém sporu věků“ (VLB), se přesvědčí, že trojandělské poselství v době hlasitého volání, čili když bude hlášáno ve vhodné době a správným přístupem, vyvolá obrovský odpor a pronásledování ze

strany církvi i společnosti. Tehdy bude trojandělské poselství opět přirovnáno k meči, který nás odděluje od církvi i světa.

„Poselství prvního, druhého a třetího anděla jsou tím mocným mečem Pravdy, kterým Bůh oddělil svou církev od jiných církvi a od světa, aby ji přivedl do svatého společenství se Sebou." 5T 455

Jestliže poselství z roku 1888 je pravdivým trojandělským poselstvím, tehdy musí a také i vyvolá takový dojem v padlých církvi, o němž výše napsal Duch proroctví. Avšak pokud ono nevyvolá takový dojem, tehdy také nemůže býti tím pravým poselstvím, o kterém je zde řeč. Čím jasněji bude hlásáno trojandělské poselství, tím bude víc vzbuzovat zuřivost satana a s ním spojených církvi. Když v hlasitém volání bude oznamován správný smysl tohoto poselství, tehdy nastane pronásledování.

Z toho všeho vidíme zřetelně, že tyto „věčné pravdy", představené pomocí „Movement of Destiny", nejsou správným vyjádřením pravdivého trojandělského poselství a taktéž z tohoto důvodu nemohou být poselstvím z roku 1888. Je pravdou, že Babylon věří, že Kristus je v plnosti Bohem, ale také celým srdcem věří, že Kristus měl bezhříšné tělo. Ostatně, jak by mohl odporovat hříchu a současně zachovávat Boží Zákon? Každá „věčná pravda" tohoto druhu je uznávána a s radostí přijímána padlými církvi. Tyto „věčné pravdy" nejsou oddělovacím mečem, který označuje trojandělské poselství. Skutečnost, že je uznáváno Kristovo Božství, není žádným důkazem, že bylo přijato poselství z roku 1888. Naproti tomu skutečnost, že se uznává a hlásá učení o bezhříšném těle Kristově, je důkazem toho, jak daleko se odešlo od pravého Evangelia.

Poselství z roku 1888

Jak je vidí „Duch proroctví":	Jak je vidí „Movement of Destiny":
„Trojandělské poselství v pravém smyslu" (Mocný oddělovací meč).	„Věčné pravdy".
Odstranění hříchu z života člověka skrze znovuzrození a posvěcení. Vyvýšení Zákona a dokonalá poslušnost je možná pouze skrze Nejvyššího Kněze Ježíše Krista, který nás přišel zachránit v našem hříšném těle.	<ol style="list-style-type: none"> 1. Kristus byl v plnosti Bohem. 2. Kristus měl bezhříšné tělo. 3. Trojjediný Bůh. 4. Plné usmíření na Kříži.
Toto poselství padlé církve odmítají.	Toto poselství je uznáváno a hlásáno padlými církvi.

Poselstvím z Minneapolis je poselství „Kristus naše spravedlnost". Někdo by zde mohl namítnout: >Jiné církve to přece také hlásají, kde je pak oddělovací meč, pokud poselství „Kristus naše spravedlnost" má být pravdivým trojandělským poselstvím se správným přístupem?< Při této logice, takový názor by skutečně nebyl ničím jiným, než Froomovými „věčnými pravdami".

Správná odpověď zní následovně: Ty stejné církve, které se zcela zhodují s „věčnými pravdami", v plnosti a zcela odmítají pravdivé poselství o ospravedlnění z víry. Musíme vědět, že se zde nejedná o toto obecné poselství, jež je známé pod tímto stejným názvem ve všech církvi. Skutečně pravé poselství o ospravedlnění z víry je naprosto jiné a pochází ze zcela jiného Ducha. Toto poselství vyvyšuje

Zákon, proti kterému tyto církve zarytě bojují. Ono se neřídí podle všeobecně přijaté staré litery ducha, nýbrž řídí se srdcem a životem, že věřící dokonce i pod tíhou největších pokušení může zachovat Zákon.

Drahý čtenáři! Možná, že neznáš toto poselství, protože jsme zhřešili a také i „naši otcové“ je odmítli. O pravdě ospravedlnění z víry nám bylo řečeno: „Není ani jediné osoby ze sta, která by správně rozuměla této biblické pravdě na toto tak nezbytné téma pro naše časné i věčné blaho.“ (RH. 3.9.1889) 1 SM 360. Po jeho oznámení v letech 1888 - 1893, vešlo v zapomnutí. „Jak je však nepříjemné, že toto velké poselství uveřejněné taktéž na stránkách Review and Herald spolu s celými ročníky vešlo v zapomnutí a tak dlouho bylo pohřbeno.“ Daniells, „Kristus naše spravedlnost“, str. 31,32)

Avšak tak to nezůstalo. Bůh ve své veliké lásce posílá pro nás - dnes, v naší době - toto nádherné poselství podruhé. I když není v rámci této brožury představit podstatu samotného poselství z Minneapolis, přesto však může sloužit k tomu, aby probudilo v každé duši touhu po poznání pravdy, která musí předcházet jeho přijetí. Toto poselství se objevilo znovu, a proto se nás týkají tato slova: Muži Izraelští! Slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského, kterého jste ukřižovali, ten vstal z mrtvých! Nechtěli byste Jej přijmout?

Dodatek

Zpráva z rozhovoru uskutečněného dne 4. června roku 1950 Robertem J. Wielandem s bývalým delegátem Generální Konference v Minneapolis, kazatelem J. S. Washburnem, potvrzený jeho podpisem.

Hagerstown, Alwyland, 4.6. 1950

Konference v Minneapolis roku 1888:

Bratr J. H. Morrison byl požádán, aby odpověděl E. J. Waggonerovi a aby obhájil „starý“ náhled na Zákon v epištole ke Galatským. Byl jsem přítomen na této konferenci. E. J. Waggoner a A. T. Jones měli kolem 35 let. (Ve skutečnosti měl Jones 38 let) Morrison hájil myšlenku, že Zákon, o němž je mluveno v epištole ke Galatským, je Zákonem ceremoniálním, a Uriah Smith opět tvrdil, že jedním z deseti rohů jsou Hunové. Když A. T. Jones směle představil svůj názor a poprosil delegáty, aby neodsuzovali Uriaha Smitha, kvůli jeho chybě v této otázce, E. G. Whiteová ho upozornila následujícími slovy: „Ne tak ostře, bratře Jonesi! Ne tak ostře!“

A. T. Jones měl nádhernou křesťanskou zkušenost. Během konference jsem zastupoval starý názor vzhledem k „Zákonu“ v epištole ke Galatským, stejný, jaký zastávali bratři Morrison a J. J. Butler. Domníval jsem se, že Jones a Waggoner vyvracejí naši víru. Avšak byl jsem nesmírně překvapen, když jsem uslyšel, jak se modlí bratr Jones. Řekl jsem si: „Tento člověk se modlí tak, jako kdyby osobně znal Boha!“ Nemohl jsem pochopit, proč takovýto zlý člověk, který tak ostře zaútočil na Uriaha Smitha, se může takto modlit. Jones se vyslovoval velmi zřetelně a logicky, avšak Uriah Smith byl pro mne jistého druhu idolem.

(James White byl hlavou rodiny a dal na srozuměnou své ženě, že jím skutečně je. Ellen Whiteová často chodila na procházku. Jednou, když zrovna procházela kolem úřadu v Battle Creek,

James zvolal: „Ellen!“ Ona se poslušně obrátila, ale řekla: „Ne tak ostře!“ Nejednou ho upozorňovala a on to vždycky přijímal.)

J. H. Morrison byl otcem bratra H. A. Morrisona z Takoma Park (v roce 1950 byl H. A. Morrison vysokým úředníkem). Ale vracejíc se k Jonesovi, jsem si pomyslel: „Hm, tento člověk, který tak ostře promluvil na Uriahe Smitha, mluví s takovou jistotou, jako kdyby znal Pána.“

Když jednou moje žena uviděla poprvé sestru Whiteovou řekla: „Ona je skutečně prostá žena.“ Sestra Whiteová obvykle stávala vedle Jonese a Waggonera a mluvila: „Bratři, u nich je veliké světlo.“ Vždy byla přítomná na všech přednáškách Waggonera i Jonese, ale převážně vstávala a odcházela, dřív než Morrison skončil svou odpověď proti proslovům Waggonera nebo Jonese. Přistoupil jsem k Morrisonovi a zeptal jsem se: „Vysvětlují snad tyto dva mužové skutečně tyto pravdy falešně?“ Odpověděl: „Samozřejmě, že falešně. Oni byli oba spolu v Kalifornii včetně se setrou Whiteovou. Odtud přijeli spolu jedním vlakem a tímto způsobem ovlivnili sestru Whiteovou, aby stála na jejich straně. „Hm, řekl jsem si, „ona vůbec není prorokem, jestliže se nechá ovlivnit těmito muži, aby stála na jejich straně. Nyní vím, že ve skutečnosti nemáme -žádného proroka!“

Na této konferenci v Minneapolis jsem obdržel doporučení, abych odjel do Západní Virginie. Ona nám neudělila žádné rady, pouze řekla. „Bratři, moje rady nemají v sobě žádného významu!“

Morrison, pohrdaje Duchem proroctví, převážně argumentoval tímto způsobem, že ne všechno, co mluví sestra Whiteová, je inspirováno. Když hovoří: „Viděla jsem“, tehdy je to inspirováno a však v jiném případě její výroky se ničím neliší od výpovědi jiného člověka. Jeho oblíbeným pořekadlem v této záležitosti bylo: Zdali jsou její slova „Podej mi brambory“ inspirována, protože to řekla ona?“

Majíc toto vše na zřeteli, rozhodl jsem se osobně ji navštívit. Ona stále hovořila o „víře“. Zeptal jsem se jí, „co je to víra?“ Na to mi odpověděla: „Věříš tomu, co ti mluví tvůj otec nebo matka?“ Odpověděl jsem - samozřejmě. Tehdy mi řekla: „Tímto stejným způsobem věř Bohu!“ Podivil jsem se tak jednoduchému vysvětlení.

V Minneapolis jsem se postavil na falešnou stranu. V mé pozdější práci jsem měl přesvědčující rozhovor (na téma Ducha proroctví) s jistým kazatelem náboženského seskupení -zvaného Cambellitami. Ale zakrátko potom se mně znovu zmocnily staré pochybnosti z dob Minneapolis. Pomyslel jsem si „nemáme žádného proroka! Ona nemůže být prorokem, jestliže tyto dva muži ji tak snadno ovlivnili.“ Jednou jsem byl pozván do College Springs, abych tam měl přednášky. Přišli tam také „reformisté“, aby vedli s námi diskusi v době přednášek. Vůdce těchto reformistů řekl, že musí být učiněny čtyři kroky, aby se národ mohl vrátit ke křesťanství a to: 1. Agitace. 2. Pozvání, 3. Volby hlasováním, 4. Meč a koule, když toho bude zapotřebí. Na to jsem odpověděl velmi rozhodně a ostře, že ztratil jsem posluchače. Z těchto přednášek jsem pokřtil pouze čtyři nebo pět osob. Staré pochybnosti se vrátily znovu s ještě větší silou.

Jednou, během hvězdnaté noci jsem poklekl na dvoře, abych v modlitbě začal boj s mými pochybnostmi. Pomyslel jsem si: Jestliže tento lid zachovává Boží přikázání, musí mít taktéž Ducha proroctví. Avšak potom se mne zmocnily pochybnosti, že to přece nemůže být prorok, jestliže se nechá ovlivnit dvěma mladými muži. Znova, jestliže nemáme proroka, jak můžeme tehdy opravdu věřit, že

Písmo svaté je inspirováno? Začal jsem se modlit: „Pane, jestliže jsi Bohem, dovol mi tomu uvěřit.“ Zdálo se mi, že se mnou diskutuje nějaký hlas a mluví mi: „Zahleď se na hvězdy.“ Ale ďábel najednou -vnesl myšlenku: „Odkud víš, že to jsou hvězdy? Jak se chceš přesvědčit, že to není přízrak?“

V soukromém rozhovoru mi J. H. Morrison na konferenci v Minneapolis řekl, že jde domů dříve, než se skončí zasedání konference. Řekl, že to dělá proto, že se ho budou snažit přemlouvat, aby změnil své přesvědčení, protože prý je jeho výklad mylný. Proto chci raději už nyní odejít. Tehdy jsem odešel za svým otcem, který byl spolupracovníkem v díle, velký bojovník a horlivý obhájce adventních pravd. Když jsem mu oznámil rozhodnutí Morrisona, řekl mi: „Jestliže má pravdu, proč chce tedy odtud odejít? Měl by zůstat a bránit pravdu!“

Ellen Whiteová se zbytečně snažila před ukončením konference, aby byl dán prostor pro začátek oživení. S. N. Haskell stál věrně na straně Jonese a Waggonera, avšak tři čtvrtiny pracovníků byly proti novému světlu. Později sestra Whiteová doprovázela Jonese a Waggonera na setkáních, která měla za cíl vyvolat oživení ve sborech. Kdežto já jsem byl mezi delegovanými do jisté instituce a spolu se ženou jsem tam odjel vlakem.

Zrovna v této době byl A. T. Jones ve Washingtonu v senátu, aby se tam postavil, proti zavedení nedělního zákona, jehož horlivým stoupencem byl senátor Blair. Je nutno říci, že Jones byl pro senátora Blaira nejméně o „číslo“ větší. Jones byl velkým historikem, a také mužem velké víry. ... Když jsem sedal do vlaku zpozoroval jsem, že tím stejným vlakem jede také Jones! Bylo to počátkem roku 1888. Bylo mi tehdy 26 let. Chtěl jsem být právníkem a taktéž mně zajímala politická situace... Vítězství Jonese v senátu - i přes skutečnost, že jsem měl vážné pochybnosti, pokud jde o to, zdali je na správné cestě - udělalo na mně silný dojem. Pomyslel jsem si, „tento člověk má v sobě něco, mimo to, že se spolu s Waggonerem nachází na falešné cestě.“

Je pravdou, že přesto, že jsem se na něho díval trochu s obavou, se mi zdál velmi přátelský a milý. Poznal jsem ho blíže, když jsme spolu navštívili několik shromáždění, a když jsem s ním měl několik rozhovorů na různá témata. Byl jsem přítomen v sobotu na pobožnosti, když Jones tam měl kázání na téma textu: „Hleďte nejprve království Božího a jeho spravedlnosti.“ **Mluvil jasně na téma této pravdy, ukázal > že Kristus měl takové hříšné tělo jako i my byl pokoušen ve všem tak, jako my, a přece nezhrěšil. Tímto způsobem se stal naší spravedlností.** On mohl žít v našem těle.< Před konferencí v Minneapolis jsem přečetl „Dějiny reformace“ - D Abigne a raduji se z toho, že jsem tam našel první stopy o ospravedlnění z víry, které jsem přijal. Toto kázání Jonese vyvolalo v mém vnitřním životě vzpomínku na to, co jsem kdysi četl a znovu se vrátila radost a její teplo. Tehdy jsem pochopil, že to, co učil Jones je Pravda. Veškeré předcházející obavy spolu s celou temnotou zmizely.

Najednou tam přijela sestra Whiteová. Časně ráno měla velmi pěkné ranní kázání. Mezi jiným řekla: „Nechceme zde mít tohoto ducha z Minneapolis.“ Pak dodala: „Jestliže J. H. Morrison a Henry Nicola nebudou činit pokání a neobráť se, nikdy nebudou spaseni.“ Byl jsem šokován tímto jejím rozhodným výrokem na téma vedoucích bratří z lowy. Pomyslel jsem si: „Ona činí mylné závěry.“ Znovu se mne zmocnily staré pochybnosti, ten starý duch z Minneapolis se znovu vrátil. V této situaci jsem se rozhodl navštívit sestru Whiteovou, abych si objasnil tento problém. Napsal jsem jí dopis a prosil ji, zdali

by neměla čas na setkání se mnou. Odpověděla mi velmi srdečným způsobem a oznámila mi termín setkání.

Tak jsem odjel do Ottawy, abych se tam s ní setkal. Pověděl jsem jí, že jsem vždycky myslel a věřil, že je prorokem. Avšak když jsem viděl, co se dělo v Minneapolis, moje přesvědčení bylo velmi otřeseno. Domníval jsem se, že Uriah Smith a J. H. Morrison měli pravdu. Přerušila mne a zeptala se: „Víš proč Morrison tak brzo opustil konferenční shromáždění?" Odpověděl jsem: „Ano". Tehdy mi řekla přesně to, co mi pověděl Morrison, a toto její nadlidské vyjevení známosti této soukromé a důvěrné rozmluvy mezi čtyřma očima, vzbudilo ve mně bázeň. Pochopil jsem, že mám co do činění s někým, kdo zná tajemství.

Sestra Whiteová mi vyprávěla o svém průvodci (andělu), když byla v Evropě, který rozprostřel svoje ruce a řekl: „Na obou stranách budou učiněny chyby." Později dodala, že to nebyl „Zákon v epištole ke Galatským", který byl pravým sporným bodem na konferenci, ale pravda o ospravedlnění z víry! Sestra Whiteová řekla, že „E. J. Waggoner dovede srozumitelněji než ona vysvětlit poselství o ospravedlnění z víry." Na to jsem jí odpověděl: Sestro Whiteová, myslíš si snad, že E. J. Waggoner to lépe vysvětlí než ty, s celou tvou zkušeností? Sestra Whiteová odpověděla: „Ano. Pán mu udělil větší a zvláštní světlo na toto téma. Chtěla jsem to, co jak nejlépe představit, avšak nikdy se mi to nepodařilo tak, jako jemu. Zjistila jsem to během jeho přednášek v Minneapolis."

Pravdivost tohoto rozhovoru s kazatelem J. S. Washburnem potvrzuji vlastnoručním podpisem.
Robert Wieland.

DLV

Obsah

Úvod	2
Nejvýznamnější Konference	4
Velká opozice	12
Duch pronásledování	13
Příčiny	14
Bariéry	14
Předsudky	14
Vlastní moudrost	15
Poselství označeno jako fanatismus	15
Zmaření	16
... ale ty nevíš ...	17
To vlastní „Já“	18
Příležitost pro lid	18
Přiznání se	23
Jak to vidí A.T. Jones	29
V roce 1893 nastal obrat od povznesené nálady k přizemní	33
Co se stalo s Waggonerem a Jonesem?	38
1901 Není vnitřního obrácení	42
Další svědkové	44
A. G. Daniells - o 40 let později	44
Taylor Bunch	46
Ernest Dick	46
Wieland a Short	47
Hříchy otců	47
Velké omyly	51
Poselství z roku 1888	53
Dodatek	54
Konference v Minneapolis roku 1888	54

Tiskem rovněž vyšlo:

ThDr. Herbert Douglass "Poslední generace"

Tento adventní teolog představuje ve světle Bible a Ducha prorocství Kristovo podobenství o žni a učení o dokonalosti v Kristu ve vztahu k posledním událostem - pozdnímu dešti a zapečetování ostatků.

Minneapolis 1888

Tato brožura pojednávající o "Minneapolis 1888" je obohacena příloženými citáty z nových publikací, které byly vydány na téma tohoto důležitého a významného úseku dějin Adventistů sedmého dne.

Myšlenky, které jsou obsažené v této brožuře, nepocházejí z úvah jedné osoby. V dějinách adventistů se vyskytly mnohé osoby, které se cítily povolány ujmout se slova a vypovídat na téma uskutečněné Generální Konference v Minneapolis v roce 1888. Názory těchto osob se v mnoha případech od sebe lišily. Úkolem nynějšího studia je sestavit tato nejdůležitější slova a mezi sebou je porovnat. Nečiníme si nároky na úplné a dokonalé vyčerpání tohoto tématu. Avšak skutečnost, že toto téma je do dnešního dne v adventním lidu problémem, který nejde utišit, by proto měla být pro každého adventistu dostatečným důvodem k prozkoumání důležitých úseků našich dějin.

Vydavatelé